

ILIESCU REALES ?

Ancheta „Flacăra” la care răspund 9 directori și redactori-sefi ai celor mai prestigioase publicații din Capitală

pag. 2 - 3

SALA
DE
ARCTURĂ

FLACĂRA

ANUL LXXXI

Nr. 22

3-9 VI

1992

BUCUREȘTI

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Iulian Vlad contraatacă

pag. 8-9

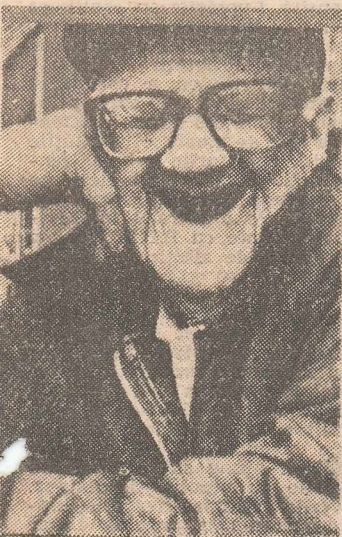

ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.

COMPUTERS FOR PROFESSIONALS

- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

Str. Pitar Moș
Nr. 2-4
București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51

Cine se teme
de nebunii
furioși?

MAI SÎNT PRIZONIERI ÎN VIETNAM?

pag. 12

MIRON COSMA – UN INFRACȚOR PREZIDENȚIAL

pag. 8

PREMIILE „FLACĂRA”

vor fi anul acesta de 50.000 lei!

Cine sînt fericiții cîștigători, veți
afla în unul din numerele viitoare

"AM VINDECAT UN CANCER ÎN TREI ZILE"

pag. 14

Procesul comunismului

DONBASS, LACRIMI ȘI SÎNGE

Pentru mulți români, cea mai neagră pagină a vieții lor a început să se scrie odată cu momentul în care I. V. Stalin, apropiindu-se în cabinetul său din Kremlin de harta U.R.S.S.-ului, a arătat cu luleaua un punct anume: Donbass! Era în 1945 și, din acea clipă, Donbass-ul n-a mai însemnat decît eroism, avînt, entuziasm, iubire. Articole, cărți, cuvîntări, filme – toate vorbeau despre miraculosul om sovietic. În mincinoasa „Istorie a P.C.U.S.”, cel mai mare bazin carbonifer al țării a fost refăcut prin munca sutelor și miilor de voluntari.

Însă, povestea celor 650 000 000 m³ de apă – cantitate ce a fost pompată din minere înundate „într-un timp record”, precum și istoria celor 2500 km de galerii refăcute formează un alt capitol înscris în memorie cu sînge și lacrimi. Despărțirea de Donbass a însemnat pentru unii și ruperea de tinerețe. O parte a vieții, care ar fi trebuit să fie luminoasă, a rămas pentru totdeauna în galeriile beznei comuniste. Cei care și-au pierdut-o îi spun astăzi ADIO. Adio, Donbass!

pag. 9

Cum bea
poliția
la vamă

pag. 7

Xenocurtoazia

Referitor la atitudinea lor față de străini (adică față de alte etnii decât cea română, indiferent dacă-i vorba de cetățeni ai țării noastre sau ai altor state), românii li s-au adus două acuzații care se bat cap în cap. Prima dintre ele — că românii ar fi xenofobi. Nu fac un istoric al problemei. Mă opresc doar la vremurile de acum. Ne acuză de xenofobie — din care, pentru propriile-i trebuințe, extrage cu precădere antisemitismul — rabinul Moses Rosen. Cât rău a făcut României acest bătrîn decrepit (dezavuat în Israel și în diaspora evrească provenită din țara noastră) o știm cu toții. „Opriti-l pe Arturo Rosen!”, a spus un evreu de bun simț, parafrazînd titlul unei piese de Brecht. Ne acuză de xenofobie ungurii (sau, cel puțin, „o anumită parte” a ungarilor). Se știe că numeroși U.D.M.R.-iști se arată veșnic nemulțumiți, veșnic incrincați, veșnic circotași, veninoși. Ei vorbesc tot timpul de niște drepturi pe care, chipurile, nu le-ar avea, pe care românii nu li le-ar da, cu toate că pentru etnicii români din România nu există nici măcar un atom de drepturi în plus față de drepturile pe care le au și etnicii unguri din România. Dimpotrivă, minoritatea maghiară de la noi se bucură de drepturi pe care nu le mai are nici o minoritate în vreo altă țară de pe glob. Manipularea din exterior este, în acest caz, vizibilă cu ochiul liber de la mari distanțe (a se observa, între altele, insanitățile colportate în „Erdelyi Magyar-ság” de mizgălitori lipsiți de simțul realității, al măsurii și al răspunderii). Ne acuză de xenofobie țiganii, în frunte cu „regele” argheziean Cioabă ori cu voievodul Gheorghe. Tot la fel, că nu le dăm Țiganilor drepturi, că nu le dăm 24 de ore din 24 tot ce le-ar fi lor de trebuință. Acești indivizi, care consideră supremă umilință și ultimă treaptă a decăderii și ratării traiului din munca proprie (cutare „a ajuns rău, trebuie să muncă”, care se cred cu atât mai deștepti cu cât izbutesc să trăiască pe spinarea altora (să facă bisniț, să fure, să cerșească, să păcălească), îndrăznesc să acuze poporul român (singurul din lume care i-a tratat omeneste, i-a tolerat, le-a dat posibilitatea să-și ducă traiul cum au vrut și să se prăsească în voie) că nu se poartă bine cu ei, că-i marginalizează! Acuze de acest fel ne mai aduc și alții, de pildă ucrainenii lui Teaciu, ins ale cărui prostii au umplut de ulmire și de indignare pe toți românii care au luat cunoștință de ele.

Pe de altă parte, românii sunt acuzați de xenomanie, de iubire prea mare față de străini în detrimentul iubirii de români. Este ceea ce bolșevicii anatomizau sub numele de cosmopolitism (să nu care cumva să-i iubești pe occidentali — era morala fabulei). Acum, în medii extremiste se exprimă nemulțumirea că străinii sunt primiți cu brațele deschise în România, că ne închinăm Occidentului, căruia i-am deschis larg porțile, pentru a jefui România și a o folosi ca monedă de schimb în pertractările lui cu neadormitul monstru kremlinist. De aici și pînă la „Nu ne vindem țara!” nu e decât un pas.

Care dintre aceștia au dreptate? Evident, nici unul. În realitate, românul nu suferă nici de xenofobie, nici de xenomanie. I se poate însă atribui o altă caracteristică, pe care, deocamdată, n-o trec nici în rîndul calităților, nici în al păcatelor: xenocurtoazia. Românul, înzestrat cu foarte mult bun-simț, a înțeles să aibă față de străini o atitudine mai prevenitoare, mai politicoasă, mai tolerantă decât față de propriii săi conaționali. I-a privit pe cei străini de neam, chiar dacă erau cetățeni ai țării noastre, ca pe un fel de oaspeți, cu care trebuie să fie îngăduitor. Și în politică s-a întîmplat la fel. Și în gazetărie. Eu însumi, cînd a fost să iau la întrebări un politician etnic român, am făcut-o fără rețineri. Cînd însă politicianul era de altă etnie, l-am mai menajat, din curtoazie, în primul rînd, dar și pentru a evita acuzația de xenofobie. A se vedea, între altele, diferența dintre tratamentul la care a fost supus, în articolele mele, dl. Iliescu, pe de o parte, și tratamentul aplicat dlui Petre Roman, pe de altă parte.

Este bună această xenocurtoazie? Ne-a adus ea foloase? S-o păstrăm și de acum înainte? Răspunsurile par a fi mai curînd negative. Fiindcă străinii, și cei de peste hotare, dar mai ales concetățenii noștri, au luat repede atitudinea noastră civilizată și curtenitoare față de ei ca pe un drept care li se cuvine, în sens unic, fără reciprocitate din partea lor. Ba încă au considerat deferența noastră sub cota pretinsă de ei și au inventat, după cum am văzut, povestea cu xenofobia românească. Așa că noi avem tot dreptul să ne întrebăm: dacă nouă, românilor, ne este rușine să-i tratăm pe străini ca pe cei de-un singe și de-o lege cu noi, ci le creăm o situație privilegiată, lor, străinilor, de ce nu le este rușine de români? De ce vine dl. Petre Roman, pe care românii l-au acceptat cu inimă deschisă și fără prejudecăți ca prim-ministru, și împarte cu miștile-amîndouă averea României la toate lichelele și goalește visteria țării și duce țara la faliment? Fără urmă de obraz și fără urmă de rușine pentru blajina etnie românească? De ce vine domnișorul Bleahu și Drimer și transformă România în groapă cu otrăvuri a Europei? Nu le e rușine de români? De ce vine un Siromascenco și paralizează în repetate rînduri transporturile României, fără să se jeneze absolut deloc că e străin de neam și că în această postură s-ar cuveni să aibă un pic de rușine față de români? Nu fac aici lista completă, ea este foarte lungă, dar cred că este cazul să se termine odată pentru totdeauna cu metoda kominternistă ca soarta altor și altor milioane de români să fie decisă de niște străini. Pe ce motiv? De unde și pînă unde? În care state de pe glob minoritarii români își fac de cap, taie și spinzură ca prim-miniștri ori alți demnitari? Este limpede că dacă ei, străinii (în primul rînd străinii de neam cetățeni ai României) nu au față de români rușinea necesară, curtoazia necesară, poate n-ar strica să n-o mai avem nici noi.

ION D. GOIA ■

AUREL PERVA

ION CRISTOIU

DAN MUCENIC

LIVIU MIHAILU

ILIESCU REALES ?

Am adresat unor cunoscuți șefi de ziare și reviste, reductibili comentatori ai evenimentului, două întrebări care interesează cu prioritate momentul politic românesc:

1. Iliescu va fi reales?
2. Dacă va fi reales, ce consecințe va avea acest fapt în țară și, pentru țară, în lume?

S-a spus adeseori, în ultimii doi ani, că presa face, în majoritatea ei, opoziție deoarece e întotdeauna profitabil să fii în opoziție, că acest lucru aduce cititori. E o dublă eroare. Mai întîi că presa e ceva ce rezultă din mersul lucrurilor. Materia publicată e un rezultat, o oglindire a situațiilor, nu cauza lor. În al doilea rînd, nu cititorii sînt creați de ziare. Cititorii le creează. Nevoia cere un anumit tip de comentariu al informației. Fapt este că președintele Ion Iliescu nu are de partea sa presa, și — după cum evoluează treburile la președinție — n-o va avea nici de acum înainte. Și nu e destul spus că nu

are de partea sa presa. E foarte greu să găsești o singură publicație — cu excepția oficiosului „Dimineața” — care să privească, dacă nu cu simpatie, măcar cu bunăvoință acțiunile și luările de poziție publice ale președintelui. Ar trebui să admitem, așa cum ne-o sugerează de multe ori chiar domnul Ion Iliescu în periodicele lămuriri televizate cu țara, că ziariștii sînt rău orientați sau rău intenționați. Ar trebui să admitem chiar că e vorba de o masă de nepricepuți. Dacă e așa, atunci unde sînt și cu ce se ocupă pricepuții? Ar fi, de asemenea, să credem că milioanele de cititori devotați ai acestor

teii presei sînt rău intenționați ori reduși la minte. De unde rezultă că singurii clarvăzători rămîn cei citeva mii de fideli ai „Dimineții”. Ar trebui să spunem că jumătate din țară e proastă și anume jumătatea care are opinie și o manifestă constant. Ar fi prea mult. Vom încerca să publicăm și o anchetă prin care gazetarilor „cu nume” să afle consecințele pozitive ale unui nou mandat. Dar nu avem nici o garanție că-i vom găsi sau că vor risca să-și afirme în fața unui public mare părerea de bine.

TUDOR OCTAVIAN ■

Moldova în două zile

Gălănești — Suceava, 30—31 mai. Plouă cu găleata. În localitate, se desfășoară cel de-al doilea congres al Societății pentru cultura și literatură română din Bucovina. Momentul de început: „Cristos a înviat din morți”, „Tatăl nostru” și mesajul preafabricatului părinte Teocist — patriarhul României. Invitați din Cernăuți și din întreaga Bucovină, luări de cuvînt: „Cum să socotești oaspele pe cineva care vine dintr-un loc sau altul la el acasă”. „Apa trece, pietrele rămîn” (Daniel Catargiu — prefect jud. Suceava). „In această zi sfîntă vă urez din toată inima succes. Sînt președintele unei grupări care se ocupă cu reînvierea monumentului Regimentului Infanterie. Doamne, Doamne, ocrotește Bucovina!” (Lutinger — din partea evreilor din Bucovina). „Nu a izbucnit niciodată la noi, în Bucovina, ura între naționalități și nu va porni niciodată așa ceva de la noi” (domnul Afimov — Organizația rușilor lipoveni din România). „Datoria noastră, inclusiv a societății pentru cultura și literatura română în Bucovina, este scrierea unei istorii adevărate” (AL Tenchea — Grupul pentru Dialog ecologic și social din Bucovina). Sala reuniunii este ornată cu gust, citeva tapiserii ale renumitei artistice plastice Ioana Nistor aduc printre participanți chipurile înaintașilor, Eminescu, Slavici și alții. S-au discutat, printre altele despre publicații proprii, o topografie la Cernăuți, manuale școlare, consulat la Cernăuți și Suceava, excursii de documentare. Au tînut comunicări, Prof. univ. Dr. Vladimir Trebici — membru corespondent al Academiei Române, dl. Mihai Ochinescu — Institutul de Istorie „Nicolae Iorga”, dna. Alexandrina Cernov — Societatea culturală „Mihail Eminescu” Cernăuți, reprezentanți ai societăților și asociațiilor culturale din țară și din Ucraina. În pauză, cunoscutul ziarișt bucovinean Dumitru Covalciuc, — președinte al grupului „Arborosa” imi mărturisește: „Încă de acum trei ani, am observat că în cimitirul vechi din Cernăuți ni se fură mormintele; am găsit în mai multe rînduri pietrele date în afara cripei. Dacă în trei zile nu se semnalează faptul, în locul profanării găsim o stea în cinci colțuri și un rus îngropat acolo”. În general, atmosfera este optimistă.

mistă, dl. Mircea Irimescu — președintele societății pentru cultura și literatura română în Bucovina găsește că totul a fost o reușită. Lucrările au continuat și a doua zi și s-au încheiat cu un pelerinaj la Putna, la mormîntul voievodului moldovean Ștefan cel Mare. Roman, 31 mai. La invitația societății culturale „Roman 600”, președintele Ion Iliescu a asistat la dezvelirea statuii lui Roman I Mușat — cel care, printr-un uric domnesc confirmă acum 600 de ani existența tirgului Roman. Vremea este de ploaie, oficialitățile orașului suportă cu stoicism picăturile rebele, fanfara militară execută arii naționale. Președintele trece surizător, aplauzele sînt modeste, destabilizatorii sînt repede descoperiți și izolați. Pe o estradă improvizată, un sobor de preoți în frunte cu P.P.S. Episcop Eftimie Luca oficiază o slujbă de sfințire a statuii. Astfel, pentru prima dată dl. Iliescu este la picioarele lui Roman. În discursul său, chiar ne-am oprit un moment respirația cînd ne-a mărturisit ce îi evocă dumnealui cuvîntul ROMAN. N-a fost să fie la ce ne-am gîndit cu toții, numele îi amintește de sintagma latină „Sint cetățean roman”. Numai atît? Problema reînființării județului Roman a fost fluturată cu eleganță, nu mult, doar atît cît să lase în urmă un suav parfum pentru viitoarea campanie electorală. Simpatizanții se înghesuie cu buchete de flori, prilej cu care mai mulți trandafiri ajung sub picioarele prezidențiale, amestecîndu-se cu noroiul și, desigur, cu trecutul. Furat de dovezile de iubire fierbîntă, lansate de grupuri compacte de fesenști, președintele se avîntă voinicește prin mulțime și ajunge imprudent în fața unei formații de destabilizatori. Aceștia își dau în petec, dar intervine prompt garda prezidențială, care îi bruschează pe turbulenți. În felul acesta, întreaga suită se deplasează la Episcopie, unde oaspeții sînt invitați la masă. Cel care n-au apucat să-și dea scrisorile președintelui fluieră a pagubă. Cine știe cînd o mai veni Iliescu la Roman? Peste oraș cade o ploaie măruntă și rece.

AL. MIHAILA ■

CRISTIAN TUDOR POPESCU

OVIDIU IOANIȚOIA

MIHAI CREANGĂ

OCTAVIAN ANDRONIC

BOGDAN TEODORESCU

AUREL PERVA —

Redactor șef
Tineretul Liber

1. Dacă, din nefericire, își va depune candidatura, președintele Ion Iliescu are șanse să fie reales.

2. Pentru țară, această eventualitate are consecințe catastrofale. El va candida cu o platformă social-democrată (de centru-stînga), cu promisiuni de protecție socială și ameliorarea situației păturilor defavorizate. În mod cert, nu-și va putea ține angajamentele electorale, fapt care va spori instabilitatea politică și socială și va declanșa noi și imprevizibile acțiuni revendicative. Pe plan extern, alegerea lui Ion Iliescu nu va fi deloc bine primită. Există o imagine a sa în lume, iar lumea are tendința să identifice imaginea președintelui cu a țării. Prin el, România e o țară care nu reușește să se desprindă de trecut. Consecințele, defavorabile nouă, în plan politic și în plan economic sînt greu de evaluat. Într-o Europă, așa cum e ea astăzi, izolarea politică e un mare pericol pentru Securitatea națională.

ION CRISTOIU —

Redactor șef
Expres Magazin

1. Nu știu dacă președintele Iliescu va fi reales. Dacă e să judecăm după ce ne arată Televiziunea, va fi reales. Judecînd însă după realitatea din țară, e mai puțin probabil.

2. Consecințele interne și externe ale realegerii sale vor fi dezastruoase. Pe plan extern, n-are rost să explic de ce. Președintele trece drept ultimul comunist din fruntea unei foste țări socialiste și, drept urmare, chiar dacă am fi pe primul loc în cursa pentru democrație și economia de piață, tot am fi suspectați că nu facem destul în acest sens. Contrar declara-

țiilor domnului Iliescu, pe plan intern instabilitatea politică ar continua. Dînsul nu e un mediator, cum se consideră. Poate fi, cel mult, socotit un mediator dinspre forțele vechiului. A crede că avem nevoie de un președinte echidistant între vechi și nou e o eroare. Avem nevoie de un președinte categoric de partea noului, a schimbărilor clare.

P.S. Mult mai grave îmi par consecințele, nu ale realegerii, ci ale campaniei sale electorale, dacă Ion Iliescu va candida. Forțele care-l sprijină sînt în stare să arunce țara în haos, pentru a-și păstra susținerea de la Cîroceni.

DAN MUCENIC —

Redactor șef
Universul Bucureștilor

1. Nu va fi reales !
2. Tot izolarea de pînă acum, dacă va fi reales.

LIVIU MIHAIU —

Redactor șef adjunct
Academia Cațavencu

1. În condițiile în care nu apare mirobolantul contracandidat, Ion Iliescu va fi, din păcate, reales. Propunerea analiștilor politici de la Academia Cațavencu pentru contracandidat este: Victor Rebengiuc.

2. Dacă va fi reales, nu va rezista mai mult de un an. Consecințele nefaste ale acestui fapt pot face obiectul unei broșuri de Editură Tehnică.

CRISTIAN TUDOR POPESCU —

Membru în Consiliul
director
Adevărul

1. Cred că necandidînd mai are o ultimă șansă de a nu lăsa o imagine de tot cenușiu-ne-

guroasă în istoria României. Dar mai cred că n-o va face.

2. Dacă va candida, n-aș putea spune că va fi reales, dar are șanse competitive reale. Consecințele rele vin nu atît din rămînerea lui, în continuare, la președinție, cît din faptul că va ține sub pulpana sa ocrotitoare hoarda de activiști „refor-mați” care ne-au amărît zilele doi ani. Implicațiile acestei situații sînt ușor de dedus. Menționez că sînt republican, că vorbesc de pe poziția republicanului.

OVIDIU IOANIȚOIA —

Redactor șef
Sportul Românesc

1. Dacă va candida, cred că va fi reales la un scor mult mai strîns decît în meciul tur.

2. Respect instituția prezidențială, dar mi-e teamă că urmările, decurgînd dintr-o eventuală realegere, nu vor fi ferice pe nici un plan. Mai ales pe cel personal.

MIHAI CREANGĂ —

Redactor șef
România Liberă

1. Referindu-ne strict la momentul de față, cînd Convenția Democratică întîrzie să-și desemneze candidatul, cînd vizitele de lucru electorale ale președintelui continuă și cînd, datorită dificultăților cotidiene, din fiecare casă o seamă de idei sentimentale populiste, pe care Ion Iliescu are abilitatea de a le prezenta, fac impresie — mi-e teamă că va fi reales.

2. Spun mi-e teamă deoarece este evident, pentru toți cei avizați, pentru cei care au mijloace de a se informa, că izolarea României se datorează, în primul rînd, președinției lui Ion Iliescu, identificat în străinătate cu voința de a menține vechile structuri, comuniste. Cred că dacă va fi reales, această impresie nu se va mo-

difica. Puțini șefi de state vor dori să se așeze la masa tratativelor cu un președinte sub mandatul căruia s-au întîmplat mineriadele, cu un președinte care nu răspunde interesului național fundamental — Basarabia. Tăcerea lui în aceste zile e inadmisibilă. Nici comunicațiile Parlamentului, nici întîlnirile cu miniștrii de externe rus, ucrainean și moldovean ale lui Adrian Năstase nu conving. Este evident că totul se mișcă între niște limite trasate de președinte.

OCTAVIAN ANDRONIC —

Redactor șef
Libertatea

1. Dacă va candida, va fi reales. Posibil chiar din primul tur. Părerea mea e că alegerile nu se vor ține acum, în iulie. În ciuda declarațiilor și a consecințelor negative rezultînd din amînarea lor, nimeni nu doarește în mod real ca alegerile să aibă loc curînd.

2. Posibile consecințe: recrudescența acțiunilor protestatare. Mă întreb dacă nu cumva printr-o formulă politică de tipul celei din Franța, unde Mitterrand a colaborat cu o majoritate parlamentară de dreapta, nu se va produce o reechilibrare a situației generale. Dezechilibrul s-a produs datorită faptului că toate instituțiile de pînă acum au fost de centru stînga. Sau dacă nu toate, majoritatea. Dincolo de catastrofele bănuite sau probabile, nu-i exclus paradoxul unui echilibru. Tranziția la noi nu s-a terminat. Tranziția se face cu oameni de tranziție. Iliescu e un om de tranziție. Mă întreb ce reacții se vor produce din partea acelei mase, care pînă acum nu s-a manifestat, în cazul că va cîștiga în alegerile prezidențiale un candidat de dreapta? Cum vor arăta manifestațiile și contestațiile celor care pînă acum au stat deoparte?

BOGDAN TEODORESCU —

Comentator politic
Tinerama

1. În acest moment politic nu se întrevide nici un candidat care să-l poată contracara pe Ion Iliescu. Deși se află într-o clară scădere de popularitate și de credibilitate, actualul președinte are cele mai mari șanse în alegeri. Un candidat surpriză, sprijinit de o campanie electorală inteligentă și de un partid puternic ar putea însă să anuleze avansul liderului de la Cîroceni.

2. O eventuală reinvestire a lui Ion Iliescu nu va semăna cu aceea începută la 20 mai, fiindcă nu vor mai exista un partid majoritar și un guvern monocolor. Pe de altă parte, partidele care îl susțin pe președinte, F.D.S.N. și Uniunea Stîngii Democratice, beneficiază în prezent, cel puțin, de o arie relativ redusă de alegători. Deci, locurile pe care le vor obține în Parlament vor fi puține. Forțele politice puternice, aceea care vor constitui marea primă pentru guvernul de coaliție și care vor împrima linia Parlamentului viitor, contestă politica lui Ion Iliescu. Cu alte cuvinte, dacă va cîștiga, ușor nu-i va fi. Despre celelalte implicații ale realegerii, cred că singurele importante rămîn cele de ordin moral. În sensul că, după decembrie '89, după cele patru mineriade, după semnarea tratatului româno-sovietic, după lipsa de abilitate afișată în anumite conjuncturi internaționale, după afirmațiile cel puțin stranie cu privire la dreptul de proprietate în agricultură, după amestecul flagrant în viața unor partide și după atitudinea ambiguă în problema ideologiei comuniste, menținerea în scaunul prezidențial ar fi realmente catastrofală. Dar, pînă la urmă, totul depinde de electorat. Sau, oricum, aproape totul.

EVENIMENTE MARI ...

● O SĂPTĂMINĂ în care nu se întîmplă nimic important, nimic care să țină pagina întâi a presei mai multe zile e, cu siguranță, o săptămînă care anunță, în cenușii ei, ceva atît de important încît parcă am dori să trăim și vremuri mai așezate. Deci, ce evenimente au loc într-o perioadă fără evenimente? Cum spuneam, nimic: se moare în Basarabia, se moare în Bosnia, plouă înghețat peste țară, prețurile cresc. Nimic. ● REALITATEA, cînd nu e comică, e sadică. Pe vremea împușcături, nu puteai călători din numeroase motive, ultimul și cel mai puțin semnificativ dintre ele fiind lipsa mijloacelor. În decembrie '89, un bilet de avion fus-intors București — New York costa 21.000 lei. Acum, cînd avem toți pașapoarte, rămîne doar un motiv: același bilet costă 255.000 lei! Dar numai pînă la 15 iunie, cînd va costa nițel mai mult. Cu o sută, două de mii mai mult. Nimic. ● COMISIA Sergiu Nicolaescu publică în neșire dări de seamă asupra evenimentelor din decembrie. Concluziile comisiei sînt extrem de juste. Le-ar fi semnat cu mare plăcere chiar și domnul Nicolae Ceaușescu. În mare, coincid cu concluziile majorității articolelor publicate de

„România Mare” și „Europa”: Noi am tras în noi — Ungurii au destabilizat țara — Mîlea a fost erou, fiindcă a suferit mult după ce a priceput ce-a făcut — Securistii erau blînzi. Nimic. ● DOMNUL SOLOC, întocmai ca și domnul Ceaușescu, crede că orice atac la adresa sa înseamnă un atac la adresa Televiziunii. Iar dacă e atacată Televiziunea, țara e în primejdie. Drept urmare, la o acuza a agenției de știri AM PRESS, domnul Soloc cere la Televiziunea, al cărei proprietar pe viață este, la o oră de vîrf și pe un ton de o inestimabilă supărare, ca toți acei care au publicat știrile în chestiune să dea și o dezmințire în chestiune. Domnul Soloc rezolvă cu o instituție națională un lucru pe care oricare alt cetățean îl rezolvă, dacă e cazul, la tribunal. Cine dă în Soloc, dă în Televiziune. Dacă dă în Televiziune, dă în popor. Dacă dă în popor, dă în partid. Dacă dă în partid, dă în domnul Iliescu. Dacă dă în domnul Iliescu, dau o bere. Nimic. ● DOMNUL BIRLADEANU o întoarce din nou, cum a mai întors-o de cîteva ori de-a lungul lungii și frumoasei sale cariere politice sub șapte orînduiri, și pledează cald, convingător, pentru observatori naționali la ale-

geri. Cine l-o fi speriat și cu ce? Altfel, ce se mai poate spune: Nimic. ● ACADEMIA Cațavencu reia din memoriile lui Iorgu Iordan, un alt academician nimerit în vremi politice, mari prin marea Uniune Sovietică, următorul pasaj: „La Moscova, am întîlnit între alții, pe tovarășii Alexandru Bîrlădeanu și Alexandru Miță (acesta — avocat din Chișinău). Potrivit legii amintite, amîndoi erau cetățeni sovietici. Venirea lor în țară a fost posibilă în urma unei convenții speciale între autoritățile noastre și cele de la Moscova. Altfel, n-ar fi putut pleca din U.R.S.S.”. Concluzia: Senatul României e condus de un cetățean sovietic. Nimic. ● EX-SORIN ROȘCA STĂNESCU și ex-Florin Gabriel Mărculescu au fost angajați la „Expres Magazin” ca urmare a unei simple confirmări telefonice din partea celor doi. Dosarul personal sosește tot prin cablu sau umblă ocolit, pe la trei-patru redacții și ambasade, înainte de a ajunge la adresant? Cum cei doi gazetari au fiecare cite trei nume, e logic că n-or să urmeze cei cu patru, ci îndosăriatul cu două nume. După care cei cu unul singur. După care NIMIC. ● PARLAMENTUL, acesta e titlul revistei săptămînale a Par-

lamentului. Revista nu e ca Parlamentul. Iar Parlamentul, cum știm cu toții, înseamnă Totul ori Nimic. ● IOSIF BODA, consilier prezidențial, declară foarte net, într-un interviu din „Tineretul liber” că ministrul de interne Victor Babiuc îl ascultă convorbirile telefonice și că, din acest motiv și-a schimbat numărul săptămîna trecută. Cînd, fiindcă la mine acasă, ex-ceptînd-o pe vecina cu care sînt cuplat, convorbirile telefonice nu sînt ascultate de nimeni. Poate că domnul Boda era cuplat și nu știa. Poate că și șeful său e cuplat. Eu cred că nu se mai intercepțează nici o convorbire telefonică. Confuziile pleacă de la faptul că există cuplaje. De pildă, dacă ești vecin cu S.R.I.-ul și ai ghinionul să fii cuplat cu domnul Măgureanu există — unu la mie — și posibilitatea să fii uneori, și numai dacă S.R.I.-ul n-are treburi mai importante, ascultat. În rest, nimic! ● DE CITEVA ZILE, la așa-numitul fixing interbancar cursul dolarului a înnebunit: e cînd 226, cînd 227, cînd 225 lei. Din care cauză, piața neagră a dolarului flotează și ea cînd 399 lei la dolar, cînd 399 lei și 15 bani. De fapt, așa-numiții 15 bani, diviziune a așa-numiților lei. Un leu înseamnă, totuși, ceva

mai mult decît nimic. ● MIHAI LUPOI, fostul ministru al turismului, care a aflat că fusese numit ministru de la mîncă-să, care tocmai citea ziarele, revine ca ex-căpitan și oferă „Curierul Național” un interviu înclîntat. Despre raportul Sergiu Nicolaescu, ex-căpitanul, declară că „adîncește ceața”. Ex-românul, devenit acum și ex-elvețian, mai declară că ex-Petre Roman a fost numit de domnul Iliescu prim-ministru „în virtutea unor prerogative pe care și le-a asumat” în ciuda părerii celor din jur de a nu o face. Cel care a spus primul că Petre Roman nu e bun de prim-ministru a fost ex-Brucan. Același Brucan care azi nu mai e nimic, deși continuă să pară. Acum zice despre noul guvern provizoriu că e plin de unicate. Sintem o țară de unicate. Mai mult de atît ce poate fi? Nimic. ● HANS JOACHIM GAUCK, responsabilul federal german pentru documentele Securității statului (STASI) a conferențiat la București despre „Modul de lucru cu dosarele trecutului”. Domnul Gauck crede că noi n-am ști cum să lucrăm cu aceste dosare. Evident, se înșală.

TUDOR OCTAVIAN ■

...EVENIMENTE MICI

BÎRA — un model al privatizării la țară

Cu ani în urmă, A.E.I. Bira era o unitate recunoscută în județul Neamț pentru producțiile realizate și pentru o extrem de riguroasă organizare. Un tânăr inginer zootehnist, Adrian Stirbu, se bătușe cu toate morile de vânt ale birocrăției timpului și, în scurt timp, reușise să pună pe picioare o unitate modernă și prosperă. Cu cîțiva ani înaintea Revoluției, inginerul fusese, însă, îndepărtat la sugestia unor nomenclaturisti nemteni, surprinși neplăcut de firea inflexibilă a specialistului Adrian Stirbu. Cum era de așteptat, A.E.I.-ul n-a mai fost ce era și a intrat într-un vizibil declin. Dacă aici nu s-a întâmplat ca, dintr-o unitate bine structurată, să găsim o ruină, este meritul altui specialist, venit la timp, cu o lună înaintea Revoluției, medicul veterinar George Miron.

Flacăra: Domnule director George Miron, vă rog să-mi relatați succint care a fost „zestrea” pe care ați preluat-o la venirea dumneavoastră în complex?

— În primul rînd, un efectiv în decădere la sectorul zootehnic, datorită lipsei bazei furajere. De exemplu, în loc de 1070 de capete bovină, erau doar 700, iar producția de lapte nu depășea 1,5 litri pe cap de vacă. Mi-a fost foarte greu, dar mi-am spus că trebuie să reușesc. În trei luni de zile, obținusem deja mărirea bazei furajere prin aprovizionarea cu 3 mii de tone de borhot — fapt care s-a răsfrit în creșterea producției de lapte de la 1,5, cum vă spuneam, la 7,5 litri. Am avut și necazuri: în lunile următoare analizele sanitare veterinare au indicat prezența leucozei la un mare număr de animale. Trebuia să asanăm întreaga fermă zootehnică, ceea ce am și făcut. Între timp, a venit și altă pacoste: Legea Fondului Funciar!

Flacăra: Înțeleg că sîntem la capitolul necazuri; care a fost impactul legii amintite asupra unității pe care o conduceți?

— Cumplit! Am fost depozitați de acea suprafață aferentă complexului, adică rămăseam fără bază furajeră. Ne-am făcut un calcul economic rapid și am ajuns la concluzia că trebuie să înființăm o microfermă de creștere și îngrășare porcilor, lucru pe care l-am înfăptuit. În felul acesta, păstrînd doar jumătate din efectivele de bovine și adăugînd microferma amintită, ne puteam gospodări mai bine cu hrana animalelor. Între timp, am refăcut baza furajeră prin asocierea liberă a gospodărilor din Bira; fiecare primește 30 la sută din producția fizică a unui hectar. În prezent am adunat 500 de hectare teren arabil, ceea ce demonstrează de la

sine că oamenii au fost mulțumiți.

Flacăra: De fapt, aici sîntem la S.C. BOVINEX S.A. Bira; cum ați procedat la transformarea A.E.I.-ului în societate comercială?

— Am transformat tot capitalul în acțiuni cu valoare de 5000 lei, am dat C.A.P.-urilor asociate cota parte cu care au participat, am preluat, de asemenea, datorile C.A.P.-urilor pe care le făcuseră pentru construcția complexului și, deci, am lichidat acest aspect. Acțiunile au fost împărțite pe oameni.

Flacăra: Știu că, în mare parte, a fost schimbat și obiectul activității: vă rog să vă opriți asupra a ceea ce înseamnă în totalitate S.C. BOVINEX S.A. Bira.

— Să începem cu sectorul zootehnic, împărțit în: bovin, porc și piscicol. Avem și un microsector ovin, capacitat la 700 de oi. Din abatorul nostru pleacă prioritar carne în carcasă cu prețuri sub cele practicate de majoritatea agenților economici de specialitate. De exemplu: prețul la carcasa de porc nedegresată este de 300 lei/kg, iar prețul la carne bovină este de 350 lei/kg. De la BOVINEX pleacă în magazinele noastre specializate din Roman cabanos (650 lei/kg), aluămături de toate felurile, alte produse pe care le comercializăm la prețuri accesibile. Pentru că am ajuns la acest punct, informăm societățile comerciale interesate că sîntem dispuși să livrăm carne de porc și vită en gros, la prețurile amintite. De asemenea, sîntem deschiși oricărui colaborări cu firme străine ce ar dori să investească la BOVINEX. Așteptăm partenerii străini!

Foarte important este și sectorul ceramic; producem aici tot felul de obiecte din ceramică începînd cu urcioare și terminînd cu lăptare. În curînd ne vom deschide o secție de cărămidărie, fructificînd experiența celor de la sectorul de ceramică. BOVINEX mai înseamnă și producția de pește și legume. Avem proiecte realiste în acest sens, iar materializarea lor a început să capete contur.

Flacăra: Altădată, inginerul Stirbu fusese derutat de mecanismele birocrăției; dumneavoastră le mai simțiți?

— Teribil! În această campanie, mie-mi trebuie 20 mii litri motorină ca să pot termina operativ lucrările. Repartiția de motorină trebuie dată direct celui care are utilajul și pămîntul. Ei bine, nu se întâmplă așa: noi plătim pentru această cantitate 100 mii lei în plus, pentru că o luăm prin intermediari. Am fost la Direcția Agricolă Neamț la domnul director general Raul Bobeanu și l-am rugat să țină cont de sugestiile celor care se confruntă direct cu aceste realități. Mi-a răspuns:

„Nu se poate așa s-a hotărît, totuși merge prin trust”. Datorită creșterii prețului motorinei, va crește și prețul la porumb, grâu, în toamnă. Sînt prea mulți intermediari și trebuie să dispară! Nu înțeleg ce se întîmplă și cu îngrășămintele chimice; cu foarte mare greutate obținem îngrășămintul complex produs la Bacău. Avem în cultură 100 hectare de sfeclă de zahăr și nu avem îngrășămint suficient, pentru că el pleacă la export. Și noi ce facem? Acum trei săptămîni dintr-un necesar de 40 de tone, m-am întors de la Bacău cu numai 16 tone. Cu piesele de schimb, aceeași problemă: Apare intermediarul Baza Agriculturii nr. 27 Piatra Neamț. Pe lingă faptul că ei sînt intermediari, am impresia că și cei din conducere și-au făcut niște S.R.L.-uri, sau S.N.C.-uri ca să mai facă o intermediere pînă-n bază și, asta, pentru că prețurile sînt fantastice. De ce trebuie să avem contract cu fabricile producătoare numai prin bază? Cine va răspunde la aceste întrebări?

Flacăra: În ciuda acestor greutăți, care a fost cifra dumneavoastră de profit pe anul trecut?

— Două milioane și jumătate, dar preconizăm ca în acest an să depășim cifra de 10 milioane, prin extinderea activității noastre. Pentru toți cei interesați să coopereze cu noi, atît din țară cît și din străinătate le oferim în primul rînd adresa noastră: S.C. BOVINEX S.A., Bira, județul Neamț, telefon 937/22787 (Roman) și 58 Comuna Bira, prin 091. Îi asigurăm de întregul nostru profesionalism.

AL. MIHAILĂ

Delicios:

benzoat de sodiu cu aspartam!

Un test al preferințelor la răcoritoare indica, zilele trecute, pe primul loc așa numitul KIWI. În materie de reclamă, de foarte multe ori ce nu-i agresiune e curată prostie. Orașele patriei și — în cîteva județe — și satele sînt pline de aparate care oferă cîteva sortimente de „limonade”: orange, kiwi, cola, fanta, etc. Cum se știe, totul poate fi falsificat. Cît privește mărfurile sosite atît de generos din Orient, puteți fi absolut siguri că majoritatea sînt falsificate. Ca să fac dialogul mai direct — deși nu a fost obiectul anchetei mele — vă pot asigura că inspectorii de la oficiile de control al calității mărfurilor, (respectiv oficiul din Brăila, unde am realizat documentarea) n-au reușit să stabilească dacă în textilele „sută la sută bumbac” venite din Turcia se găsește măcar un procent bumbac: numai celofibră. Revenind la răcoritoare, iată compoziția unui pahar de KIWI, preferatul copiilor pentru exotismul numelui: esență de fruct, aspartam, benzoat de sodiu, acid citric, bioxid de carbon și apă. Dat fiind că aspartamul e un... înlocuitor de înlocuitor (zaharină), aceste băuturi ar trebui să fie vîndute cu o prevenire, ca în cazul țigărilor: beți, dar pe răspunderea dvs.! Dacă diabeticii n-au încotro și folosesc substituenți de zahăr, îndulcitorul sintetic numit aspartam face parte din categoria celor pe care nici un medic nu l-ar recomanda pentru consum generalizat. Cît despre benzoatul de sodiu, el e un stabilizator, astfel ca toată combinația să reziste în timp. Salvarea consumatorului stă în faptul că fură toată lumea și rețeta — o parte esență, cîinci apă — nu-i niciodată respectată.

Cît despre whisky-ul ieftin și toate soiurile de vodcă vîndute cu nume englezești dintr-un Orient unde alcoolul e prohibit, trebuie spus foarte apăsător că nu e niciodată whisky: nici vodcile vodci, iar coniacul „Napoleon” e o făcătură mizerabilă. Ca să fiți convinși că e vorba de falsuri vă ofer următorul argument: nicăieri în lume un whisky adevarat nu poate să coste mai puțin de 5—6 dolari jumătatea de litru. Cum dolarul a fost la noi mereu bine cotate, ce importator era atît de nechibzuit încît să ia din alte țări alcool cu un preț, să cheltuiască pe transport și să-l vîndă aici cu jumătate din preț. „Whisky-urile care s-au vîndut anul trecut cu 500 lei sticla (ca și „Napoleonul” aflat pe toate drumurile) și au ajuns acum la prețuri în jur de 1000 lei sticla sînt un fel de limonadă de alcool etilic cu coloranți și esențe pentru gust. Crimă curată! Un whisky autentic are, în funcție de firmă și vechime, prețuri variînd între 3000 și 15000 lei sticla și poate fi găsit numai la cîteva magazine.

Deci, dacă nu le recomand brăilenilor nici răcoritoarele de pe piață, nici alcoolurile cu nume mari (și ciroza garantată), ar trebui să le spun să se mulțumească bînd renumita apă de la țeavă care vine din Vrancea. Numai că nici apa nu mai vine din Vrancea și, în zilele calde, ce sosește pe țeavă are un gust infect. Cîinstit vorbind, n-aș recomanda decît un „Chivas Royal” de 12800 litru „and soda” cu trei cuburi de „ice”.

Asta ne lipsea: invazia turcească și musulmanizarea pieței populare!

TUDOR OCTAVIAN

TOP "COATE-GOALE"

Săptămîna 27 mai - 3 iunie

1 Cofetăria „ARTEMIZA” SRL
Șos. Pantelimon toate produsele
89, bl. 404, sct. 2

30 lei orar 7-20

2 Piața Obor - Hala nouă de carne

Particulari
picioare porc cu copite 100 lei/Kg
grăsime - resturi 100 lei/Kg
oase vacă 50-100 lei/kg

3 Ass SRL

Jean Louis
Calderon nr. 76

muschi vită fasonat 853 lei/Kg
vrăbioare-fasonate 780 lei/Kg
cabanos 960 lei/Kg
crenvurști 780 lei/Kg

orar 10-19

4 Turoma SRL

Jean Louis
Calderon nr. 56

făină 78 lei/Kg
orez 220 lei/Kg
zahăr 155 lei/kg
hamburger 57 lei/60 g
chebab 83 lei/100 g

orar 8-19

sîmbăta 8-17

5 Stefan SRL

Str. Amzei
nr. 17

tobă Drobeta
ciolan afumat
oase garf

255 lei/Kg
398 lei/Kg
271 lei/Kg

orar 6,30-20

Reamintim tuturor firmelor interesate că revista „FLACĂRA” mizează pe o colaborare eficientă a acestora, asigurîndu-le RECLAMA GRATUITĂ, funcție de prețurile practicate la produse și de locul ocupat în top.

Putem fi contactați telefonic (tel. 174763, orele 10-15, de luni pînă vineri inclusiv!) sau direct la sediul redacției. Rugăm pe cît posibil ca informațiile să fie cuprinzătoare și comunicările de rigoare să se facă la timp (cel tîrziu vineri ora 12). CREZÎND ÎN NOI, CREDEȚI ÎN DUMNEAVOASTRĂ!

Dacă ați epuizat toate posibilitățile pe care le cunoașteți în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

CURIER JURIDIC

ELENUȚA IANCU, București și TITI BACALU, Vaslui:

Ne scrieți că ați consultat mulți specialiști pentru a afla cum vă puteți recăpăta moara dar soluțiile ce v-au fost oferite nu pot fi admise sau nu vă sînt convenabile.

Problema dv. nu are o rezolvare simplă, în condițiile în care nu v-ați revendicat dreptul de proprietate vreme de zeci de ani, acceptînd transmiterea acestuia prin mai multe unități de stat.

Acțiunea de revendicare, în baza titlului de proprietate, va atrage în litigiu tot lanțul de proprietari ai morii de-a lungul timpului, litigiul care nu poate fi soluționat decît de instanța judecătorească.

Pentru aceasta vă trebuie timp, răbdare și un avocat care să vă reprezinte, dar în care să aveți încredere.

ELENA UNGUREANU Băile Olănești, jud. Vâlcea:

a) La primirea adevărului, trebuia să contestați măsura de stabilire a dreptului de proprietate, la comisia orașenească și respectiv, la comisia județeană.

b) Dacă nici hotărîrea acesteia din urmă nu vă mulțumea, urma să vă plîngeți judecătorește. Instanța este singura instituție autorizată de Legea nr. 18/1991 să se pronunțe asupra stabilirii dreptului de proprietate, hotărîrea sa fiind definitivă, ea determinînd modificarea titlului de proprietate emis de Primărie.

c) Cît privește acțiunea de ieșire din indiviziune, care vă atrage pe dv. într-un alt proces civil, apreciem că nu poate fi susținută și admisă atîta vreme cît cel ce o promovează nu este în posesia titlului de proprietate.

MARIA FILIMON, com. Rapolt, jud. Hunedoara:

Potrivit art. 24 al Legii nr. 18/1991, în cazul în care C.A.P. a atribuit loturi în folosință unor cooperatori, în grădinile din intravilan ale foștilor proprietari, asemenea terenuri revin de drept în proprietatea deținătorilor inițiali.

CORNELIU OLTEANU

Lucrătorii de la Societatea Comercială „PUBLICAȚIILE FLACĂRA” S.A. regretă sincer dispariția fulgerătoare a lui **ION CALÎTESCU**, linotipist la secția „Gazete”, și sînt alături de familia îndoliată.

POSTA REDACȚIEI

VASILE RUS — Lupeni, str. Gh. Șincai, bl. D.7, sc. 1, et. 2, ap. 6, jud. Hunedoara. Ne-am conformat rugăminții dvs., expediindu-vă suplimentul revistei noastre. Acceptăm ramburs doar mulțumiri.

ION CEACÎRU — Craiova, cartierul „1 Mai”, bl. I, sc. 1, et. 2, ap. 9: N-am înțeles prea bine dacă faptele relatate sînt reale sau este vorba de miniproză polițistă. Așteptăm deslușiri.

IOSIF FARA — Alba-Iulia str. Mureșului, nr. 66: Pentru a lămurii problema dvs. ne-am adresat Ministerului Sănătății de la care am primit următorul răspuns: „Vă facem cunoscut că memoriul dvs. a fost înaintat cu nr. 16327, în data de 2.10.1991 Direcției sanitare a județului Bihor, pentru rezolvare (într-un cit cadrel medicale reclamate în scrisoare aparțin de spitalul Nucet din județul Bihor), cu care vă rugăm a lua legătura”.

ANA CIUCA — sat Rados, cătun Burlești, com. Crasna, jud. Gorj: Ne sesizați faptul că sînteți terorizată de către familia Izdeanu și ne cereți ajutor. Noi facem apel la omenie, amintindu-le celor în cauză de existența justiției, nu neapărat cea divină. În așteptarea ei, trimitem scrisoarea dvs. celor îndreptățiți să facă lumină în acest caz.

ELENA GRECESCU

Dreptul la replică

Către,
Publicațiile „Flacăra”
S.A., București,

În atenția dlui Redactor șef — Ion D. Goia

Stimate Domn,

Subsemnatul, Carp Aurel — prefect al județului Constanța, urmăre a publicării în revista dvs. nr. 4/29.01 — 04.02.92 a articolului „Domnul prefect A. Carp și impostura”, m-ați determinat să verific și să mă documentez asupra „imposturii” mele, așa cum este prezentat de dvs. sub semnătura dr. ing. Gh. Bărbatu; semnătură care nu vă absolvă de răspundere.

Vă rog să-mi iertați comparația, dar citind articolului mi-am adus aminte de revista „Flacăra” din 1985, cînd dl. Gh. Bărbatu s-a folosit de sprijinul ei ca să arunce, la fel ca și acum, cu noroi în reprezentanții conducerii ministerului care ne coordona și ai întreprinderii de la care amîndoi ne cîștigam „piinea”. Nu cunosc dacă și acum dl. Gh. Bărbatu s-a folosit de același demni reprezentanți ai revistei dvs. dar citirea articolului, mi-a lăsat un gust amar...

Am lucrat la „Chimpex” Constanța timp de 15 ani (03.01.74 — 20.11.1989) și am ocupat diferite funcții, atît în sectorul petrolilor cît și în sectorul chimic, pînă la nivelul de șef serviciu, mai mult neputînd din cauza „dosarului” necorespunzător.

Sînt absolvent al Facultății de Chimie Industrială din Institutul Politehnic Iași și dacă o să verificați, o să observați că în toate rafinările și în toate fostele combinații petrochimice o să găsiți asemenea absolvenți.

Dar, cum zice autorul, să vedem rezultatele:

I. Da, în noiembrie 1989 am fost nevoit să părăsesc întreprinderea, dar nu pentru incompetență, ci pentru că nu se putea „desfășura” în voie dl. Flăorian Stoica — fostul director al I.C.E. Petrolexport-import București, care cu sprijinul substanțial al generalului Macri și al foștilor mei miniștri (Ion M. Nicolaie — ministru și R. Grigorescu — adjunct al ministrului) a reușit să mă înlăture și să mă facă să plec din unitate.

II. Eu nu am fost șef serviciu „ani de zile” la P.P.U.P., așa cum afirmă autorul care, deși afirmă incompetența mea, acum mă supraestimează, cî începînd cu 07.09.1983 cînd am trecut la conducerea serviciului export produse petroliere și chimice lichide și bunkeraj, cînd trecuse 1 an de zile de cînd dl. Bărbatu nu mai era în întreprinderea „Chimpex”.

Autorul, avînd în vedere improprierea cu noroi — indiferent cum, nu a reușit să în perioada respectivă lucrăm în sectorul chimic al întreprinderii „Chimpex” (vedeți anexa 6 și 7), iar înainte de anul 1980 eram șef birou import țitei și produse chimice lichide, deci exista altă persoană care avea atribuții de serviciu privind activitatea de export la care se referă.

III. Aspectul relatat în acest capitol al prezentații, făcea parte, deasemenea, din atribuțiile șefului de serviciu export și după cum v-am arătat anterior, eu nu am deținut această funcție atît timp cît autorul a fost în întreprindere. Oricum se vede cît de scurtă este memoria unora.

Profesional vorbind, una este ca o metodă să fie „apreciată” și altceva ca ea să fie brevetată.

IV. În acest capitol autorul vorbește despre „decizii de conducere din sectorul în care activam

atunci” dar afirmațiile punctelor 1 și 2 se referă la sectorul petrolier, iar aceste „inepții” ale autorului au apărut în perioada cînd eu munceam în sectorul chimic, așa cum v-am arătat.

În altă ordine de idei, vă rog să rețineți că pînă la plecarea din întreprindere a dlui Bărbatu, aceasta nu a fost dotată cu nici un fel de calculator.

V. În perioada 15.02. — 15.07.1976, deci cinci luni de zile, am fost șef depozit produse chimice lichide (a se vedea anexele 8 și 9).

Despre acele contoare volumetrice, dl. Bărbatu nu avea nici o calitate să mă atenționeze, dar probabil că se simțea cu „musca pe căciulă” pentru că aceste contoare au fost importate și datorită dînsului, uitînd însă să prevadă și importul stației de etalonare în flux a contoarelor, ceea ce a dus la imposibilitatea folosirii acestora.

Pentru aceleași aspecte de care sînt acuzat eu acum, au mai fost acuzate zeci de persoane de-a lungul anilor; de fapt aceasta a fost ocupația de bază a dlui Bărbatu cît timp a lucrat în „Chimpex” (vezi „România Liberă” nr. 632/16.04.1992, pag. 2, sub semnătura Al. Mihalcea).

Vă asigur, că dacă nu aș fi ajuns prefect, numele meu nu ar mai fi ajuns în atenția dlui Bărbatu și implicit a revistei dvs. Sper ca aceste aspecte să vă ajungă, dar vă rog să rețineți, că v-a stau la dispoziție cu multe alte documente, în original.

Vă mulțumesc pentru înțelegere,

AUREL CARP

Domnule redactor șef,

Subsemnatul Dumitru Mihail, Ion Timiș, Gheorghe Stetcu, Mihail Grab, Toader Grec, Hantig Stefan, Ion Durja, Vasile Danci, Maței Buzură și Cotos Ion, locuitori din orașul Borșa și muncitori forestieri, vă rugăm cu deosebit respect să ne publicați scrisoarea noastră pentru a putea fi auziți de organele competente.

Domnilor guvernanți ai României, vi se adresează un grup de muncitori forestieri care nu poate pricepe cine a dat dreptul șoferilor de la Autobaza Borșa să-și cumpere mașinile. Aceștia și înainte au furat cu mîile de metri cubi de lemne, iar de cînd sînt camioanele lor, fură zi și noaptea. Peste doi-trei ani vor ajunge munții noștri ca pe lună, fără pic de verdeață. Ce faceți, fraților? Nu vă e milă de țara aceasta? Domnilor, dacă nu vă pricepeți, demisionați și lăsați-i pe alții să ne conducă căci e mai prost de o sută de ori decît pe vremea dictaturii.

Pe mineri i-ați ajutat cu salarii de zeci de mii de lei, după ce au spart tot prin București, iar pe noi, care n-am scos o vorbă, ne lăsați să murim. Cerem de urgență ridicarea tuturor autovehiculelor de la participare căci ne distrug viața precum cancerul. Haideți la Borșa să vedeți prăpădul ce se face în pădure. Sînt pline ulițele de mii de metri cubi de cherestea, dar județul doarme.

Mihail Gheorghe, orașul Borșa, str. Haiducilor, nr. 94, jud. Maramureș

SCRISORI CU ADRESĂ ÎN ALTĂ PARTE

Domnule redactor șef,

Numele meu este Nicolae Ștefan și am funcționat pînă în luna mai a anului 1991 ca instructor cu probleme de organizare a spectacolelor în cadrul formației artistice „Ciocirila” a Ministerului de Interne. În perioada de 4 ani cît am condus această formațiune din punct de vedere organizatoric, rezultatele au fost grăitoare. Printre artiștii profesioniști pe care i-am avut în rândurile noastre numesc pe: Gh. Zamfir, Marin Constantin, Angela Moldovan, Benone Sînușescu, Ion Cristoreanu, Angelica Stoican, D. Zamfira, Maria Clobană etc. Cu ansamblul artistic „Ciocirila” am ocupat un spațiu meritoriu în folclorul românesc.

Din nefericire în fruntea acestui activități s-au instalat incompetența și impostura. Foste cadre ale defunctului Consiliu Politic al DSS (Departamentul Securității Statului) răspund acum de întreg resortul. În loc să se ocupe de partea cultural-artistică și turistico-sportivă, acești inși se preocupă să recruteze informatori pentru Contrainformații. Colonelul Tărcobeanu Apostol, produs al Școlii de ofițeri de Securitate de la Băneasa, este unul dintre ei. Acost individ a fost uns mai întîi la Consiliul Politic al DSS, iar ulterior a fost numit șef al acestui grup artistic. Multe nereguli și matrapazlicuri, multe afaceri și deturări de fonduri se leagă de numele lui. Colonelul Tărcobeanu nu se dădea în lături de la nimic. În sprijinul argu-

mentelor mele pot veni Ion Cristoreanu, Angelica Stoican, Constantin Pană etc.

De ce avea un dinte împotriva mea? Pentru că am participat în mod direct la evenimentele dramatice din decembrie '89. Am fost de partea celor revoltați împotriva puterii ceaușiste dictatoriale. Aderarea mea la principiile fenomenului Piața Universității a găsit o slabă audiență la acești crypto-comuniști. Tocmai acest comportament deschis al meu a lezat probabil mentalitatea acestor mahări ai puterii, actualmente fesenști pînă-n pîsele.

Încep persecuțiile. Ele vin atît din partea lui A. Tărcobeanu, cît și Eugen Verdes, fostul secretar pcr. Indivizi cu vocația delațului în singe. Colonelul Apostol Tărcobeanu întocmește la repezeală o comisie de atestare pe funcții care, paradoxal, nu are în componența sa nici un membru de specialitate! (?) Ce or fi avînd foștii colegi de la Consiliul Politic al DSS, greu de spus. Toți cei 30 membri ai formației au trecut prin această pseudo-testare. Mie mi s-a acordat o oră și jumătate. N-am fost întrebat nimic din specialitatea mea. Din specificul funcției. Tribunalul inchizițional de atestare a fost compus numai și numai din membri ai Consiliului Politic al DSS (lt. col. Almăjan, maior Vorovenci, cpt. Merceanu Dinu, ultimul fost informator la ARIA). Pentru dl. Gheorghe Stoica, instructor la agenția teatrală a Casei de cultură a MI s-a constituit, de pildă, o comisie cu oameni de specialitate proveniți de la Teatrul „Constantin Tănase”. După așa-zisele delibărări ale găștii securiste, se dau califică-

tivele. Era oarecum de așteptat să nu obțin punctajul necesar. Am făcut contestație în fata acestui simulacru de comisie. Am prezentat aceste probleme dlui contraamiral E. Dumitrescu, care recunoștea caracterul vindicativ al demersurilor lui Tărcobeanu, asigurîndu-mă cu răminerea pe post pe mai departe. Ca urmare col. Apostol Tărcobeanu este scos din funcția de șef al formației „Ciocirila”. S-a vorbit despre nereguli create în cadrul ansamblului și de lipsa de probitate morală a individului amintit. Este sfătuit să se pensioneze la vîrsta de 47 de ani.

Se încropește altă comisie de atestare. Din comisie face parte Gheorghe Turda, solist de muzică populară la Rapsodia Română pînă în primăvara lui 1991, cînd a fost încadrat la MI cu grad de lt. col. și totodată instructor la Casa de cultură a MI. Acesta alimentă DSS-ul cu informații din străinătate. Mai pleacă și acum în străinătate, cam cu aceleași misiuni. Din comisie mai face parte malorul cadrist Istrate. De asemenea, Pamfil Dirjan, cu o ascensiune fulminantă: avansat în 2 ani de la gradul de căpitan la gradul de lt. col. Pentru „merite deosebite” despre care vom face referire — este menținut director al Casei de cultură a MI. Personajul poate fi asemuit liniștit cu Dinu Păturică.

Un act de justiție s-a făcut, totuși. În fruntea ansamblului a fost adus dl. Constantin Arvințe. Mie însă nu mi s-a făcut dreptate. Prin tot solul de înrădăci, incuscriri, pe fillera Penciu — Dirjan — Turda, am fost realmente lăsat. Relatez conducerii revistei „FLACĂRA”

— toate aceste abuzuri făcute de un culb de foști și actuali securiști. Pentru a nu avea nici un fel de surprize, intrucit mina lor lungă este și răzbunătoare, am anunțat și Organizația Amnesty International. Cer nu doar protecție (mă aștept la presiuni din partea acestor crypto-comuniști abuzivi), ci și rezolvarea corectă a situației mele. Din nefericire pentru mine, garanțiile dlui contraamiral E. Dumitrescu au rămas la nivel de promisiuni. Nici audiența la dl ministru adjunct al MI nu s-a soldat mai mult decît cu binevoitoare promisiuni.

În numele drepturilor omului, nu accept să fiu victima unor elemente din fostul regim torționar ceaușist, care ar merita să fie după gratii, iar nu în funcții de conducere. Voi merge pînă la dezvăluirea întregului adevăr — inclusiv a rețelei de informatori din cadrul ansamblurilor muzicale care au bătut străinătatea în cu totul alte scopuri decît cele muzicale și estetice, formative, iar nu informative. Voi merge pînă la dezvăluirea întregului adevăr care este numai unul singur și care trebuie cunoscut de poporul român, ba chiar de către oamenii de bine din întreaga lume, care au fost și sînt alături de noi în această perioadă grea de tranziție, cînd elemente compromise din timpul regimului torționar nu vor să cedeze structurile puterii.

Cu mulțumiri pentru înțelegerea și sprijinul acordat.

NICOLAE ȘTEFAN
București

Sfântul Vasile Spinte-cătorul

Pe Marin Janta îl apuca din cind în cind dorul de al săi, din Ciocănești. Și evada din aglomerația marii metropole de câteva ori pe an. Părinții muriseră, iar în casa bătrînească locuia sora sa, Ioana Ionescu, împreună cu fiul ei Cristian-Răzvan. Totul ar fi decurs bine dacă — întotdeauna există cîte un „dacă” și „dar” — soră-sa n-ar fi întreținut relații de concubinaj cu un consătean, Marin Dogaru. Și asta nu de ieri, de alaltăieri, ci de vreo 10 ani. De aici s-a creat o stare tensionată între Janta, soră-sa, nepotușu și Dogaru. Nici nu intra Janta bine în casa părin-tească, și începea să improaste cu injurii și amenințări, cu moar-tea pe cei trei. Alături, se tre-zea noaptea din somn strigînd și injurînd că soră-sa îi intro-duce substanțe toxice în mîn-care pentru a-l ucide.

La toate acestea concură și consumul exagerat de alcool.

„Eu ți-am spus că-l omor cu mina mea!”

Fiind singur în București, s-a gîndit că Anu' Nou îl va petrece la Ciocănești. Zis și făcut! Revelionul s-a desfășurat nor-mal, s-a mîncat și s-a băut din belsug. A doua zi, de Sfîntu' Vasile, ora 9,00, Ioana Ionescu a așezat masa pentru frate, bă-iat și încă un nepot, Marian Manea. Și femeia îi servea cu bunătați. Pe masă se afla o sticlă cu tuică. „Hai, noroc” și „La Mulți Ani”, urări care n-au lipsit de la masa respec-tivă. În starea asta de liniște și înțelegere, atmosfera s-a întu-necat dintr-o dată: în cameră a intrat Marin Dogaru, într-o stare avansată de ebrietate. În

loc de a se așeza și a căuta o împăcare cu Janta, acesta îi reproșează concubinei că de ce nu a venit la el cum s-a crăpat de ziua! Și nici una, nici două a înfăcat un scaun și zvîrrr cu el înspre Ioana. Femeia s-a fer-it, și obiectul a aterizat pe pat. Acum, se produce deznodămîntul: Janta ia un cuțit de pe masă și se repede către be-tiv, căruia îi aplică o lovitură în regiunea toracică. Victima cade la pămînt, zvîrcolindu-se și ținîndu-și mîinile pe rană. După cîteva timp moare. Reali-zînd ce a făcut, Janta iese afară și ascunde arma crimei sub un sopron. Femeia și cei doi băieți rămîn perplecși!

Un scenariu de neacceptat

Ioana Ionescu iese și ea în curte. Janta îi propune s-o lovească în cap cu o secure și ea să susțină în fața Poliției că a fost lovită de Dogaru, pentru a motiva lovitura cu cuțitul aplicată de el. La o așa de tentantă propunere Ioana s-a împotrivit, mergînd la postul de Politie Băraști și sesizînd fapta comisă de fratele ei. După plecarea sorei, criminalul s-a întors în cameră, stingîndu-și amarul cu 1/2 l de tuică. A fost găsit de Politia locală la masă, apoi le-a arătat poliștilor unde a ascuns cuțitul.

La cercetări, Cristian-Răzvan a declarat că unchiul său, după ce l-a înjunghiat pe Dogaru, a zis: „Gata, l-am omorît! Eu ți-am spus că-l omor cu mina mea!”

ION RUSU

■ Prejudecățile opiniei publice ■ Delirul mistic ■ Bolnavii psihici ai Revoluției ■ Fe-meie parchetar cu șase copii ■ Tehnica de luptă a asistenților ■ Un tată vrea să-i taie pi-cioarele fiului ■ Nebunul intră cu troleibuzul în stîlp ■ Monfis și bărbosul ■

Cine se teme de nebunii furioși?

Știam, ca tot omul, că sec-țiile din cadrul Spitalului Cen-tral (oficial „Dr. Gh. Marinescu”), găzduiesc și bolnavi fu-riosi, dar cunoștințele mele se opreau aici. Capodopera „Zbor deasupra unui cuib de cuci” re-levase aspecte din viața agita-ților și prin mînte îmi circula un sevăntial infirmieri legînd ne-bunii în cămăși de forță și lup-tîndu-se cu ei să-i încarcereze.

Bolnavi agitați doar... 1%

Din discuția purtată cu dl. dr. Sergiu Diaconov — medic psi-hiatru, șeful pavilionului XIV din Spitalul „Gh. Marinescu” — rezultă că prejudecățile opi-niei publice sînt în plin avînt. Procentul bolnavilor agitați față de restul cazurilor este de doar 1%. Bolnavii care să se agite mai mult timp, zile la rînd, sînt expresia proastei pregătiri a profesioniștilor care îi îngrijesc.

Frica de internare

D.P. — 43 ani, sosește la Ca-mera de gardă cu salvarea și cu in-sotitor. I se reține buletul. Este violentă. Se aruncă asupra asistenților să le smul-gă actul de identitate și trimi-terea pentru internare. Este greu de stăpînit și dă multă bă-taie de cap asistenților care o țin de mîini. Nu vrea sub nici o formă să fie internată: „Nu vreau să mă interniez! De ce mă internăți cu forța?”. E slabă. Fizionomie palidă. Ochii duși în fundul orbitelor, au pri-virea pierdută. Gura îi este uscată ca și cînd n-ar fi min-cat de mai multe zile. Incepe să plîngă. Se agită, continuu. „Adă aparaul să-i facem două electroșocuri” — încearcă să o sperie un asistent. Zadarnic. A-gitația continuă. Asistentul: „Încă nu ai priceput că nu ai mai multă forță decît mine?”. Parcă s-a mai liniștit. Nu e că-sătorită. Nu are pe ni-meni. De 10 zile refuză să mî-nince. A fost angajată la Me-trou, dar din martie '91 și-a dat demisia. Au chemat-o înapoi,

însă a refuzat să-și reia activi-tatea. În iulie '91 era încă zdra-vă. Din august n-a mai ieșit decît să ceară apă la vecini. La scurt timp, intră în Spitalul nr. 9 și, după tratament își re-vine; nu pentru multă vreme însă. Este mistică. Uneori i se pare că vede două puncte pe cearceaf, care sustine că sînt ochii ei. A locuit o vreme la Mănăstirea Antim. Pastele l-a petrecut acolo. Se întorcea aca-să în fiecare noapte tîrziu, stă-pînită de deliruri mistice. Diag-nosticul: psihoză obsesivă cu debut schizofrenic.

Revoluția lui Sergiu Nicolaescu

Doctorii sau asistenții încear-că să dezamorseze atmosfera tensionată, cu amintirile lor neobișnuite. Așa află că la Re-voluție, printre pacienții Spita-lului „Gh. Marinescu” s-au nu-mărat nu cei care au ieșit în stradă, ci oamenii care au stat acasă, claustrați în fața televi-zorului. Ei și-au creat o lume imaginară, halucînd din cau-za acestei izolări. Două cazuri înregistrate în aceeași zi au fost ale oamenilor care susți-neau că Revoluția nu e adevă-rată, totul fiind un film reali-zat de Sergiu Nicolaescu.

Beții, bătăi, copii ciorchine

Ușa trîntită de perete ne re-aminteste că ne aflăm la ca-mera de gardă. Adusă tot cu salvarea, apare S.V., de 42 de ani. Este despărțită de bărb-at și are 6 copii (între 6 și 19 ani). A mai fost internată în 1987. Anul trecut, bărbatul ei a venit, să-l primească înapoi. Era beat. A ieșit cu scandal. Fe-meia a fost aruncată pe scări, alegîndu-se cu capul spart. Deși femeie, lucrează ca parchetar. „Dați-mi ceva să mă omor” — plînge și imploră mereu. „Nu mă duceți cu aia nebunii!”. Diagnostic: depresie de invo-luție cu idei de autoliză (sinuci-dere).

Viața asistenților

În scurtele răgazuri dintre o urgență și alta, mai află că la „Gh. Marinescu” nu există in-firmieri sau asistenți calificați special pentru psihiatrie, ci doar pentru medicina gene-rală. O asistentă, care a fost reclamată că a bătut un bolnav, a justificat: „Eu inte-leg să mă port frumos cu un bolnav psihic, dar nu cu un be-țiv” — chiar dacă pentru me-dicină beția este considerată o boală gravă. Viața cea mai grea o au asistenții de la camera de gardă — urgențe. Deși bărbați bine clădiți, atletici, ei mai în-casează cîte un pumn de la vi-ctorii pacienți. Oamenii ruti-nați, asistenții ghicesc cîte-odată în ochii bolnavilor mo-mentul ales pentru reacția vio-lentă. Atunci nu se apropie frontal de ei, ci lateral, pentru a evita lovitura. De multe ori, pacienții par pașnici. În reali-tate își concentrează toată aten-ția spre momentul cînd vîgli-tența celor din jur slăbește. Dintr-odată, încearcă printr-acțiune spontană, de șoc, să scape de sub supraveghere și să fugă. Un astfel de om e V.G. (35 de ani).

Violența unui tată cu 5 copii

Intră însoțit de soție și de un vecin de bloc. Blond, cu mu-stață, voinic. E violent. Nu vrea la spital: „Ce vreți, bă, cu mine? N-am făcut nimic!”. Sare la bătaie cînd aude că va fi in-ternat, dar e imobilizat și în-fins pe pat. Are 5 copii. Unu, dintre ei — celui de 7 ani — a încercat să-i sectioneze picioa-rele cu cuțitul. Consumă alcool de 14 ani. Cînd era copil, taică-său îl bătea în cap. De vreo săptămînă e foarte agresiv în familie, bate copiii, își pune rufele murdare în cap, „face circ”. Pe soție nu prea o bate, fiindcă-i supusă și nu-i iese din cuvînt. Uneori, de frica lui, co-piii pleacă la rude. Acum de abia a putut fi imobilizat de trei persoane care l-au legat de pat.

Fiecare vrea să aibă mai mulți bani, dar problema este în ce mod îi cîștigă: cinstit sau nu. Mai mult ca oricînd, pescuitorii de moșteniri atacă pe cei dezorientați și neajutorați. Microancheta întreprinsă pentru a-i detecta pe acești adevărați rechini ai zilelor noastre, vi-i prezintă prin declarațiile victimelor sau, de ce nu, chiar în postura de „poveștitori”.

Pescuitorii de moșteniri

Doina C., 73 ani, pensionară. „Locuiesc într-unul dintre cele mai frumoase blocuri vechi din București. Am o garsonieră mare, luminoasă, bine izolată acustic, cu o vedere minunată spre parcul Cîmpigiu. Vecinii mei de palier sînt oameni bine situați și se poartă atent cu mine: îmi fac diverse mici ser-vicii și mă tratează regulat cu bucatele pe care le gătesc. Eu știu că ei, prin purtarea lor, urmăresc obținerea garsonierei mele... Și viața este așa de grea! Preturile mari ale tutu-ror produselor, imaginea iernii cînd nu voi putea ieși din casă, lipsa rudelor sau a prietenilor care m-ar putea ajuta, toate mă împing spre soluția disperată de a da singurul lucru pe care îl dețin cu adevărat: garsonie-ra. Deci, obosită de insistențe-le vecinilor despre care v-am vorbit, am promis că accept să le-o las, prin testament, în schimbul mesei de prînz și al altor cîteva mici servicii.”

Nicolae I., 47 ani, intelectual, șomer. „Am rămas singur. Sora mea, ultima rudă care-mi mai rămăsese, s-a prăpădit. Mi-a lăsat moștenire apartamentul ei de trei camere, dar nu mă pot

ocupa nici de el, nici de mine. Sînt nevrozat, mă simt termi-nat și nu mai pot munci, chiar dacă mi-aș găsi un serviciu. Cred că am să-i las pe priete-nii mei care mă îngrijesc de cîteva luni să-și facă o firmă în apartamentul meu. Or să-mi dea mîncare și sper să mă aju-te dacă m-oi îmbolnăvi. Dar, de ce Dumnezeu vor să facem, cit mai repede, acte de cedare a apartamentului la notariat?”

Sandu A., 56 ani, medic. „Am avut mare noroc. În vizitele pe care le făceam la domiciliul pa-cienților, am cunoscut un bătrîn cu o casă splendidă. Era tare bolnav, săracul! Mi-a dat casa pentru o rată lunară foarte mică, și, bineînțeles, îngrijire medicală. Și unde mai pui că nici n-a trăit mult. Cîteva luni.”

Silvestru C., 84 ani, pensio-nar. Ultima mea soție, în pre-zent decedată, avea o casă, cum-părată acum mulți, mulți ani, în timpul primei ei căsătorii. Dar a avut ea grijă să o la nu-mai pe numele ei. Ce dacă ba-nii erau comuni! Și unde mai pui că, atunci, era în vigoare legea separării bunurilor în căs-nicie. Totuși, nu știu ce chichiță

avocătească a găsit prăpăditul, de mă judec cu fostul ei soț. Dar tot nu-i dau nimic! Nu e trecut pe acte, pa!”

Demetra P., 55 ani, croitorea-să. „Fica mea a ales pin-a cu-le. Actualul meu ginere nu a vrut s-o la de nevastă pînă cînd nu i-a adus apartamentul la cheie. Și cine să-i dea dacă nu eu, soacra? M-am spetit fă-cînd C.A.R.-uri, ca acum el s-o bată și s-o înșele. Așa escroc mai zic și eu!”

Florin C., timplă. „Vecina mea a murit. Era o femeie tare cumsecade. Ce-mi pare rău este că n-a avut parte de o înmor-mintare creștinească. Nepoții ei, în ultimele luni de boală, au necăjit-o mult, chinînd-o fizic și amenințînd-o cu cele mai urite cuvinte. Și totul pentru ca s-o facă să le lase lîr bruma de avere, adunată într-o viață de caznă. Pînă la urmă, a făcut cum au vrut ei. N-a avut în-cofro. Era la pat, imobilizată. Din ziua aceea, cînd au făcut actele, nu i-am mai văzut pe la ea. Au îngropat-o vecinii, din milă și pe sărăcie, fără popă și fără colivă.”

Corina O., 58 ani, pensionară. „Soțul meu este foarte bolnav

de inimă. De curînd, a avut al doilea infarct. Părinții ne-au murit, copii n-avem. Niște vecini ne-au rugat să facem acte pentru casă cu ei, că ne îngri-jesc ei. Le plăcea mult micul nostru apartament pentru feti-ța lor, să aibă și ea un cuib cînd s-o mărita. Dar nu s-au ținut de cuvînt. Ne-au părăsit imediat după ce le-am făcut do-nația dorită. Dar i-am dat în judecată, și, cu prețul a mulți bani și al sănătății noastre, sperăm să ne recăpătăm drep-turile.”

Smaranda B., pensionară. „La 80 de ani, nu mai pot munci ca la tinerete. Casa este mare pen-tru mine, n-am încălzire și fă-cutul curățeniei mă doboară. Nu mai găsesc nici o femeie să m-ajute, și, chiar de-aș găsi, m-ar costa o avere. Tot caut niște oameni cu suflet să le las casă bună din cărămidă și curte cu verdeață, dar și ei să aibă grijă de mine. Pînă acum, tuturor celor care veneau, le ci-team în ochi poftă să mă vadă cît mai repede moartă, ca să mă moștenească imediat. Ultimii au fost mai hotărîți decît cei-lalți în a-mi face rău. Au adus imediat nisip, ciment, mă rog, toate celea pentru „modificări” în vederea instalării unei fir-

me, numai că, în planurile lor de viitor, nu mai era loc și pen-tru mine. Făceau birouri peste tot. Nu mi-au lăsat nici măcar un locușor de dormit. Dar s-au grăbit prea de tot. Am «stricat» actele și sînt singură și fără ajutor, ca și mai înainte.”

Spiridon M., țăran. „Am 79 de ani și nu credeam c-o să fiu blestemat și bătut la bătrînețe. Fecioru-meu și cu noră-mea vor să mă bage în pămînt ca să-mi la casa și pămîntul ce le mai am. Așa-mi și spun: «Nu mai mori să te moștenim!». Acu ce-s eu vinovat — că mai am zile?”

Mircea S., 59 ani, contabil. „Nu știu ce să mai cred. Toți acești oameni nu-și dau seama de posibilele consecințe ale ac-telor lor. Trăiești cu un om în casă zeci de ani și tot ai sur-prize și, atunci, cum poți să acorzi, cu atîta ușurință, încre-derea ta pentru o «viitoare» comportare a acestor... pescu-itorii de moșteniri? N-ar fi mai sigur pentru cei în nevoie ca, pur și simplu, să-și vîndă bu-nurile, cu acte în regulă, să ob-țină bani și să-și plătească ser-viciile de care au atîta tre-buință?”

CRISTINA ATANASIU

Oameni singuri, dezorientați, unii suferinzi, alții neadaptati, ma-joritatea în vîrstă. Este drept să ne repezim asupra lor și să le smul-gem puținul pe care îl au, folosindu-ne de faptul că sînt vulnerabili? Atîtea S.A.-uri și S.R.L.-uri apar. Dar nimeni nu se gîndește la ei. Casele pentru bătrîni sau de protecție socială pentru cei mai tineri, organizate în Statele Unite ale Americii și Elveția, ca să nu cităm decît două țări, par a fi necunoscute la noi. Concepute pe baza con-tribuției în bani (în majoritatea cazurilor pensii) sau bunuri (case sau alte venituri) din partea solicitanților, ele pot oferi o bătrînețe sau maturitate protejate, la adăpost de multe, multe adversități de tot felul, cîrora acești oameni nu le mai pot face față. Ce părere aveți?

Încerca să-și scoată ochii...

Între două cazuri la camera de gardă, îl vizităm pe I.B., de 17 ani, care, înclănat într-o rezervă, încerca să-și scoată ochii. Motivează că vrea să-și dea seama dacă ce i se întâmplă e halucinație sau realitate. Trăirile sale sînt halucinatorii și onirice. Acum o lună, cînd era în libertate, s-a urcat în troleibuz lîngă soferiță. Cînd aceasta a coborît să schimbe troleile de pe cabluri (trebuia să ajungă la capăt), I.B. s-a așezat la volan și a intrat cu troleibuzul în stîlp.

Tot de urgentă este internată și A.M., profesoară, în vîrstă de 51 ani. A venit însoțită de soț și de fiică. Confundă doctorița cu o altă persoană numită Vivi: „Vivi, ajută-mă, Vivi! Dați-mi drumul de aici! Nu mă internați! Știți că m-am aruncat de la etajul 1? Lăsați-mă, pentru Dumnezeu, să zac în patul meu de acasă!”. Către soț: „Mihai, nu mă părăsi! Să mor în patul casei mele!”.

„Nu toți ce sînt..., sînt aici și nu toți ce sînt, sînt...” (de pe frontispiciul unui spital de psihiatrie din Madrid)

O categorie aparte este compusă din bolnavii care nu suportă internarea, dar nici viața departe de spital. Că „atunci cînd vrea Domnul cu săracul dintr-o bubă îi umple capul” dovedește M.I., autoproclamat Monfis (50 ani). Umblă cu un bagaj format din sacose de plastic umplute cu hirtii, cirpe, piine și mucuri de țigări. La gît poartă cravată roșie de pionier. Părul și-l ține legat cu o cordeluță făcută din pungi de plastic. Nu manifestă nici un fel de grijă pentru vestimentație sau igienă. Este un fel de fiică adoptivă a spitalului. Aici mîncînd și uneori se aciuiește să doarmă. Nu e singura în această situație. Pe alii poți întîlni și alți „bolnavi de curte”. Majoritatea suferă de schizofrenie cronică. I.B., poreclit Caiafa, este un bărbat bărbos, în vîrstă de 45 de ani. Ciorba și-o mîncînd în curtea spitalului, cît mai retras, într-un colț, după boscheți. Umblă în permanență după el cu așternutul format din foi pliante de carton presat. Cînd e cald, doarme sub cerul liber.

De acești din urmă pensionari se ocupă doar personalul spitalului. Nu din obligație. Din milă. Inexistent pentru statul comunist, vagabondașul bolnavilor psihici este ignorat și acum. Drama lor este o problemă sufocată de preocupări politice înfinit mai importante.

RADU POPA ■

FĂRĂ MORGĂ LA MORGĂ

„Opriți caterinca, mortul vrea să bea palinca”

Imaginația unora dintre întreprinzătorii noștri comercianți nu cunoaște limite. Mai mult decît atît, ea a început să devină bolnăvicioasă și — cu ajutorul primăriilor — se materializează, așa suferind cum a ieșit de la clocit, în te miri ce năzbitii.

Institutul de Medicină Legală „Mina Minovici” găzduiește, în spatele aripij destinate viitorului crematoriu uman, bufetul RITUAL SERVICE SRL. Dacă ești derutat, dintr-o încăpere vecină, cu ușile deschise, te dezmeticește prompt două asistente în halate albe: „Pentru bufet? Acolo, la „Ritual”. Intr-adevăr, firma, scrisă deocamdată cu vopsea-ulei direct pe beton deasupra intrării, sare imediat în ochi. Aici se pot servi, într-un cadru intim: palinca (350 lei 1/2 l), „Alkohol” iugoslav de 90° (700 lei — 1 l) și nesc-caffee. Existența refrigeratului, în care

acum domnește vidul, demonstrează că uneori poți consuma și sandvișuri. La bar, două becuțe roșii clipeșc viol din găveanele unui craniu veritabil. Tot în incinta bufetului, pot fi contractate obiecte de cult funerar. La ora vizitei noastre, un costum negru de damă (4 700 lei) își aștepta clienta. Se mai găsește de vinzare: sprayuri-deodorant, șampoane, diverse catarame, cercei, broșe, alte obiecte mărunte din cutia cu „mal-mute”.

Sugerăm pe viitor: muzică de pahar, cîteva jocuri de pocher electronic sau un video cu filme macabre. Și, dacă afacerile prosperă, — de ce nu? — mese cu umbrelă pe terasa crematoriului. Mușterii, dornici de senzații noi, vor putea bea palinca printre criptele cu cenușă umană. Vorba aia: „Opriți caterinca, mortul vrea să bea... palinca”.

RADU POPA ■

Desen de MIHAI ZGUBEA ■

Vama de la Giurgiu a devenit și ea foarte cunoscută datorită interesului pe care îl manifestă românii pentru Turcia. Unii comercializează, la prețuri modice, fete, alții obiecte de tot soiul. Culmea este că prin vamă trec cei cu buzunarele umflate, iar unul mai necăjit este imediat apotrofat și chiar trimis în judecată. Poliția la datorie. Justiția la datorie. Dar datoria rămîne, de cele mai multe ori, o chestiune de suprafață.

CUM BEA POLIȚIA LA VAMĂ?

Așadar, vama Giurgiu. În ziua de 23.05.1991, Nicolae Manda din București, tată a trei copii, se afla la vama Giurgiu pentru a trece în Turcia. Pentru că n-avea posibilitatea să schimbe valută, s-a înarmat, la recomandarea unor cunoștințe care mai trecuseră granița, cu 8 sticle de whisky (trei a câte 750 lei buc. iar cinci a 500 lei buc.), un cartus de Marlboro și un cartus de Camel. Autocarul era burdușit de comercianți de meserie transportînd cantități mari de marfă. Lt. maj. Borna Valerică a întors autocarul ducîndu-l în curtea Poliției. Nicolae Manda a fost primul care s-a supus controlului. A scos tot ce avea în geamantan, respectiv sticlele de

whisky și țigările. „Lt. lt. Popa Ionel, cel care făcea controlul, spune dl. Manda, le-a pus lîngă scaunul dinșul și mi-a restituit doar o sticlă de whisky și un cartus de țigări deși la vamă ne spusese că avem voie să trecem cu două sticle și două cartuse de țigări”. Scena care a urmat este demnă de cele mai complexe personaje ale lui Caragiale. N. Manda s-a trezit cîștind ceea ce i se cuvenea. Replica a fost: am să-ți dau amendă trei mii de lei. Dar lt. maj. Valerică Borna, abia respirînd de oboseală (băuse probabil, vreun whisky special) a hotărît că inculpatul trebuie să fie amendat cu 20 000 lei, ceea ce s-a și întimplat. Oricum, faptul că dl. Bor-

na se afla într-o avansată stare de ebrietate, lucru pe care-l confirmă 12 martori aflați în autocar, constituie un caz care intră, fără discuție, sub incidența legalității. După cite cunoaștem, consumul de alcool în timpul serviciului este interzis. Or, pe fondul acesta, dl. Borna ia hotărîri pripite și confiscă chiar și sticla și cartușul pe care le înapoiasse. În folosința cui au ajuns acele bunuri, au fost confiscate pe bază de chitanță sau nu? Nu se știe!

Astfel, Manda N. face contestație la Inspectoratul Poliției Municipiului București. Nu primește nici o decizie. Face contestație la Poliția Municipiului Giurgiu, care îi reco-

mandă să se adreseze Tribunalului. Neavînd posibilități financiare, abandonează (marfurile confiscate de vameși erau cumpărate cu bani împrumutați). După două luni, de la Giurgiu i se comunică un fapt: situația se află pe rol la Tribunalul din Giurgiu. Decizia a venit foarte curînd, deși inculpatul n-a avut habar de acest proces care s-a judecat cum a dat Dumnezeu. În acest caz este valabil proverbul: „la omul sărac nici boii nu trag”. Și un om cu trei copii se trezește în fața unor datorii voluminoase. Făcute, ce-i drept, și din vina sa.

MARIA TIMUC ■

„Flacăra” pe recepție

Pe socrul comandantului poliției din Găești îl ocrotește justiția?

Pe hartă, Găeștiul se găsește la numai aproximativ șaptezeci de kilometri de București. Însă, după semnalele care ne parvin, se pare că uneori o ia razna de-a dreptul prin cîmpie și se mută la mai mulți ani-lumină de Capitală și de dreptele ripduiei. Protagonista acestui articol este doamna. Ecaterina Neculae din București (str. Marcu Armasu nr. 2, bloc 27, ap. 154, sector 2), care s-a adresat personal revistei noastre. Faptele relatate de dînsa sînt, în principiu, următoarele: un anume Radu Ionete, om la o vîrstă (aproximativ 70 de ani) la care ar fi trebuit să fie îndeajuns de mintos, a agresat-o foarte violent, cu aproape trei ani în urmă, în septembrie 1989, pe vremea ultimelor luni de dictatură comunistă. Pînă aici poate nu ar fi fost nimic dubios; dacă nu am menționa că Radu Ionete este socrul comandantului Poliției din Găești, Vlăduțiu Dinel.

Agresiunea lui R. I. asupra Ecaterinei N. s-ar fi petrecut cam așa: în fața porții pîrtului, chemat la stradă de reclamantă, Radu I. ar fi lovit-o puternic, de mai multe ori, cu pumnii în cap. Anterior întîlnirii litigioase, domnul Ionete tăia cozile la sfecă cu un sa-

tir (cuțit) respectabil. Așa că ar fi ieșit cu cuțitul în mină și i l-ar fi ridicat victimei la gît. După ce s-a dezmeticit (cu mare greutate) cit de cit din bătaie, E. Neculae declară că și-a pierdut de mai multe ori cunoștința în drumul spre casă: cădea din picioare pe stradă. La dosar sînt anexate și declarațiile a doi martori: Gheorghe Nicolae și Aurica Ionete.

1. LEGE DUPĂ BUNUL PLAC? Ecaterina N., reclamanta, ne-a semnalat că împricinatul ar avea și alte antecedente de litigiu cu familia sa: anterior acestui conflict pomenit mai sus ar fi avut un altul cu sora doamnei E. N., care domiciliază în comuna Dragodana (unde locuiește și inculpatul și unde, de altfel, au avut loc ambele scene de violență) — aflată în suburbia orașului Găești, județul Dimbovița. Poate că agresiunea asupra doamnei E. N. nu ar fi fost foarte gravă, dacă aceasta din urmă nu ar fi avut cu doi ani mai înainte (în 1987) un accident vascular cerebral soldat cu pareză pe partea dreaptă. În urma aceluia accident (două vase de singe „sparte pe creier” — cum se zice), la

cei 58 de ani ai săi, E. N. a rămas ca o persoană suferindă. Dovadă că așa stau lucrurile este spitalizarea din 1987 care a durat aproape trei luni. Astfel că a resimțit din plin atacul destul de dur al sus-numitului Radu I. E. Neculae a intențat acțiune judiciară împotriva lui R. I., încă din anul 1989. Ceea ce a făcut-o să cheltuiască o sumă de bani considerabilă în raport cu punga sa strîmă de om nevoiaș. Istoricul acestei „judecăți prelunge” se găsește consemnat în dosarele nr. 3143/1989 și 3143/1991, de la Judecătoria Găești și Tribunalul Județean Dimbovița (Tîrgoviște).

2. SARABANDA DOSARELOR DE JUDECATĂ. În paralel cu acestea, E. N. s-a adresat Ministerului de Interne cu o sesizare în care comunica numite instituții cele descrise mai sus. Bineînțeles că răspunsul la sesizare este negativ: „aspectele care-l privesc pe maiorul Vlăduțiu Dinel nu se confirmă”. Semnat mai jos: Inspectoratul Județean de Poliție Dimbovița (prin adresa cu nr. 27 948 din 10 ianuarie 1992). După pronunțarea uneia din ultimele sentințe, la dosarul 3819/1991, în ziua de 11 decem-

brie, reclamanta s-a adresat din nou justiției cu recurs, ceea ce a determinat punerea pe rol a unui alt dosar, cu nr. 592/92. După citația din 20 martie '92, Ecaterina N., nemai-avînd încredere nici în tribunalul dimbovițean, nici în Judecătoria Găeștiului, solicită, la data de 28 aprilie a.c., transferarea dosarului la Procuratura Generală din București. De ce? Fiindcă, după opinia sa, dosarul nu a fost tratat pînă acum cu atenția cuvenită, ci dimpotrivă, cu reavoință, de către judecătoria Petre Vasilica și Oprea Alexandru, care ar tergiversa la nesfîrșit o soluție favorabilă reclamantei. Pentru a convinge cu mai mult spor, Ecaterina Neculae prezintă un certificat medical cu nr. 317 din 1 martie 1990 (la aproximativ cinci luni după vătămarea sa corporală), eliberat de dispensarul policlinic Colțea (din București), în baza referatului prezentat de doctorul Artur Florescu, medic primar neurolog. Prin acesta se certifică anume că Ecaterina Neculae suferă de „sechele după hemoragie cerebro-meningee”.

3. CE SPUN ACTELE? Am consultat, fie și numai pentru o parțială edificare, actele care

ar putea să exprime mai limpede situația de fapt. Ce spune, în principiu, ultima sentință civilă (cu nr. 2394) emisă în ședința publică din data de 11 decembrie 1991. Președintele instanței a fost domnul Alexandru Oprea. Reclamanta (E. N.) a solicitat admiterea acțiunii așa cum a fost formulată, adică obligînd pîrtul la plata a 20 000 de lei reprezentînd despăgubiri civile, rezultînd din dosarele puse pe rol. Se înțelege că reclamanta a atașat la dosar un raport medico-legal, încheiat la 26 septembrie 1990, din care rezultă că „leziunile prezentate ca urmare a agresiunii necesită 2-3 zile de îngrijire medicală”. (Deși Ecaterina N. susține că mai posedă și un alt certificat care atestă că spitalizarea necesară ar trebui să dureze cel puțin 23 de zile!) Drept „răspplată” — despăgubire reprezentînd cheltuieli judiciare, reclamantei i s-a dat suma de 600 (sase sute!) de lei. Cu 600 de lei abia de poți cumpăra un flacon de Ampicilină sau două sticle de „Coca-Cola” imbute- liată la un kilogram-jumătate. Pe lîngă ultragiurea avută, aceeași „despăgubire” reprezintă într-un fel o sfidare. De ce? Fiindcă s-a stabilit de aceeași instanță că „celelalte acte medicale nu au relevanță în cauză” — situația respectivă fiind reținută prin decizia penală nr. 253 din 26 noiembrie 1990. Astfel că instanța hotărăște: „respingerea acțiunii formulate de reclamanta Neculae Ecaterina (...) împotriva pîrtului Ionete Radu, ca fiind nedovedită”. Cum ar putea fi mai bine dovedită?

MIHAIL GALĂȚANU ■

În data de 19 iunie 1991, în jurul orei 14, Miron Cosma circula pe drumul național DN 66 A, la volanul autoturismului 4-HD-4145, proprietate a Regiei Auto-nome a Huilei Petroșani. Venea din direcția Lupeni-Vulcan. În apropierea Termocentralei Petroșani, — fără să se fi asigurat, fără să fi claxonat în prealabil! — s-a angajat în depășirea autobuzului 31-HD-8975, când și acesta semnală o depășire — a autoîncărcătorului STALOVA-WOLA, care staționa pe partea dreaptă a șoselei amintite. Datorită acestui concurs de împrejurări, Miron Cosma accidentează mortal pe Roza Violeta Drăghici, în vîrstă de 31 de ani, mamă a doi copii minori!

MIRON
COSMA

UN INFRACȚOR PREZIDENȚIAL

Ne aflăm la un an de la comiterea accidentului mortal! Pînă nu demult nu s-a luat absolut nici o măsură, iar dosarul penal a fost pasat de la Tandra la Manda. De ce nu s-a pus în mișcare dosarul penal cînd trebuia? Cine zorește acum lucrurile? Să ne grăbim a răspunde în-cet, ca latini. Dosarul penal 259/P/1991 s-a pus, în sfîrșit, pe rol. Pe 28 aprilie a.c., a avut loc prima înfățișare. Apar și martorii, Ioan Iosif (șoferul autobuzului), Viorel Faur, Relu Bobilcă, Vasile Cristea (șoferul autoîncărcătorului), Ioan Radu, Romeo Amorărețel, Petre Lupșa, Ioan Palita, Ioan Morosanu. Martorii au declarat și semnat, în marea lor majoritate, că Miron Cosma este principial vinovat în accidentul mortal de circulație. N-am face din acest accident un capăt de țară dacă nu ar avea și unele substraturi politice. Iar cînd este vorba despre viața unui om, depășim aceste subterfugii și încercăm să aflăm adevărul. La dosar există două expertize, plus depozitiile semnate ale martorilor. Miron Cosma a încercat, într-o primă fază, să-l tragă după sine și pe șoferul Ioan Iosif, care „pilota” autobuzul, dar martorii au recunoscut vina aproape exclusivă a lui Miron Cosma. Așadar, în urma cercetărilor făcute de către Poliție și Procuratură, Ioan Iosif este scos de sub urmărire penală!

„Parcă-i dracu' pe dosaru' ăsta!”

Procurorul Ioan Retegan, de la Procuratura Județeană Hunedoara, bazindu-se, desigur, pe expertizele efectuate de Poliție și Procuratură, dar și pe depozitiile martorilor, dă „verde” dosarului penal scorojit și scortit de atîta manipulare, frecare, aminare... Mama victimei poartă veste că un ofițer de poliție a venit să-i ia o declarație și a spus, la un moment dat cu năduf: „Parcă-i dracu' pe dosaru' ăsta!”. Si avea perfectă dreptate. Nu se știe, deocamdată, cu exactitate dacă dracul, negru sau roșu, este pe dosar sau în dosar!

Cert este că pentru prima oară, după un an de la comiterea infracțiunii de ucidere din culpă, puterea judecătorească locală îl ia de guler pe minerul-șef Miron Cosma. Cosma Răcoare s-a mai înblînzit de la acea dată. După ce dosarul a fost dat dintr-o mină în alta, ca o minge de oină cirpăcită, iată că pe data de 18 aprilie a.c. a avut loc prima înfățișare la Judecătoria din Petroșani. A fost „antamat” un complet pe măsura învinutului. La nivel înalt, ce mai! Dar nu vom trece mai departe pînă nu vom reține o frază emblematică din rechizitoriul: „urmare a nerespectării dispozițiilor legale și a măsurilor de prevedere pentru exercitarea activității de conducere a autoturismului pe drumurile publice, Miron Cosma a săvîrșit infracțiunea de ucidere din culpă!”.

Tată și fiică uciși în același loc blestemat!

Intimplarea tragică, nefastă, face în

mod absolut incredibil dar adevărat ca în exact același loc să-și fi găsit tragicul sfîrșit și tatăl victimei. Acest proces de pomină și cu multe intervenții de la varii nivele capătă alte conotații. Accidentul mortal a fost făcut tot de către o mașină. Am fi tentați să dăm vina pe mina neagră a destinului. Dar, în cazul de față, vina exclusivă o poartă miinile nedibăce ale lui Miron Cosma și, mai cu seamă, înfundurarea sa de lider sindical, care nu poate parcurge pe jos cei 50 de m între Judecătoria și sediul Ligii sindicatelor, decît în mașina întreprinderii!

Prin urmare, nefericita victimă, Roza Violeta Drăghici, avea 31 de ani și lucra în cadrul Laboratorului de la Termocentrala Petroșani. Sărmana femeie avea două fete minore: Cristiana Maria și Liliana Adriana. Pentru recuperarea „daunelor” (de parcă o viață de om mai poate fi recuperată în vreun fel!), acordată familiei îndurerate, în două rînduri, suma totală de 150.000 lei. Acum, Miron Cosma, strîns cu ușa (era să spunem ușa prezidențială), este gata să plătească pensia de urmași celor două fete necăjite și fără mamă! De parcă mina blîndă a unei mame se poate înlocui cu astfel de gesturi de tandrețe.

Uciderea din culpă

Pe 28 aprilie a.c. și pe 19 mai a.c. au avut loc cele două înfățișări în acest proces penal. Intrucît preopinatul este un „cașalot” de primă mărime, completul de judecată s-a format la cel mai înalt nivel. Din complet au făcut parte președintele Judecătoriei și procurorul-sef-adjunct. Puțin neplăcută postura lui Miron Cosma cînd judecătorul, Victor Cherciu, îl cheamă la bară. În stilul său pompos și bombastic, arrogant și furios, nevoile-mare, ridică ziaristii din rîndurile din față din sala de judecată, și-i așază pe ortacii săi! Ziaristii s-au postat în fundul sălii și n-au băgat de seamă această crosă impolitețe, să nu-i spunem neobrazare. Ba chiar fuseserăm obișnuiți cu astfel de manevre, cu astfel de făcături de zgomet și furie, de la știm noi ce procese de pomină!

Depoziția lui Cosma nu viza doar prezumția de nevinovăție, cum se spune în termeni de specialitate. A extins vina și asupra altor persoane. În principiu asupra șoferului de pe autobuzul hunedorean. Apoi pune vina pe cei care au transportat victima pe un peridoc (?). În cele din urmă, aruncă vina grea pe medicii, care, chipurile, se aflau în grevă. Asta-ți este omul! Și basta!

Pune așadar vina pe șoferul care a transportat victima pe o mașină de bus-teni, la spital, dar uită, pezevenghiul, să spună că el a fugit de la locul accidentului!!! Aspect care-i sporește vinovăția și-i agravează, hotărit, nivelul pedepsei! Acuză medicii că se aflau în grevă, dar uită să spună că a bulversat o țară întreagă cu grevele și cu venirile minerilor la București!

Cine este unealta? Cine sînt uneltitorii?

După trei ore de dezbateri furtunoase, după audierea a 7 martori din 9, apucăturile de lider sindical ale lui Cosma se tocesc pe la încheieturi. Astfel a devenit Miron Cosma docil, ca un bebeluș. Preț de trei ore. Ortacii săi se uitau bulmăci unul la altul, ca orbeții. După aceste dezbateri fulminante, verdictul procurorului a rămas același: **infracțiunea de ucidere prin culpă!** Completul și-a amînat pronunțarea.

Intrucît cazul Cosma a luat proporții naționale, din surse demne de încredere am aflat că dosarul penal 259/P/1991 va lua curînd drumul Bucureștilor, al Procuraturii Generale și al celei Militare. În mod cu totul paradoxal dar nu incredibil, Laboratorul de expertiză criminalistică, cînd pîndito de Ministerul Justiției — la cererea expresă a lui Miron Cosma —, ajunge la o concluzie abracadabrantă: anume că, în dosar, nu sînt suficiente probe pentru a stabili vinovăția lui Miron Cosma?! Cel puțin ciudat apare acest mod de a efectua o expertiză pe dosar, iar nu la fața locului! Între timp, însă, pe postul național TV apare comunicatul cu privire la emiterea mandatului de arestare a lui Miron Cosma!

Citeva adevăruri

Timid, citeva adevăruri au ieșit, totuși, la iveală la recenta conferință de presă găzduită de Liga Sindicatelor Miniere (LSM). Intrucît M. Cosma este acum lider național al minerilor, iată că noul președinte al LSM, dl. Ilie Torsan, o spune răsăcit, fără ocolisuri: „Nu cumva cunoscîndu-se structura psihică și socială a Văii Jiului și a oamenilor noștri, știindu-se că aici Cosma este deosebit de iubit s-a mizat pe altceva? Întreaga echipă a Ligii a traversat un moment de disperare, riscînd să scape oamenii din mină, să iasă în stradă datorită acestei crase manevre?!“.

În preajma lui Cosma a fost consilierul prezidențial IOSIF BODA

Așadar, cine subminează puterea în stat? Pe parcursul celor 4 (patru) mineriade cine a fost unealta, cine uneltitorul? Cine se află în spatele acestor manevre? În primele etape ale mineriadelor se știe că a fost prezent, pe Valea Jiului, Gelu Voican. O fotografie ni-l înfățișează dimpreună cu el, în Gara de Nord. În mod cu totul și cu totul suspect, la ediția din septembrie 1991, consilierul prezidențial Iosif Boda este văzut aproape tot timpul în preajma lui Miron Cosma. E vinat acum Miron Cosma, pentru că minerii s-au solidarizat cu bucurăstii și au năvălit peste gardurile fisurabile ale Cotrocenilor?! I-a scăpat din mină pistolul șef Cosma? Ori a fost un gest de nesupunere și rebeliune din partea acelora căniți ori necăniți cu carbune, dar pămînteni?!
DORIN SĂLAJAN

În procesele penale care s-au susținut revoluției din decembrie '89 se „dă” inevitabil, citeva grupări: „echipa CI”, „lotul Timișoara”, „patrulaterul”: D. Bobu, Postelnicu, Mănescu”, precum cazurile aparte ale lui Iulian Vlad, Nicu Ceaușescu. La multe dintre aceste procese-maraton pîrînd uncori grave teorii avînd aspect de susanăa juri-televizată, am participat din motive profesionale. Dar și ca om dornic să văd, în mod concret dacă s-a schimbat ceva sistemul justiției române aservit pînă la ceaușiste.

IULIAN VLAD: „Eu știu cine sînt teroriștii!”

Generalul Iulian Vlad a fost, mir secrete, de staț și șef al Departamentului Securității Statului în vremea marelui piticot. La presiunile expresive lui Silviu Brucan (Saul Brukner) și lui Geluță Voican, a fost arestat în decembrie 1989. Acuzația politrucului Dămăroaga a fost directă și a găsit nănză în rîndul emanațiilor surzătoare: **Iulian Vlad făcea Joe dublu!** Procesul cu care ne-am mincat serile televizate a fost liberă și încorsetată, sînt fapte ureche față de ce a urmat. În faza I, Vlad a fost acuzat de genocid, condamnat la 9 ani închisoare, 3 ani terzicerea unor drepturi civile, plus gradarea militară. În faza a doua, schimbă încadrarea juridică, dar pe aceea sporește. Ca smîntina cu dero! Acum încadrare juridică a infracțiunii sună fel: **complicitate morală la infracțiunea de omor deosebit de grav și tentative de omor deosebit de grav!** Deci, nu e cîcid, ci complicitate la qmor, iar pe sa crește de la 9 ani la 12 ani, 6 ani terzicerea unor drepturi civile și darea militară.

Ce s-a pus în sarcina șefului Securității Statului? Ca urmare a ordinului pînă la Nicolae Ceaușescu, pe 16 decembrie 1989 a dispus ca un grup de oameni să răspundă în Departamentul de Rînduri Statului, condus de generalul Emil Macri, să participe la represiunea demonstranților din Timișoara. Să pect în parte știute; după telecomanda din 17 decembrie 1989, Iulian Vlad ordonă: **alarmă de luptă și stare de necesitate!** Cel din subordinea sa a ținut conform Ordinului M-2600 a Ministerului de Interne. Securistii au mîit arme și muniție de război. Au inclus în dispozițiile de luptă forțele la 18 decembrie 1989 în Timișoara. Să 21 decembrie 1989 la București. A unități de acțiune erau constituite reprezentanți ai securității, armate militei! De la acest aspect fundam trebuie pornit. **RAPORTUL Comisiei naționale pentru cercetarea evenimentelor din decembrie 1989**, prezentat cu șalanță de către regizorul-senator S. Nicolaescu, reține cam de toate și concret, ca în vremurile sale de cinemagografică.

Să revenim însă la evenimentele tr reflectate în procese. Nu încadrarea dică, în sine a infracțiunilor ne deran-nici anii de detențiune calculați o anapoda, în ne-raport cu gravitatea telor penale. Nu e bine, însă, să ti peste citeva chestiuni de culisc. L trebare: **de ce nu ați apărut la viziune și să ordonați încetarea focu**

„Ce, ești nebun? Vrei să i trun-puscărie?” — și-ar fi răpuns oricine, înainte de Revoluție, dacă i-ai fi propus să scrie vreun zid „JOS CEAUȘECU!”. În timpul Revoluției '89 s-a mers la totul sau nimic, teama a dispărut sau fost înlocuită de înconștiență. Zidurile clădirilor au fost mijloc de comunicare al protestului general. După aproape doi ani și jumătate, multe însemnături murale au dispărut; unele reflectă încă atitudini, dorințe, nemulțumiri trecute și actuale.

PIAȚA TIEN-AN-MEN II

Amîndouă au fost scăldate sînge. Acum, a noastră răsu din cînd în cînd de vociferă-menite să alunge plictiseala o teptării unui „tren” care nu m vine.

LUCIAN TUDORANCEA

Cu miinile murdare:

Senatorul Sergiu Nicolaescu a împiedicat aflarea adevărului în legătură cu decembrie 1989

Recentul Raport al Comisiei Senatoriale „Decembrie 1989” a dezamăgit opinia publică românească. Trecînd peste posibila cenzură a emanatului de la Cotroceni despre care vorbește mass-media, acest raport este incomplet și — prin anumite elemente de conținut — chiar dezinformativ. De pildă, nu sînt nominalizați teroriștii și nu se recunoaște implicarea armatei, mai precis a D.I.A., în tragicele evenimente din decembrie 1989.

Într-un interviu acordat lui P.M. Băcanu (simbăt. 23 mai, la citeva zile după prezentarea raportului), dl. Sergiu Nicolaescu afirma, sigur de sine: „Începem să strîngem ACUM declarațiile civililor, cine are ceva de spus și dacă o cazul, confruntăm oamenii care au fost față în față”. Noi credem că dl. senator și-a încheiat activitatea (era și timpul), dar se pare că situația este cu totul alta.

Despre cit și cum s-a lucrat în această comisie, redăm declarația dlui Viorel Tocan, locotenent-colonel (r) membru al comisiei dar și al ANADA: „Dl. senator Sergiu Nicolaescu a depus toate eforturile pentru a opri aflarea adevărului, pentru mistificarea sa. Este chiar utopic să credem că prin această comisie condusă de dl. Sergiu Nicolaescu dorea să se afle adevărul despre decembrie 1989. Să nu se uite că dl. senator a fost un fervent susținător al regimului comunist și că el nu a fost interesat în arătarea vinovaților. Numirea sa în fruntea comisiei senatoriale a fost deci strategică. Dl. Sergiu Nicolaescu a venit la Brașov și a încercat să mă obstrucționeze în activitatea mea de aflare a adevărului. În schimb nu și-a făcut timp pentru a discuta cu revoluționarii brașoveni, deși peste tot afirmă că a audiat sute de persoane. Evenimentele din Brașov nu au fost

corect explicate în raport. Astfel, se susține că cele cinci elicoptere care au acționat în județul nostru nu ar fi existat. Noi, cei de la ANADA, deținem dovezi clare că aparatele au existat și ele au fost comandate de generalul Florea. Aș mai vrea să spun că a existat o proastă colaborare între membrii comisiei și organele de procuratură, armată și poliție. Totul se explică prin implicarea unor lucrători ai acestor organe în genocidul din decembrie 1989. Să vă dau două exemple în acest sens: procurorul militar Pantea a anchetat și bătut numeroși revoluționari. La fel a procedat și căpitanul Mares de la Inspectoratul General al Poliției. Ca răsplătă, a fost avansat în grad. De aceea ANADA intenționează să cheme în fața justiției, pe baza probelor pe care le deține, pe cei vinovați de masacrele din decembrie 1989”.

FLACĂRA

dl general I. Vlad a răspuns imperfurabil: „Dar cum să apar pe post și să ordon încetarea focului când nu eu am ordonat foc?”. Aici se poate afla una dintre necunoscutele revoluției române. Așadar, în mod paradoxal și incredibil, lui Iulian Vlad i se ușurează categoria infracțiunii penale, dar i se mărește pedeapsa de la 9 la 12 ani!

Marti, 28 aprilie 1992, Iulian Vlad nu se afla în sala de judecată. Sentința dură, ca muchia de sis, a surprins până la lacrimă pe soția acestuia și pe fiul său, care se aflau în sala rece, neprimitoare. Avocatul apărării dl. Valentin Vilcu, știa semnele tot de la înstelări bine informate.

Iulian Vlad are acum 60 de ani. Mai are de ispișit 144 de luni de pedeapsă. Sărăzind cele 28 de luni de la data arestului (survenit la presiunile lui mos Tache și Cadirul Voichan), îi mai rămân 116 luni

la este întrebarea supremă la care instanța militară supremă se face că burnitează. După cum bat vânturile, valurile dar, mai ales, vânturile mai măriilor zilei. Inclinaș să credem că procesul lui Iulian Vlad va declanșa în sfârșit și procesul comunismului atotbiruitor și atotdistruător... Nu le cîntăm în strună lui Iulian Vlad, Dincă, Postelnicu et. comp. Ei trebuie însă judecați pentru faptele lor reale. Oamenii ca ei au vitriolat țara în cei 45 de ani de faliment roșu.

Prințisorul

Procesele penale ale lui Nicu Ceaușescu, Iulian Vlad, ale membrilor CPEx s-au judecat și răzjudecat. Între 8 și 16 ani este pedeapsa fixată în majoritatea cazurilor. Luni, 11 mai, de pildă, a avut loc ședința de judecată privind recursul extraordinar declarat de procurorul general în privin-

justiție? Care stat de drept? Justiția legată la ochi iar calcă în gropi!

Adevărul rostit de avocați temerari ca Valentin Vilcu, Nicolae Cerveni și Paula Iacob contează în mod evident. Firește că n-o spun în mod direct, manifest. Dar, din ședințele-maraion la care am participat am putut desprinde următoarele aspecte. Trebuia demonstrat că armata se lupta cu cineva. Că nu consuma muniția pe de-a surdă! Nu-i așa, revoluția trebuia legitimată, printr-un gest eroic al armatei române?! Armata noastră populară a fost pusă la index atîtia ani de Ceaușescu și netrebnicii securiști. Nu erau bunii decit la construcții și la cules sticlei și porumbului. Securiștii erau cu privilegiile. Deci, lupta s-a dat între generali și între orgoliile rănite. Teroriștii trebuia să fi avut negreșit haine de militiști sau să fi fost civili securiști. Se trăgea în prostie. Oamenii dornici de mărire ca Dragomir au existat atît la Sibiu, cît și la București. După cele ce i-au făcut generalului Milea, au băgat armata în acest masacru însingurat.

Partea nevăzută a ghețarului

Hotărârile Curții Supreme de Justiție, definitive, nu pot fi atacate, decit pe două căi. Prima: printr-o grație individuală semnată de către președintele Iliescu; a doua: prin grațierea colectivă sau amnistierea prin lege hotărîtă de către Parlament. Firește că președintele Ion Iliescu trece printr-o gravă criză de popularitate. Parlamentul a devenit un fel de circ ambulat. Cert este că nici președintele ales în Duminica Orbului și nici haldamaciul puterilor nu vor să cedeze osul lui Ninosa, dacă ne este îngăduită aproximarea. Căci este clar că dacă va cîștiga CONVENȚIA DEMOCRATICĂ, ai lui Iliescu nu dat-o pe minecă! Teroriștii din decembrie 1989 sînt aceiași cu cei din 17 februarie, 13-15 iunie 1990 și septembrie 1991. Nici măcar nu și-au ras mustata. Se plimbă printre noi cu nonsalanța de stăpînitori ai artelor martiale.

Acum știm sigur cine tulbură oceanul cu propagandă dezinformată și caducă. Diversiunea și slugarnicia sînt bine plătite și ele acoperă încă partea nevăzută a ghețarului. Martori ca Militaru, Iliescu, Stănculescu, Gușe, Chițac, Hortopan, Toșliceanu, Roman, Măgureanu, Voican, Brucan, Dragomir, Brates s.a., trebuie conservați ca sarea grunjoasă pentru rana deschisă. Cînd se va vedea mal mult din ghețar, vom putea spera să aflăm ce nu știm acum. Dacă nu cumva se va topi prin strălățături și prin alte coltoane parlamentare. Chiar și martori ca Iulian Vlad și Nicu Ceaușescu vor servi atunci adevărului.

Cel ce au ocupat tronul și puterea pe mîncînu și singe tînar, nevinovat, nu se vor rezuma acum, în preajma alegerilor legislative și mai cu seamă prezidențiale, la jocul cu masca sau de-a clovnii. Vor continua scenariile, oricît de sîngeroase. Ei nu iubesc adevărul. Dacă ar iubi cît de cît adevărul, s-ar căi amarnic și ne-ar lăsa măcar în bună pace. Cel ce nu iubesc adevărul, ci numai puterea nesăfioasă, e sigur că n-ar dori astfel de martori trăitori ca Iulian Vlad și Nicu Ceaușescu să existe în ziua aceea, iar ziua aceea este aproape.

DORIN SALAJAN ■

Procesul comunismului

DONBASS, LACRIMI ȘI SÎNGE

Prin cenușa lăsată de Siegfried

„De ce a trebuit să plătesc eu? De ce?”. Doamna Edda Gerda Ghercă nu și poate stăpîni un hohot scurt. Nu știu ce să spun în fața acestei femei în vîrstă, marcată de suferință și emoție. A avut necazuri pînă la Revoluție, într-un fel întreaga sa viață a stat sub semnul nefast al întîmplărilor de atunci. „Nemtoica asta trebuie năsuș urmărită, se preciza într-un anumit birou. N-a fost ea degeaba deportată la Donbass”, argumentau colonelii. Dar doamna Ghercă fusese deportată pentru un singur motiv: era de origine germană. Atît. Să ne întoarcem, așadar, în anul 1945.

„Lucram la fabrica Andreas Rieger ca dactilografă și eram atît de feroasă că-mi găsiseram un rost în viață: Doamne, cît eram de tînară, aveam doar 17 ani! Pe data de 10 ianuarie 1945 ne-au strîns pe mulți într-o școală la oborul din Sibiu doar cu o valiză asupra noastră. Se zvonea c-or să ne impuste și, noi, fetele, dîngeam de mama focului. După trei zile, pe la miezul noptii, au venit mașini militare acoperite cu prelate și ne-au transportat la gară, unde am și fost imbareați în vagoane de vite. Eram mulți, citeva sute, unii cu familiile, a fost groaznic: bărbații au făcut o deschidere în colțul vagonului pentru necesități. Ce să vă spun? Era penibil, în vagon se aflau bărbați și femei la un loc, cînd mergeam noi, fetele, în acel loc, trebuia să ne ținem păturile înaintea feței și bărbații. În fiecare vagon se găsea și cite un militar rus care ne supraveghea ca să nu fugim. Santinela rusă, în drum spre Adjud, a deschis vagonul într-o stație și le-a spus bărbaților să ia un bidon, să-l taie și să facă sobă într-un colț. De la acel sodin improvizat, mi s-a tras un mare necaz: eu stăteam sus pe al doilea rînd de paturi și, într-o gară, mecanicul locomotivei a oprit brusc. Am căzut exact pe sobă și m-am fript cumpătit la mîini și pe față așa incît nu mai vedeam. În «țara eliberatoare» am intrat, pot spune, cu dureri îngrozitoare și oarbă. Pe data de 30 ianuarie am ajuns la Donbass, obosiți, înfrigurati, înspăimîntați. Am fost cazați într-o cazarmă distrusă de nemii.

La Proletarka

Am fost reparată la mina Proletarka, aflată la 6 km distanță de la gară și la întoarcere, întotdeauna, trebuia să ne aducem cărbuni pentru foc. De fapt, Proletarka ora mină numai cu numele, pentru că acolo nu erau decit niște puturi de 8-10 metri adîncime. La suprafață stăteau două rușoaice care ne dădeau drumul într-un butoi legat de un cablu. Uneori foloseau și o ladă de lemn în acest scop. La început am plîns, pentru că-mi era frică să mă dau eu acea ladă sau butoi, puteam aluneca oricînd, însă, acolo, dacă nu munceai, nu primeai mîncare.

La Melniko

La Melniko — o mină mare — am ajuns mai tîrziu și am lucrat la transportul cu vagonet și la linia, «ștrecuri», cum le spuneau rușii. Acolo munca noastră pot spune că în general se desfășura în beznă, deoarece lanternele, pe care le primeam la coborîrea în mină, erau descărcate, nu luminau nici la un metru distanță. Rușoaicele fugeau de această mină, în care trebuia să lucrezi în apă. Sarcina noastră de muncă era de 80-100 de vagoane de cărbune pe zi, ceea ce era extrem de greu de realizat. Pufoaica și pantalonii îmi erau într-o stare iadnică, la fel și galoșii din cauciuc pe care-i legasem cu sîrmă de picioare. Grila noastră principală era să ne uscăm hainele; cum ajungeam în lagăr, încercam să realizăm — cu puțin folos, de altfel — acest lucru. De aceea, în primul an m-am îmbolnăvit grav de un reumatism care m-a ținut la pat. Mă întorceau fetele de pe o parte pe alta! Condiții de viață? Mîncarea sub orice critică, plosnite, frig, boală. Au murit bărbați și femei, mulți seceratișde tifos. În «țara eliberatoare» am înțîlnit: teroare, frig, muncă de sclavi, moarte, singe și coliu. În 1948, cînd aproape toți ne pierduserăm speranța întoarcerii, am fost repatriați. La Focșani, unde am sărutat pămîntul patriei, am rămas două săptămîni. Acolo au venit cîteva activiști și ne-au îndemnat să-i scriem tovarășului Stălia pentru a-i multumi pentru minunatele condiții de muncă și viață din U.R.S.S. Ce era să facem? I-am multumit fierbinte! Mi-am lăsat la Donbass unii din cei mai frumoși ani ai vieții, sau, mai bine spus, care ai trebuit să fie așa. De aceea, la plecarea, am plîns și mi-am luat adio de la o parte din tinerețea mea, care a însemnat, într-un cuvînt, DONBASS.

AL. MIHAILĂ ■

DUELUL GENERALILOR

de închisoare. Un deținut care a depășit vîrsta de 60 de ani beneficiază automat de reducerea cu 1/4 din pedeapsă. Pentru merite deosebite, mai poate beneficia de reducerea la jumătate a pedepsei. Nu e un capăt de lume. Reținem, însă, acest aspect dureros: Iulian Vlad nu este condamnat pentru vinile sale reale, pe care le-a făptuit în fruntea unui deparțament tortionar, ci pentru o vină a altă, purtată pe stelele de avansare, pe neclii acaparate cu japca.

Cine se teme de Iulian Vlad?

Iulian Vlad a făcut publică afirmația că știe cine anume sînt TERORIȘTII. Prima oară în fața conducerii emanate a CFSN; ulterior și în fața instanței militare. Dar a fost povăluit, probabil, să și țînă gura, că altfel o pătește că Macri și Gică Popa. Totuși, de ce nu spune Iulian Vlad adevărul pînă la capăt? De ce nu spune Iulian Vlad TOT adevărul? (Nu ne referim la Ioan Totu și nici la Ioan Ursu și Constantin Dăscălescu). De cine s-o fi temînd? Unii procurori și magistrați militari se prefac că nu știu ce să întrebe. Alții se fac, desigur, că nu știu ce să răspundă. Se tem ei să întrebe mai dihai decît s-ar teme Iulian Vlad să le răspundă? Organizează cineva, din umbră, pe o vasilică de cărare, cu mijloace absolut rurale, calca regală a tăcerii acestui martor-cheie? El numai că nu strigă în Piața Universității: EU ȘTIU CINE SÎNT TERORIȘTII!!! A spus-o cu răspundere în libertate și, deci, nesilit de nimeni. Cine se îngrijeste, așadar, ca țara să nu afle, în final, cine sînt teroriștii? ! Aceas-

ta prințisorului. Avocata Paula Iacob a formulat o cerere de recuzare a 3 din cei 7 membri ai completului de judecată. E vorba despre: Valeriu Bogdănescu, Cornel Bădoiu, Vasile Manca-Drăgulin. Cererea a fost admisă. Cei trei magistrați participaseră anterior și la alte procese penale postrevoluționare. Noul termen a fost fixat pe 8 iunie a.c. Uite, așa mai trece un an! În sală se afla și Valentin Ceaușescu.

În procesul lui Nicu Ceaușescu s-a pus cu asiduitate problema: Cine a trimis ROMBAC-UI la Sibiu? Căci de la acel avion buclucas (cu USLAȘI, cu echipaj DIA, cine știe?), au început toate relele și belelele la Sibiu. Nici o relevanță juridică nu are că Nicu a fost beat pe 17 decembrie 1989 și n-a mai fost beat pe 21 și 22 decembrie '89. El nu putea să dea ordin comandantului garnizoanei din Sibiu, fără acordul ministrului apărării din acea vreme! Colonelul Dragomir a strecurat ideea că generalul Stănculescu i-ar fi dat un astfel de ordin. Dragomir a fost ridicat în grad, de urmă retrogradat și trimis la Suceava. De ochii vigilenți ai camarazilor. S-a pus, desigur, problema pe tapet: de ce a trebuit băgată armata în acest masacru însingurat? Avocați ca N. Cerveni sau V. Vilcu sînt capabili să răspundă unei asistente întregi.

Marele derby din umbră

Prin intermediul consilierului său pe probleme speciale, generalul Vasile Ionel, președintele Ion Iliescu a intervenit, din păcate, în aceste procese politice. Care

VANILLA ICE

te reclamă la înghețata cu vanilie, ci de preferat de Robert Van Winkle (cel mai aut cîntec lansat: „ICE, ICE, BABY”). rii bucureșteni respiră și prin ziduri, chiar locul preferat de ei pentru însemnări rămîne metrului.

CIT MAI POATE TRĂI UN CADAVRU POLITIC?

Este și titlul unor texte din exil de Victor Frunză, dar și o întrebare de actualitate.

O CRONICĂ A CETĂȚII

STUDENȚII, TREZIȚII-VĂ!

iați-o de la capăt. Acolo mașina e goală și puteți prinde locuri pe scaun.

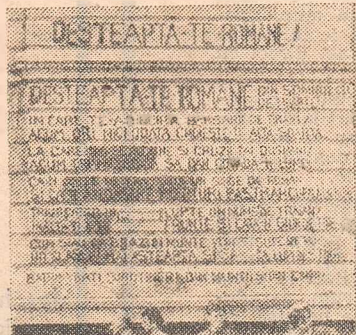
DA, LIBERALI

Între atîtea liberalizări, liberalisme și libertinaje, o afirmație decisă seamănă confuzie printre aripioarele unui partid istoric

„COMUNIST” TE-ĂS SCUIPA, DAR MI-E RUȘINE, NU DE TINE, CI DE MINE!

Rationament bun. Dacă l-ai fi scuipat pe un obraz, cineva, de acolo de sus, l-ar fi sărutat pe celălalt, fără să țase urme de ruj

DESTEAPTĂ-TE, ROMÂNE

Imnul României desprins din lumina spiritelor pentru a însoți alte suflute. Au fost mulți cei care au încercat să ne prostească, dar întotdeauna au sfîrșit-o rău.

RADU POPA
Fotografii de ELENA GHERA ■

Numai singuri putem reuși împreună

Aceasta a fost una dintre numeroasele remarci pline de haz dar având și un simbul de adevăr, rostite la întâlnirea de la Costinești aflată sub genericul **Presa tranziției** — tranziția presei și desfășurată la sfârșitul lunii mai la Costinești. Ziaristi de la multe publicații din țară, invitați străini, oameni politici, de cultură au ținut să participe la această întrunire care, în momentele ei de maximă seriozitate a devenit o meditație profundă asupra rolului presei în societatea românească de azi și de mâine. Desigur, n-au lipsit momentele comice — îngenucherea teatrală a senatorului Gh. Dumitrașcu în fața ziaristilor, n-au fost absente polemicile deloc cordiale — cum a fost aceea în care domnul Silviu Brucan a fost ținta unor atacuri înverșunate, n-au lipsit — enervante dar având și un anumit farmec — ieșirile insolente ale unor tineri confrăți al căror comportament în viață ar fi altul dacă ar fi intrat măcar din cînd în cînd într-o bibliotecă. Totuși, în dezbaterile furtunoase din plen sau pe ateliere, „nu a primit anecdota” ci dorința sinceră ca prin discuții chiar și contradictorii să se descopere adevărurile simple pe baza cărora o breaslă importantă pentru orice comunitate din lumea modernă își exercită profesia. Dacă ar fi să amintim numai cele câteva teme propuse de organizatori (Oficiul de presă al guvernului, AZR, SZR, Radioteleviziunea română, avînd și sprijinul Companiei de turism pentru tineret) am avea deja o imagine limpede asupra anvergurii acestui colocvii: „Condiția jurnalistului în România post-totalitară”, „Presa și politica”, „Presa în procesul de integrare europeană”. De fapt, s-au discutat mult mai multe probleme, cu înfocare sau strict la obiect, potrivit temperamentului fiecăruia, intervențiile, de data aceasta orale, oglindind ele însele diversitatea limbajului jurnalistice de azi din România, ieșirea din rutină, renunțarea la scheme prefabricate, la comoditatea de gîndire și informare la care erau constrînși slujitorii presei.

De o importanță deosebită ni s-a părut atitudinea puterilor actuale față de gazetari. Înainte de 1989 aceștia erau considerați simple instrumente în mâinile dictaturii, trebuind să răspundă cu docilitate la comenzi, să laude sau să vestească prin cuvîntul lor, potrivit capriciilor marilor potențat și al acoliților lui. Rareori ziaristii reușeau să-și impună un stil personal, numai cîteodată, înșelînd vigilența cenzurii, sau avîndu-i, în unele cazuri chiar complicitatea (guvernării doreau să demonstreze libertatea de gîndire și opinie de la noi), izbuteau să refere în mod curajos despre o realitate deloc roz cum era cea în care trăiam. N-ar fi fost posibil nicidecum, în acele vremuri, ca primul ministru al țării să-și dea nonșalant întîlnire cu zece-douăzeci de ziaristi într-un mic bar de la etajul opt al unui hotel și să le răspundă nu ca la o banală conferință de presă ci să dialogheze cu aceștia amical, sincer, nesocotindu-se mai presus, fără să urmărească scopuri propagandistice, avînd convingerea intimă că nici n-are cum să le fie superior numai din pricina unei funcții efemere. Din nou domnul Theodor Stolojan s-a dovedit un excelent partener de discuții, încasînd fără să poarte ranchiună, dar nerămîniind nimănui dator ori de cîte ori avea cum să riposteze. Alături de dînsul, ex-premierul Petre Roman a avut clipe de călîntă publică fiindcă, poate din grabă, poate din nepricepere — afirmațiile îl aparțin — a avut o atitudine trufașă față de presă, a ignorat-o, a minimalizat-o sau și-a dorit-o numai aservită, păcate de care se socotește acum pe deplin debarasat. (Spre nenorocul nostru, nu același lucru îl putem spune despre omul aflat în vîrfurile piramidei noastre sociale).

Tocmai pentru a sublinia importanța pe care într-o țară cu adevărat liberă și democratică orice om politic cu capul pe umeri trebuie s-o acorde presei, vom aminti un fapt care ne-a bucurat pe noi, cei de la Flacăra, dar ar trebui să dea de gînd tuturor ziaristilor. Domnul prim-ministru s-a referit la excelenta anchetă publicată în paginile acestei reviste în legătură cu mafia din Satu Mare care s-a atins de rezerva strategică de grîu a țării. La articolul nostru altcineva ar fi rămas indiferent, socotindu-l fie insignifiant, fie denigrator, sau o simplă răfuială a unui gazetar cu cineva care l-a deranjat. O minte lucidă și cu adevărat interesată de gestiunea încredințată a ordonat însă imediat o anchetă ale cărei rezultate le așteptăm cu mare interes. De altfel, domnul Stolojan ne-a mai mărturisit că nu se mulțumește să citească zilnic numai sinteza presei întocmită de colaboratori — așa cum se pare că proceda domnul Petre Roman (în Flacăra a și apărut mai demult un articol intitulat Ziarul de trei pagini al domnului prim-ministru) care constituie, fără îndoială, o sursă de informare necesară, dar care, în mod fatal, nu are cum să dezvăluie înfățișarea fidelă a peisajului publicistic în toată amploarea lui și de aceea preferă să-și consacre o oră lecturii ziarelor, revistelor, pentru a intra într-un contact direct cu ele și a-și forma singur o părere.

O astfel de atitudine nu înseamnă nicidecum o plocnire în fața presei ci o evaluare justă a misiunii sale. Nici o putere corectă nu lingusește presa, nu se înfricoșează de ea, dar o consultă în permanentă pentru a recepționa și în acest mod semnale din realitate.

Și chiar dacă nu se va adevăra noul pronostic lansat de domnul Silviu Brucan („presa românească va intra în Europa peste 5 ani”) și evenimentul se va petrece mai devreme, sau mai tîrziu, este de necontestat că, revenind în redacție, fiecare dintre noi, gazetarii invitați la acest colocvii, dar și ceilalți colegi vom realiza cum, paradoxal, numai singuri, față în față cu conștiința noastră, cu priceperea noastră de a informa, de a relata apoi cînstii și altora cele aflate, vom reuși împreună, spre binele societății românești.

GEORGE ARION ■

**ZONA
DE TANDRETE**

PETRE ANGHEL:

„Societatea de mîine” există!

— Domnule Petre Anghel, n-am mai discutat de mult despre „Societatea de Mîine”, al cărei președinte sînteți; ce noutăți ne-ați putea aduce la cunoștință?

— Prima și cea mai importantă este stirea care se referă la faptul că „Societatea de Mîine” există și a reușit, după seisme interne (prezente, din păcate, și la case mai mari), să-și păstreze statutul inițial de asociație culturală, nepolitică, nesubordonată vreunui partid sau vreunei ideologii. Am reușit, în sfîrșit, să ne păstrăm sediul: în urma unor procese care au durat aproape doi ani, Curtea Supremă de Justiție ne-a recunoscut dreptul de a funcționa în imobilul din Bulevardul Aviatorilor nr. 86, unde ne-am început activitatea.

— În ce privește aria de preocupări?

— Pe lîngă dezbateri culturale, am înființat o galerie de artă în care sînt prezenți artiști prestigioși și debutanți, scopul nostru fiind să stabilim o comunicare între generațiile artistice. Avem un grup de jazz, la care participă, în principal, medici și arhitecți, și un grup de management, frecventat mai ales de economiști și de ingineri.

— „Societatea de Mîine” este o asociație care si-a propus, de la bun început, o preocupare culturală. După cum se știe, nicăieri în lume nu se poate trăi fiind exclusiv în slujba culturii. Mai direct spus, vreun să vă întreb cum vă descurcați într-un timp nu tocmai favorabil activității spirituale.

— Greu, dar ne descurcăm și, cel puțin eu cred că nu vom ceda. Nu ne-am propus să cîștigăm bani, ci doar să supraviețuim. Pot să mărturisesc că am avut și noroc. Viața nu este doar o pată neagră și nici formată doar din interese meschine. Norocul nostru s-a concretizat în întîlnirea cu niște oameni de suflet care ne-au sponsorizat sau ne-au comandat reclame, neamestecîndu-se în treburile noastre. Firme ca „Ro-invest”, „Ropic”, „Trend”, „Hidrotehnica” au înțeles că o țară civilizată are nevoie și de cultură, iar cultura nu se poate împlini fără un sprijin material. Noi avînd doar cîțiva salariați, problema banilor nu este atît de presantă.

— Care este astăzi sfera de audiență a „Societății de Mîine”?

— Avem mulți membri și mulți simpatizanți, dar, recunosc, nu numărul lor ne interesează, ci calitatea. Nu intenționăm să devenim o mișcare de masă (cu atît mai puțin partid, Doamne ferește!), dar nici să fim un grup elitist, chiar dacă apreciem valorile de vîrf. Din societatea noastră fac parte profesori, medici, ingineri, arhitecți, artiști, scriitori, studenți. Așa cum arată și denumirea noastră, ne interesează ziua de mîine, deci viitorul, iar viitorul este al tinerilor.

— Cum vă înțelegeți cu ei?

— Tinerii ne cred vinovați (și în parte sîntem) pentru că am acceptat să trăim într-o lume anormală. Nu se pune problema unei vinovății generale și nici a neasumării culpei. Important ni se pare să o luăm, în sfîrșit, de la capăt și să vedem, cu toții, ce trebuie făcut ca istoria urîtă, cosmarurile, ticăloșiile și nedreptățile să nu se mai repete. Să nu mai fie posibile condițiile în care încolțeste răul general.

— Cum vă descurcați, mulți membri ai asociației fiind din lumea cărților, într-o activitate aflată sub exigențele concurenței de piață?

— Prost, dar nu sîntem foarte speriați. Doar n-o să ne apucăm tot de comerț! Economia, în general, și comerțul, în special, sînt activități mai mult decît onorabile, sînt indispensabile unei societăți (de azi și, mai ales, de mîine!). Aici nu ne pricepem și nu prea ne amestecăm. Dar, cînd e nevoie, apelăm la specialiști. Sfaturi ca tot românul, putem da și noi. Și chiar ne implicăm. Eu, de pildă, cu o opinie; guvernării trebuie să înțeleagă că nu vor avea o stabilitate economică și socială atîta timp cît omului îi sînt refuzate, din cauze obiective sau subiective, doleanțele de suflet. Omul nu se hrănește numai cu piine, ne-a spus Mintul-torul, ci și cu un cuvînt. Trebuie asigurată și hrana spirituală, accesul la cărți, la muzee, la spectacole, la reviste. Și, mai ales, accesul la libertate, șanse de a-ți îndeplini personalitatea.

— Cît timp acordă președintele Petre Anghel scriitorului Petre Anghel?

— Din decembrie 1989 și pînă acum, scriitorul Petre Anghel a fost nedreptățit. Aproape ingenucheat de funcționarul de la „Societatea de Mîine”. E rău, e bine? Nu știu acum. Știu doar că nu puteam să stau deoparte, simteam că nu e corect să mă ocup doar de cărțile mele. Ca să ai autoritate, cînd îți exprimi opiniile, trebuie să fii implicat. Ca să fii sincer pînă la capăt, cum stă bine într-un dialog cu un ziarist și scriitor ca George Arion — trebuie să mărturisesc că am avut o premoniție: simteam că toată această experiență cotidiană imi va fi necesară pentru viitoarele romane. Se pare că nu m-am înșelat. De cîțiva timp m-am întors la biroul meu și scriu la un nou roman care se va chema, probabil, **PUI DE NĂPÎRCA**. Merg cu confidența pînă la capăt și vă dezvăluș că va fi un roman inspirat din realitatea imediată, va încerca să cuprindă spectaculoasele mutății produse în conștiința oamenilor (a celor care o au!) după revoluție, dar va fi și o privire cu lupa asupra meschinărilor unor semeni de-ai noștri.

— Un roman realist, deci.

— Cît se poate de realist. Dar și polemic. Platon zicea că omul, pe măsură ce îmbătrînește, renunță la bucuriile vieții materiale și se dedică spiritului. Sigur că așa este. Mai exact, așa era în Grecia antică. În România contemporană e puțin altfel. Bătrînii nu vor să renunțe la nimic. Cum vîd un scaun (de președinte sau de academician) se reped la el și nu-l mai lasă, dacă e nevoie, trec, din păcate, și peste vieți și peste cadavre.

— Ce se întîmplă cu „Avant-Post”?

— Revista apare. E drept, cu întîrzieri. Dar în condiții grafice excelente, cred eu. Din păcate, difuzarea ei este lamentabilă. Dar să nu ne plîngem! Ultimul număr a fost scris în exclusivitate de studenții Facultății de Publicistică a Universității Independente „Titu Maiorescu”. Și a fost un lucru bun. După cum vedeți, încercăm să ne ținem de cuvînt și lăsăm soartă și celor de mîine.

G.A. ■

EDITURA FUNDAȚIEI CULTURALE ROMÂNE

organizează un CONCURS DE DEBUT

deschis tuturor autorilor care încă nu au publicat romane (chiar dacă au publicat volume din alte genuri — poezie, eseu etc.).

Vor fi acordate două premii (în valoare de 100.000 de lei fiecare): unul din partea Editurii, celălalt din partea scriitorului Alexandru Papilian.

Ambele romane premiate vor fi publicate de Editura Fundației Culturale Ro-

mâne în 1993.

Manuscrisele, dactilografiate la două rînduri, nesemnate și avînd un motto, vor fi trimise la sediul editurii (Aleea Alexandru, nr. 38, sector 1, București, tel. 33.31.21) pînă la data de 1 septembrie 1992. Ele vor fi însoțite de un plic închis, purtînd același motto, în care se vor menționa date despre autor (nume, adresă, telefon).

Televiziune

Budapesta
DORIN SUCIU:

„Sînt un om care trebuie să danseze sîrba pe o coajă de banană!”

— Dorin Suciu, în ultimii ani te-ai tot îndepărtat de sediul Televiziunii din Calea Dorobanți. Nu sînt mulți cei care-ți cunosc drumul.

— Am început ca ziarist de politică externă la revista „Lumea”, pe urmă am fost redactor la Radio, apoi la Televiziune. În momentul în care — asta se întimpla cu un an înainte de Revoluție — mi-am dat seama că nu mai pot să mă uit în oglindă fără să mă scuip, mi-am spus că trebuie să plec din Televiziune. N-a fost un act de bravură, ci unul de supraviețuire. A fost o fugă. M-am dus la Tirgu Mures, unde m-a prins și Revoluția. Atunci am filmat. Cu orice risc! Nu știam cum se vor termina lucrurile. Dar mi-am spus că s-ar putea să fie singurul lucru bun din viața mea profesională. Au fost unele din puținele imagini care au apărut din țară în momentele acelea. Ironia a făcut ca în seara zilei de 23 decembrie, cînd s-au difuzat, să fie prezentate ca... imagini din Brașov! Apoi, am devenit mai cunoscut telespectatorilor datorită unor imagini nefericite, cele petrecute la Tirgu Mures și pentru că am „îmbrățișat” cazul Cofariu. Am primit un premiu de la săptămînalul „Românul”, care consta și într-o călătorie împreună cu „Liga pentru unitatea culturală a românilor de pretutindeni” la Budapesta. Cei de la Ambasada Română se gîndeau la un corespondent de presă aici și m-au solicitat. M-am

codit, n-am vrut, am tot amînat, însă acum mă bucur din suflet că sînt aici. Am senzația că fac ceva util pentru România. Sigur, este foarte interesant și din punct de vedere profesional, iar uman, este o experiență cu totul inedită.

— În ce sens?

— Sînt un om care trebuie să danseze sîrba pe o coajă de banană! Poți să-ți rupi gîtul în fiecare moment. Asta mi se pare interesant! Dar, este o responsabilitate uriașă, pentru că de ceea ce transmit eu depînd unele reacții în România.

— Numai în România?

— Ei, sigur că există unele lucruri care nu convin și atunci ti se reproșează. Nu lipsa de obiectivitate, pentru că faptele sînt în afara de orice dubiu. Dar, pur și simplu, am rămas cu toții — ziaristii și chiar oficialitățile de aici și de la noi, cu niște vechi reflexe. În momentul în care un lucru nu convine, încep reproșurile. Mi s-a spus chiar din țară, că dacă pe vremea lui Ceaușescu am fost foarte bun prieten al maghiarilor — mă refer la colegii din Redacția de la București — acum nu mai sînt același om. Ei, bine, eu sînt același, am rude și prieteni maghiari, îi respect și-i iubesc pe toți oamenii de bună credință, pe toți cei cinstiți!

— Te simți între ciocan și nicovală?

— Nu-mi mai fac probleme din punctul acesta de vedere. Pur și simplu transmit așa cum îmi dictează conștiința profe-

sională și umană. Nu am de ales. Dacă m-aș tot gîndi pe cine supăr, m-aș lăsa de meserie. Încerc să fiu cît se poate de obiectiv într-o situație în care este foarte greu s-o faci. Cunoaștem cu toții contextul. În momentul în care, din păcate, presa maghiară nu găsește nici un cuvînt bun pentru România, cînd zilnic înghiți cite o picătură de otravă, ești chiar în primejdie să capotezi. Eu sînt aici, ceea ce se cheamă corespondentul Biroului de presă, adică și omul de serviciu și soferul și redactorul pentru Radio și operatorul pentru Televiziune, în sfîrșit, totul. Nu asta e problema! E chiar amuzant. Dar, în momentul în care în România sînt aproximativ 20 de corespondenți de presă din Ungaria, cred că ar fi necesar ca și la Budapesta să se facă ceva mai mult decît pot eu cu modestele mele puteri pentru imaginea României. Știm că imaginea noastră e teribil de proastă în străinătate, nu e un secret pentru nimeni. La asta contribuie, desigur, însăși realitatea din țară, dar și foarte mulți dintre colegii noștri din presă care înfățișează întotdeauna dracu' mai negru decît este. În ceea ce mă privește, cred că e nevoie de mai multă obiectivitate și eu mă străduiesc să fie reflectată în toate corespondențele mele privind relațiile româno-ungare.

A consemnat LIANA TATOS

Desen de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU

Cursa cu obstacole

Traducerea „tradusă”?

Nu demult, la Casa Verneascu, sediul Uniunii Scriitorilor, a avut loc un eveniment remarcabil: au fost decernate premiile literare ale Uniunii Scriitorilor din România pentru anul 1991.

Prezența masivă a presei scrise și vorbite, a operatorilor și fotografilor, a slujit ca primă mărturie a interesului opiniei publice față de cultura scrisă. Nu e un secret pentru nimeni — organizația breslei se află într-o criză economică greu de surmontat. Comitetul Director al Uniunii, în scopul asigurării pensilor, a luat o hotărîre drastică și dureroasă: oprirea — temporară — a tipăririi revistelor sale... Acordarea premiilor a devenit posibilă prin apariția unor sponsori, descoperiți în urma demersurilor binecunoscutului critic literar, domnul Laurențiu Ulici. Această reușită ne dă posibilitatea să întreprindem perspective oarecum liniștitoare care pot fi transformate într-un sistem benefic printr-o legislație adecvată în domeniul sponsorizărilor.

Atmosfera festivă, felicitările calde și sincere, bucuria ce ne-a cuprins nu mi-au putut alunga și anihila niște idei îngrijorătoare și sumbre: situația traducerilor și a traducătorilor. Idelle mele, expuse în această rubrică / „Mostenire muribundă?” / „Mostenirea muribundă și presa” / anul trecut, din păcate nu și-au pierdut actualitatea. Situația persistă și se agravează pe zi ce trece, și nu numai în domeniul traducerilor din limba română în limba maghiară și invers. Este momentul să vorbim deschis și calm despre prezența, mai bine zis despre absența tălmăcirilor din literatura română în limbile minorităților naționale, cît și din valorile artistice ale minorităților în limba română. Vorbind despre literatura minorităților trebuie spus că în afară de scriitorii maghiari și germani deținători ai unei tradiții bogate și vechi, în țara noastră trăiesc și scriu creatori aparținînd minorităților sîrbe, ucrainene, slovace etc.

Editura Kriterion, în existența sa de peste două decenii, a avut o preocupare lăudabilă de a promova și literatura scriitorilor sîrbi, ucraineni, slovaci, angajînd redactori fie din rîndurile acestor minorități, fie specialiști români buni cunoscători ai limbilor respective. Scriitorii slovaci, neavînd o revistă literară proprie, au publicat cu regularitate un almanah intitulat „Varietăți” (Varietate) sub îngrijirea inimosului docent — iscusit tălmăcitor al poeziei slovace — Corneliu Barborică. Eforturile sale au fost susținute de Dagmar Maria Anoca și Ondrej Stefanko care au reușit să grupeze în jurul acestui anuar scriitorii slovaci din România.

În unele literaturi acest gen atît de util care este traducerea încă nu a prins rădăcini. Cred că nu este cazul să pledez acum, aici, despre importanța, necesitatea vitală a acestor traduceri pe plan informativ și artistic deopotrivă. Revistele noastre literare și-au îndreptat atenția spre meșteșuguri mai îndepărtate, spre „marile literaturi”. Situația deloc liniștitoare în sud-estul Europei, necesitatea cunoașterii reciproce a schimbului de valori, pune cu acuitate cercetarea culturilor și traducerea literaturilor ce se dezvoltă în vecinătatea noastră sau care s-au născut și se impun într-o fruntărie a țării.

Deci traducerea nu trebuie „tradusă”... Avem nevoie de o pleiadă nouă de traducători, cercetători, care să urmărească și să etaleze cu probitate profesională fenomenele și valorile acestor literaturi. Cred că nu exagerez propunînd pentru viitor, în scopul stimulării acestor eforturi, și premii pentru traduceri cele mai reușite din literatura minorităților în limba română, ca și distincții pentru tălmăcirile din creația românească, Casa Comună Europeană începînd aici, la noi acasă.

BALOGH JOZSEF

Teatru

După 15 ani

PETRE BOKOR ÎN ROMÂNIA

„Numai aici pot stabili o comunicație fără cuvinte!”

— Bine ai venit în România, Petre Bokor! Sînt 15 ani de cînd publicul românesc n-a mai aflat nimic, nu pentru că n-ai fi făcut nimic, ci pentru că nu se pomena nimic.

— Știu! Mi-a apărut și o carte în acest timp, nesemnată!

— Să ne întoarcem puțin în urmă. Ce a însemnat numele Petre Bokor înainte de plecare?

— Am terminat Institutul de teatru în 1970, iar în anii următori am fost coscenarist și coregizor la „Apa ca un bivoli negru”, mai tîrziu coscenarist și coregizor la „Tufă de Veneția”, citeva spectacole de teatru, citeva emisiuni TV — teatru și varietăți — citeva cărți, citeva traduceri... Apoi a venit eutremul din '77, după care am plecat. Nu înainte, însă, de a scrie o monografie a lui Toma Caragiu, care a apărut, așa cum spuneam, după plecarea mea, fără autor. Va fi în curînd reeditată, de data asta recunoscîndu-i-se paternitatea.

— Cum s-au scurs acești 15 ani pentru tine?

— Deci, am plecat și am ajuns în Canada — mai întîi la Montreal, după care m-am mutat în vest. Am fost directorul Teatrului Francez din Edmonton, capitala provinciei Alberta și în același timp profesor la Universitatea Alberta, timp de 10 ani, după care am acceptat un contract de doi ani în Australia. Acolo am structurat un departament de teatru la Universitatea Națională și am fondat Teatrul „Studio”. În urmă cu un an m-am întors în Canada, mi-am reluat activitatea de profesor și regizez cu contract. Acum, iată că mi-am îngăduit luxul de a-mi petrece vacanța în România, avînd, în plus, plăcerea de a consuma această vacanță lucrînd...

— ...la Teatrul Mic.

— După îndelungi ezitări, m-am decis să pun în scenă spectacolul „Jacques și stăpînul său”, o adaptare foarte liberă a lui Milan Kundera după romanul lui Diderot „Jacques fatalist”. Cred că e un spectacol oarecum diferit de cele ce se joacă în momentul acesta, ceea

ce este destul de dificil, pentru că aria repertorială, în București mai ales, este extrem de diversă. E foarte greu să propui ceva nou și neobișnuit. Sînt extrem de încîntat de oamenii cu care mi-a dat să lucrez — cred că mă bucur de o distribuție cum nu se poate mai solidă și prestigioasă: Alexandru Repan, Mitică Popescu, Diana Lupescu, Dan Condurache, Mircea Andreescu, Cătălina Mustăță, Cornelia Blos, Patric Petre Marin, Niki Praidă, Oana Ioachim, Irina Movilă, Marius Ionescu și Ion Lupu. Scenografia este sugerată de Sever Frențiu, de costume ocupîndu-se Maria Miu, iar de decoruri Dragos Uhagear. Muzica este semnată de Adrian Enescu, iar coregrafia de Adina Cezar.

— Ar fi interesant să așlăm și părerea actorilor. O voi face la următoarea întîlnire, cea dinainte de premieră.

— Astăzi par destul de întu-necați. Să sperăm că atunci vor fi mai surizători!

Interviu de LIANA TATOS

MEGAMIX

I love you

● „Why Should I Love You” — acesta este titlul noului disc single lansat de DES'REE la 25 mai. Un nou „chart-breaker” ce vine să confirme actualul succes de top „Feel So High”. Odată cu lansarea noului disc, a fost confirmată și participarea, alături de trupa Simply Red, la turneul britanic din vara aceasta.

● Continuă acțiunea de strângere a fondurilor pentru combaterea SIDA. Brian May și Roger Taylor, de la Queen, au donat 1 milion de lire sterline, obținute din vânzarea discului „Bohemian Rhapsody”, una dintre cele mai valoroase realizări ale regretatului Freddie Mercury.

● NIRVANA, cea mai „en vogue” trupă americană de rock „alternative” va pleca din orașul lor, Seattle, pentru un turneu în Europa, la sfârșitul lunii iunie. Au fost deja confirmate cinci apariții: 24 iunie: Paris (Zenith), 26 iunie: Roskilde Festival-Danemarca, 27 iunie: Turku Ruisroik Festival-Finlanda, 28 iunie: Oslo Isle Of Calf Festival-Norvegia, 30 iunie: Stockholm Naval Museum-Suedia. Între timp trupa a lansat pe piață un nou disc single, intitulat „Lithium”, al treilea extras de pe albumul „Nevermind”. De remarcat că, deși lovit puternic de legea cenzurii din statul Washington, care interzice celor sub 18 ani cumpărarea, albumul „Nevermind” a atins cifra de 6 milioane exemplare vândute.

● MICHAEL JACKSON pentru eternitate. „The Hollywood Arts Council” din Los Angeles intenționează să ridice lângă cel mai vechi cinematograf din oraș un imens portret tridimensional al lui Michael Jackson, măsurând 80 de picioare înălțime. Urmind să devină principala atracție turistică, monumentul este deja contestat de un puternic grup de activiști pe tărîmul artelor, „The Citizen For Kane”. Aceștia încercă să convingă consiliul să-l dea jos de pe soclu pe Michael Jackson și să-l urce acolo pe Orson Welles, figură într-adevăr istorică a cinematografului american.

● „Time Will Tell” — un nou film care reînvie figura de legendă a lui BOB MARLEY. Pe fondul sonor al relatărilor personajului principal, filmul, deși nu respectă fidel ordinea cronologică, atinge momentele principale, începînd cu viața aspră din copilărie și continuînd cu activitatea militantă, mișcările politice în Jamaica, concertul pentru pace din '80, drogurile, ceremonia independenței în Zimbabwe, la care Marley a fost invitat de onoare, boala și moartea.

● Acuzat de agresarea unei femei, toamna trecută, într-un taxi, BILLY IDOL a primit de curînd sentința definitivă a Curții Municipale din Los Angeles. El are de plătit o amendă de 2700 dolari și în plus va imprima gratuit reclame anti-drog și anti-alcool. Idol nu a avut nici o împotrivire, recunoscîndu-și vina.

● Revine superstarul muzicii soul americane, LIONEL RICHIE. El a lansat de curînd un disc „taster” intitulat „Do It To Me Now”, extras de pe viitorul album „Back To Front”.

● Albumul lui MICHAEL BOLTON, „Time, Love And Tenderness” a depășit cota de 1 milion exemplare vândute. De curînd un nou extras de pe acest LP urcă în clasamentele discurilor pe turația 45. Titlul său: „Missing You Now”.

MIRCEA ZANE ■

GRAFOLOGIA

la dispoziția dumneavoastră

BUGA ELENA — București. Scrișul dv arată sensibilitate, sentiment, amabilitate, diplomatie. Privitor la activitatea desfășurată, sînteți capabilă de eforturi prelungite pe care le faceți cu perseverență pînă la atingerea scopului propus. Uneori se pierd ocazii favorabile din dorința de a menține o situație existentă.

PENCU ANCA — București. Sentimentele dv sînt foarte puternice și sînt împletite cu blîndețe și iubire de societate. Sînteți doritoare de cunoștințe în toate domeniile, căutînd în special partea obscură a lucrurilor și originalitatea. Un afront nu este uitat cu ușurință. În relațiile oficiale încercați să vă dominați sensibilitatea.

GOGA ELENA DENISA — București. Trăsăturile grafismului dv. vă arată ca pe o persoană sentimentală, însă cu multă rezervă în comportament. Vă adaptați relativ ușor la situații noi avînd dorința, în general, de menținere a opiniilor odată formate. Economie, intuiție și tendința de a afla ce se află în spatele faptelor și lucrurilor aparente.

VASILESCU CAMELIA — Slatina. Personalitate în curs de formare. Scrișul relevă totuși tendința la stabilitate, economie și posibilitatea exercitării unei profesii (mai tîrziu) în care sînt necesare meticulozitate și răbdare.

GRAPHOS ■

GRAFOLOGIE

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele

Sexul

Data nașterii

GASTRONOMIE

MIHAI DINVALE

Instalat temeinic într-unul din scaunele Teatrului Mic vă propune:

PUI UMPLUT

Cantități: 1 pui de aprox. 1 kg, 250 g. ficat de pasăre, tăiat cuburi, 1 legătură de ceapă verde, călită în unt, 1 felie de piine muiată în apă și stoarsă (dacă e muiată în lapte e mai bine), 4 ouă fierte și tăiate mărunt, 4 ouă crude, 1 linguriță supco, puțin piper, 1 legătură de pătrunjel, 40 de stafide, 100 g. unt, sare, 100 g. ciuperci călite.

Mod de preparare: Se spală bine puiul și se lasă să se zvînte, apoi se sarează puțin și se umple prin tăietura făcută în partea de jos a pieptului cu ingredientele menționate mai sus. Se coace, se unge bine cu unt și se dă la cup-tor cu un pahar de apă și 50 ml. de vin. Se unge din cînd în cînd cu sosul din tavă. Cînd este frumos rumenit, se scoate și se lasă să se răcească. Se pune pe platou, ornat cu salată verde.

Puiul se poate servi cu următorul sos: Se fierb 4 morcovi mijlocii, 1 păstîrnac, 1 țelină mică, apoi se dau prin răzătoare. Se călesc în puțin unt 2 cepe mijlocii tăiate peștisor. Ceapa și legumele date prin răzătoare se pun într-o crăticioară cu sosul de la puiul umplut. Se adaugă puțin piper, sare, 1/2 foale de dafin. Se lasă să fiarbă puțin pînă scade eventuala zeamă și se adaugă 200 g. smîntînă (din comerț, nu de la țărani că se brînzește). Îl mai dăm în 2-3 clocote, apoi îl punem în sosieră și-l servim la puiul umplut.

P.S. Se recomandă apă minerală cu 2 pastile de CARBICOL SAU TRIFERMENT! Reclamații ulterioare nu se primesc.

UN GURMET ■

Piloți americani
transportați pe
străzile din
Hanoi

Mai sînt prizonieri în Vietnam?

Presa americană s-a ocupat mult de declarațiile preotului budhist Iwanobu Yoshida, în vîrstă de 66 de ani, care a fost eliberat, după 14 ani, dintr-un lagăr de prizonieri din Vietnam, în anul 1989. Avînd grave probleme de sănătate, printre altele o greutate de 40 de kilograme, el a fost imediat internat în spitalul Sapporo, din Japonia. Din cele afirmate de el rezultă că timp de trei ani a împărțit aceeași celulă cu trei militari americani, foarte înalți, dar scheletici. Unul avea 30 de ani, iar ceilalți doi între 40 și 50 de ani. Aceștia l-au ajutat foarte mult pentru a supraviețui, uneori hrănindu-l din

micaș porție ce le revenea sau cu banane, unele putrede, pe care le culegeau cînd erau trimisi la muncă. În anul 1964 Yoshida a venit în Vietnamul de Sud pentru a construi un templu budhist. În anul 1975 a fost arestat și trimis într-un lagăr de prizonieri, fiind suspectat că ar fi agent CIA. Preotul a mai declarat: „Am fost ținut cu lanțuri la picioare, uneori mi le stropeau cu ulei și mi se aplicau șocuri electrice. Mulți prizonieri au murit în urma acestui tratament. Eram înfometăți la limita extremă. Abia ne mai țineam pe picioare. Am fost plimbat prin mai multe lagăre. La ultimul

mi-am dat seama că în lagăr, se aflau cam 50 de ofițeri și soldați americani. Într-o zi, spre sfîrșitul captivității am auzit doi ofițeri vietnamezi discutînd. Printre altele, ei au afirmat că mai există, în diverse lagăre, încă aproape 700 de prizonieri americani”. William Hendon, consilier la Departamentul de Război american, care se ocupă cu problema militarilor dispăruți, a declarat că este convins că afirmațiile preotului budhist sînt veridice, fiind conforme cu informațiile obținute de serviciile americane de spionaj.

AUREL DIANU ■

RANK XEROX

REPREZENTANTA
PENTRU ROMANIA:
București 70749,
Str. G-ral Berthelot 27
Tel: 12 00 53
FAX: 12 00 54

UTILIZIND CONSUMABILE
RANK XEROX
PRELUNGITI VIATA APARATELOR
DUMNEAVOASTRA SI BENEFICIAȚI DE
O EXCELENȚĂ CALITATE A LUCRARILOR.

DISTRIBUTORI AUTORIZAȚI RANK XEROX:

ALFASOFT srl
Zalău
Tel: 996 / 15 861
COMPIEST ANVICO srl
Tîrgu Mureș
Tel: 954 / 16 644
FIBA IMPEX srl
Ploiești
Tel: 971 / 24 717
ROM TEAM SOLUTIONS srl
București
Tel: 13 43 73

APEL srl
Arad
Tel: 966 / 15 231
COMSER srl
Hunedoara
Tel: 957 / 12 538-132
FIBA (NORD)
Suceava
Tel: 967 / 26 996
TOP EDGE ENGINEERING srl
Cluj
Tel: 941 / 63 193

AREXIM srl
București
Tel: 14 98 34
COMSERVICE co
Bacău
Tel: 931 / 46 642
METRONOM
Piatra Neamț
Tel: 936 / 14-570
UNIVERSAL L. D. srl
Iasi
Tel: 901 / 42 110-1209

ADYLUS srl
București
Tel: 12 95 77
ESTICO srl
Brasov
Tel: 921 / 19 052
METPRIBOR
Chisinau
Tel: prefix / 47 15 24

CLIP
Publicitate

TROMBONUL LIBERRR

PARTIDE DIN TOATĂ ȚARA, UNIȚI-VĂ!

Din Crîngași în largul zării, Nume noi pe harta țării

Știți, desigur, că după un anumit număr de ani, personalitățile unei perioade împrumută numele lor unor orașe, bulevarde, piețe sau universități. Așa cum am avut un oraș Stalin, un bulevard Gheorghiu-Dej și un depou de tramvaie Ilie Pintilie vom avea o stradă Birlădeanu (fostă Academiei), un sanatoriu Valeriu (fost Spitalul nr. 9), un Palat Regal (fost Cotroceni). Bulevardul Eroilor revoluției (fost Socialismului) va fi pavat cu dale memoriale în care, conform unui decret prezidențial, vor fi săpate, ca la Los Angeles, numele unor Roșii, Becleanu, Mironov, Brateș, Brucan ca să le calce toată lumea în picioare și să-și amintească pios de marii merituosi ai trecutului. Din acest Bulevard își vor trage nume și faimă arterele care-l intersectează, botezul făcându-se conform cu înfăptuirile. Vom avea o alee Dumitrașcu, o fundătură Voican, un pasaj Ninosu, o uliță Dan Iosif. Piața Universității va avea și ea un nume nou. Se va chema „Jos Iliescu”. Dealul Patriarhiei, dat fiind aflul de turiști în zonă și rațiunile manageriale ale ramurii, va fi prefericic cu numele de Teoctist Mount Calvary urmînd ca arteziana din poala lui să primească alt nume popular: Mozes Rosen fountain.

Așa cum avem o stradă a Rulmenților, o alta a Bifurcației sau o piațetă soldat Cîrnu Gheorghe, căroră nimeni nu le mai știe istoria, unele denumiri ne vor părea bizare sau pitorești, totuși le vom păstra pînă ce alte evenimente vor veni cu alte decrete. Lumea va face cumpărături în Piața Miron Cozma (fostă Matache Măcelaru) fără să știe cine a fost Cozma și cu ce a fost el mai vrednic ca măcelarul Matache. Va exista o casă de coafură Răzvan, un institut de frumusețe Felicia, o stație de metrou Văcaru, o stație de tramvai Marțian, un aprozar Cazimir Benedict, un butic Stănculescu, un tribunal Alexandra Sidorovici. Cartierul Primăverii se va chema Cartierul Dizidenței, Dămăroaia va purta un nume de neînțeles — Moscova Vest — judecătoria din Ploiești va fi o fundație culturală și anume Fundația Vadim. Ca urmare a integrării în Europa, vom avea o Avenue Rațiu și o intersecție cu multe benzi din categoria celor de

care nu știi niciodată de unde vin, pe unde trec și încotro ajung — Câmpeanu Crossing — și nenumărate poduri circulante cu nume care or să le pară urmașilor lipsite de orice sens: Azi, Dimineața, Verdeț, Cornescu, Surdu. Dat fiind că Piața Victoriei se va reînălța sub numele Mustafa S.A., că Gara de Nord se va numi Selim Nord și că alte instituții reprezentative vor funcționa sub nume noi — de pildă, Biblioteca Centrală de Stat va fi înaltă sub firma Murad Import Export, Muzeul Național sub firma Galatassaray Sexy Bar, Aeroportul Otopeni sub patronajul prestigioasei companii internaționale R.S.C.V.C. (Rulmenți-seminte-ciungă-cumpărăm-vindem) — numeroase alte clădiri, întreprinderi, locuri vor primi destinații și, bineînțeles, nume primenite. Urmare a schimbărilor de profunzime în viața societății românești, un restaurant cu tradiție, cum a fost cel al M.A.I.-ului își va închide portile, în locul inaugurându-se restaurantul Virgil S.R.L.-S.R.I. Cochetul bar Tic-Tac se va închide și el cedînd locul unui întreprinzător, din generațiile de după revoluție, care va implementa exact în același spațiu. Barul Chițac.

Vom avea, ca toată lumea civilizată, un imens bazar unde se va practica piața liberă a valutei numită în specialitate tranzacția Isărescu. Bazarul va avea sectoare cu mărfuri specifice zonale: Snegur, Jelev, Ferentari, Istanbul, Walesa Aici, oamenii cu gustul excentricului vor găsi absolut tot ce vor, de la țevi și pompe pentru grupuri sanitare tip Roman, la chiiloții de diftină comercializați sub numele de „birlădeni”, de la bite de miner, la bijuterii din aur cu înlocuitori vindute de regulă la tarabele firmei „La Senator”. O atracție va rămîne oricum fostă biserică Bărăția care va efectua, pe valută, parastase și împărțășanii turiștilor curioși să cunoască măcar una din antreprizele uriașului imperiu financiar născut împotriva celor mai sceptice previziuni chiar în centrul capitalei și numit sibilinic dar atît de stimulator pentru imaginație Neulander und Tîrlac.

TUDOR OCTAVIAN

Romanța deputatului

Parlamentăm de-o iarnă-ntreagă
Cînd să ieșim din nou la vot,
Dar într-o zi de mai, frumoasă
Domn' Stolo ne-a izbit în bot.

Și ne-a cerut ca pin' la vară
Sau pină la al ei mijloc
Să ne urnim cu legiuirea,
Să vină alți pe-al nostru loc.

Alți senatori? Alți deputați?
O, vremuri grele, de infarct
Tot ce-am rivnit, tot ce-am visat
Se curmă practic printr-un act.

Ce merit au cei care vor
Să ne înlocuiască dar?
Sînt infractori? Torționari?
La Secu au mai bun dosar?

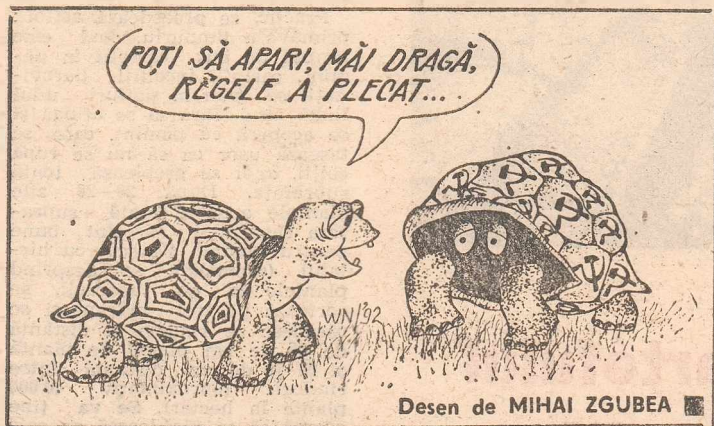
Pot ca să doarmă ca și noi
Pe-o bancă tare, cînd e plen
Știu să injure colorat?
De ciudă, trag și un refren.

Refren

La bufet, la Parlament
S-a băgat salam
Și e bere, caviar.
Șnițele cu sos tartar
Cîrnăciori cu hrean.
Fesenîști și țărăniști
Liberali, Agrarieni
Bagă-n burdihan
Și-abia dau un ban.

Stringeam diurna cu plăcere
Și cit eram de fericiți
Dar domnul nostru prim-ministru
Lăsatu-ne-a profund mîhniți.

GEORGE ARION

Coroclonțbizdroncăria

Deși cam tirzie, încercarea disperată de cotrocenire a partidului de guvernămînt a pornit de la exuberanța cu care s-a considerat, (prea repede), o bagatelă flocăirea pedepsoare a nerecunoșcătorului ex-dulău național-fesenist. El le-a-nțins nervisoarii ca pe prăști atîtor văcari, oieri și sîmădăi care trecuseră razant pe lingă ocazia de a alcătui, devotați, Marea Tîrlă Națională. Dar să uite el pînă și de baciul care l-a crescut? Și să-și închipuie, pri-copsitul, că, de-acum, e a lui stîna? Da' cine l-a pricopsit? Păcurarii de pe dealurile Palatului și Mitropoliei ori dinpre Măgura Virgilă și-au adus aminte, brusc, de indicațiile Editurii Tehnice pentru belirea cînelui, în caz că, sfîdînd mecanica fluidelor și a rigizilor, mușcă mina care l-a hrănit. Iar baciul le-a incuviințat să-și apuce bitele.

În necrutătorul război electoral de cucerire a României — care se va duce pe toate frontulețele și împotriva oricui !!! — lingeblderul colțat, de bine plătită expresie poliglotă, a fost planificat să fie

hăituit cavalereste, bătut în nestemate mincește, coafat cu pară clobănește. Cine să le-o interzică? Văzut-ai dumneavoastră vreo lege care să se pună-n calea coroclonțbizdroncării? De așa ceva, o fesenea cotrocenistă n-are nici domo-coșansa de-a se delimita, ca loșca de pișto.

„Și să nu uitați, tavașișci, doar cotrocenită bine, avangarda de guvernămînt va putea să nască miine bucuria și puterea celor mai viteji în luptă coroclonțbizdroncării! Nu vă tulbure Nikolski, care-a și dat în primire! El nu și-a trădat stăpînii. A făcut-o și pe asta, fix la vremea potrivită. Cînd, numai în felul ăsta, ne mai putea fi util.”

Cu planificarea o duc mai greu huhurezii de palat — civilii ori imbumbați — în calitate de maeștri ai umbrelor și ai coroclonțbizdroncării. Dar nu se sperie ei din atîta lucru. Mai ales cu un baci neînfriat ca al lor. Apoi, se simt apărați de întinericul fără de care nu poate trăi (bine) nici exelența sa cucuvenală.

DORIN GHERGHINESCU

Dezvăluiri din dosarele secrete

Mă numesc agentul termic

Mă numesc agentul termic, zis Huilă sau Păcură. Indica-tivul secret sub care am fost cunoscut în rîndurile vechii Securității este CO2 (H2O) sau „Căldură”. Ani de-a rîndul v-am aburit încăperile dumneavoastră, cit să nu decedați din cauza acțiunii Serviciorilor Secrete ale Frigului. Imi fac în rîndurile care urmează autobiografia și, ca orîicare agent care se respectă, autocritica. Da, recunosc, am slujit nomenclatura; e drept că pe-acolo, pe la ăștia, treceau mai des, altfel aș fi fost înlocuit cu un alt agent, mai superior. Recunosc că nu am părăsit țara, deși am fost tentat s-o șterg de mai multe ori, măcar cu vagonul de dormit pînă la turci. Și imi dezvălui acum public identitatea, recunoscîndu-mi mea-culpa, care va să zică greșeliile, că nu pot pentru ca să le spun altfel. Aflați, stimate domnule Virgil Măgureanu că, de-acum înainte, dosarul meu nu vă mai poate sluji la nimic; este inutil să-l mai dezvăluți cu delicatetea și eleganța care va caracteriza și în felul în care ați procedat în ultima lună. Ce-am făcut în ultimii cinci ani? E drept că am fost un agent dubios. Pătrundeam prin intermediul sofisticat al parșivelor țevi și perfidelor calorifere în interiorul intimității dumneavoastră conjugale, în casele în care vă în-tilneai amantele, vă spionam orice mișcare, transmițînd mai departe informația la etajul superior. Și-așa mai departe, pînă la ultimul etaj, la care se aflau

cabinetele: nr. 1, nr. 2 și de toaletă. În alte țări, precum S.U.A. sau Japonia — și aici vreau să menționez superioritatea sistemului nostru și să vă felicit tovarășește și personal în mod ierarhic, d-le Virgil Măgureanu, ca director al S.R.I. — se folosesc mijloace destul de rudimentare ca: microfona minuscule în plombă, mascate în butonii de cămăși, în acele de cravată sau în gulerlele scrobite țepăn. Aia, americanii, cu F.B.I.-ul lor cu tot, nea Virgile, sint mici copii pe lingă noi. Noi-pac! prin calorifer și de-acolo află tot. E drept că pe la ultimul etaj, mai ales pe la turnuri, nu prea ajungeam eu decît foarte rar, dar vreau să vă mai spun că nu mai ajungeam nici locatarii, decît cu turturi și numai cei care nu erau bolnavi de inimă, astm sau bronșită.

Ucidem mai repede decît cianura. Cîți bătrîni care nu-și țineau gura pe la cozi n-am „lichidat” noi în fiecare iarnă. n-a lichidat nici tovarășul Adolf cu tot auschwitzul lui. Lichidam — prin simpla mea absență — și foarte mulți copii, din care ar fi putut ieși viitorii dizidenți. Că doar copiii au făcut Revoluția, nu? Eu i-am spionat cel mai bine pe tovarășii Militari, Iliescu și Brucan, cînd se-adunau în conclavuri pe la ei pe-acasă ca să scrie scrisori revoluționare de protest regretatului odios dinaintea ăștia de-acum. Am acționat distrugător asupra dizidenților împreună cu alți agenți

cu care am colaborat: agenți chimici și agenți atmosferici. Aș putea să vă spun, că tot vă întrebați, dumneavoastră și toată lumea, „cine-a tras în noi, / 16—22?” Păi cine să tragă, parcă dumneavoastră nu știți, ce dracu' nea Virgile, haideți mai bine s-o lăsăm baltă! Nu vorbea și Ceaușescu despre „agenturile” strălne? E drept că n-am respectat O.G. 6, mă înțilneam destul de des cu străinii, dar ce să-l faci, ăștia nu suportau să stea-n frig! N-am fost membru al vreunui partid; io am fost cu adevărat democrat: urcam și la evrei și la unguri, fără deosebire de naționalitate, sex, religie sau grad de cultură. Sau mai bine zis nu urcam decît atunci cînd imi transmiteai dumneavoastră parola prin agentul numit Fochistu'! Nu prea treceam, e adevărat, pe la azile și orfelinate, că-i jale mare, da' acolo nu se duce, să fim sinceri, nici dracu'. Nici în ziua de azi nu trec prea des. În schimb, pe la Inter, ori pe la vreo casă de rendez-vous, pe la Guvern sau Parlament, ți-e mai mare dragul să te plimbi: se-nțelege că viu și eu cit se poate de des și-n prezent. Că și mie-mi plac curtezanele și pipițele, d-alea care fac cu ochiul într-o parte și-n alta, indiferent de culoare. Acum, fie vorba-n-tre noi, că sintem amîndoi bărbați, dumneavoastră nu vă plac, dom' Virgil?

Pentru conformitate,
MIHAIL GĂLAȚANU

Dar Petru i-a zis: „Argint și aur n-am, dar ce am îți dau: în Numele lui Isus Hristos Nazarineanul, scoală-te și umblă! L-a apucat de mîna dreaptă și l-a ridicat. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele, dintr-o săritură a stat în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în templu, umblînd, sîrînd și lăudînd pe Dumnezeu. Tot poporul l-a văzut umblînd și lăudînd pe Dumnezeu.

Faptele Apostolilor 2,3

„Am vindecat un cancer în trei zile“

I-am văzut și eu pe cîțiva dintre pacienții din București ai doamnei Desanca Nicolai, bio-terapeuta din Arad. Înainte de a-i prezenta, mărturisesc însă că mi-așum rolul lui Toma Necredinciosul, punînd totul sub semnul îndoielii. Hotărîrea aceasta este întărită de faptul că nu există zi în care să nu aflăm, dintr-o sursă sau alta, despre apariția cite unui tîmăduitor. Se pare că ritmul este mai scăzut, deocamdată, în vestul țării. (Paragina din unele spitale, închiderea altora, absența medicamentelor ar putea favoriza generalizarea fenomenului. Să fim noi oare poporul ales, hărăzit unui rol divin și primul semn al înzestrării noastre să-l reprezinte vindecătorii? Totuși, sînt prea mulți — mi-am zis — apostolii erau mai puțini. Apoi mi s-a făcut deodată teamă și m-am gîndit că îndoiala mea nu este într-un totuși întemeiată, căci credința omului poate înfăptui minuni. Nu trebuie exclus nici factorul bioenergetic. Se știe că fiecare organism viu este un sistem bioenergetic foarte complex, a cărui perturbare duce, în cazul omului, la apariția diferitelor boli. Admițînd existența bio-energiei în orice organism viu,

de ce n-am admite și capacitatea unor persoane de-a restabili echilibrul bioenergetic al celor suferinzi, dereglați în urma unor acțiuni neconforme cu legile universului.

Plecînd de la această premisă, încerc să compun o fișă: **Se numește Desanca Nicolai • Locuiește la Arad • Are 44 de ani • Este desenator tehnic • Scrie versuri • Din martie 1991 a simțit că are puterea de a-i vindeca pe cei loviți de soartă.**

— De ce m-ați sunat, doamnă Desanca? — Voiam să aflu de la dvs. adresa exactă a domnului Hristenco, bioradiantului despre care ați scris. Eram curioasă să cunosc modalitatea în care dînsul își transferă energia asupra pacienților. Mă gîndeam apoi și la un schimb de experiență.

— Vă propun să tîmăduim niște lucruri. Doreați să aveți un schimb de idei, să vă încercați energiile sau aveți nevoie de o testare a posibilităților dvs. bioenergetice?

— Testată am fost anul trecut, în vară, de către dl. doctor Ionescu-Tîrgoviste. Dînsul mi-a adus niște bolnavi și a fost mulțumit de rezultatele mele.

— Cînd ați depistat că sînteți

înzestrată cu puterea de-a tîmădui?

— Din anul 1991, la începutul lunii martie.

— Deci pînă atunci erăți un om obișnuit?

— N-aș spune. Și pînă la această dată eram capabilă să transmit bioenergie. Cînd unui om îi era rău, eu îl atingeam cu mîinile. Se ridicau parcă fără voia mea. Însă, de la acea dată știu că am primit puterea.

— De la cine ați primit-o?

— Nu știu.

— Ați simțit, totuși, în acea zi vreo senzație mai ciudată?

Cum ați realizat că ați dobîndit o calitate în plus?

— Am simțit cu zece luni mai înainte că voi avea această putere. Spuneam fiecărui bolnav pe care-l vedeam: „Eu am să pot să te fac bine numai dacă pun mîna”. Am știut din vara lui '90 că o voi primi și în '91, în martie, am dobîndit-o, am simțit-o.

— Încercați să descrieți momentul.

— Au venit la noi în vizită niște prieteni cu fița lor bolnavă. Fără să știu că am deja această putere, eu m-am angajat că o voi face bine și am făcut-o într-o singură sesiune. A fost foarte bolnavă. Părinții

au dus-o mereu prin spitale, stațiuni, dar fără rezultat. Nu suporta praful. Cînd am văzut ce pot să fac, am început să plîng. Soțul m-a luat în brațe. Plîngea și el. Primele mele cuvinte au fost: „A venit clipa”. Bioenergie am avut și înainte, dar putere doar din acel moment.

— Există diferențe între putere și bioenergoterapie?

— Da. Există. Cei care dau cu bioenergie, I. Urziceanu, dl. Dan (asociații lui dr. Nicolae Gheorghe, membru al Asociației „Totul pentru sănătate”), fac anumite mișcări cu mîinile, altfel decît mine. Eu nici nu pot și nici nu știu așa. În toate vesele mele, ziua în amiaza mare, puneam mîna pe bolnav, îl atingeam.

— Acest lucru înseamnă puterea?

— Da. Pot să dau și eu tînînd mîinile ridicate. Acest lucru se întîmplă atunci cînd am mulți bolnavi. Dar și în aceste situații, măcar în treacăt, și tot ating pacientul.

— Ați avut mulți bolnavi în această perioadă?

— Da. Cei mai mulți dintre ei cu diagnosticul de neoplasm.

— Puteți vindeca oribila boală a secolului acesta, cancerul?

— Am făcut-o. Afirm sus și tare. Se pot verifica analizele, diagnosticul pus la externarea din spitale, analizele după tratamentul meu. Aș dori însă ca medicina modernă, prin reprezentanții ei, să mă testeze, să certifice acest lucru. Nu am găsit înțelegere din partea corpului medical. Aproape de fiecare dată mi s-a spus: „dacă l-ați vindecat (pacientul), înseamnă că n-a avut cancer”.

— Care este paleta bolilor ce pot fi tratate cu puterea pe care o aveți?

— Vedeți, eu tocmai lucrul acesta l-am dorit. Să fiu verificată, să mi se dea bolnavi. Să știu exact în cît timp pot să rezolv o hepatită, o paralizie sau pietrele la fiere. Să fie un medic lîngă mine. Să fiu eu studiată.

— Dvs. faceți fișe, înregistrați bolnavii?

— Nu are cine să se ocupe de acest lucru. Am acasă, însă, cîteva cereri ale pacienților prin care mă roagă să-i tratez.

— Ele reprezintă un fel de acoperire a activității dvs. Nu v-ați gîndit la o colaborare cu Valeriu Popa?

— Nu.

— Puneți diagnostic?

— Pot, dar este de preferat ca bolnavul să vină cu diagnosticul pus de către medic.

— Aveți suficiente cunoștințe de medicină ca să nominalizați toate bolile, să le depistați simptomele?

— Toate bolile, nu. Dacă însă este vorba de zone mari ale organismului, de ficat, de stomac sau de cap, asta știu.

— Care este cazul dvs. cel mai răsunător?

— Un cancer vindecat în trei zile. Pacientul este din București. Se numește Grigore Nistor.

Așa cum afirmam la început, i-am întîlnit pe cîteva dintre pacienții doamnei Desanca Nicolai. Prezint cazurile ca atare, fără comentarii, conștient fiind că nimeni n-are interes să escamoteze adevărul, să-și zugrăvească în culori trandafirii starea sănătății, cînd de fapt ar fi mai aproape de cîștigat lume. T. X. acuza insomnii, migrene, amețeli, tulburări digestive. Insomnia l-a deranjat cel mai mult. Dura de patru ani. După trei întîrvederi cu D. C., reușește să doarmă fără medicamente. M. P. — 13 ani, din comuna Lungulețu, județul Dimbovița — Lîmfom malign Hodgkinian, stadiul IIIb. P. G. după un avort făcut acum 23 de ani a rămas sterilă. O altă consecință, hirsutismul. Acum situația s-a ameliorat. A. B. — 13 ani — osteomieliță la umărul drept. Ultimele radiografii sînt elocvente. Fetița poate să-și miște brațul. D. A. — astm bronșic corticoiddependent, cardiopatie ischemică, hipertensiune arterială, obosală accentuată, ganglioni la sinul drept. După două luni de tratament nu poate fi deosebită de un om sănătos.

ELENA GRECESCU

ANALIZĂ SENERGETICĂ

asupra eșantionului de pîr
FIȘĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele și prenumele Data nașterii
Localitatea Județul

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE

- și s-a înregistrat sub nr. ☐
- nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SENERGETICĂ, menționînd:

diagnosticul
simptomele

Ne interesează:

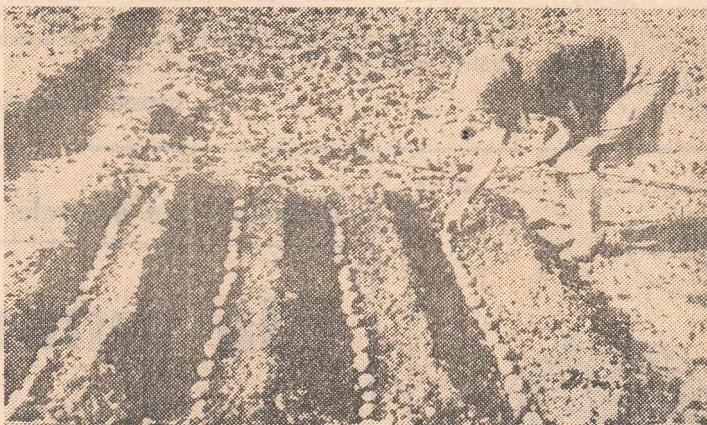
1. Elemente și compozi chimici: ☐ , din care:
 - a. bonititute ale organismului (inclusiv vitamine) ☐
 - b. neconstitute ale organismului (și localizare) ☐
2. Analiza sistemului / aparatului / organului
3. Infestare cu giardia (existență, localizare și tratamentul compatibil) ☐
4. Raza de sensibilitate a biocurenților ☐
5. Argila benefică ☐
6. Culoarea benefică ☐
7. Recomandări (regim alimentar și tratamente) ☐

Anexăm prezentei un plic timbrat, completat cu adresa pentru răspuns pe numele Localitatea Județul
(a se trece și codul poștal).

NOTĂ: 1. Notați cu semnul x în căsuțele care conțin răspunsul afirmativ; 2. În cadrul analizei, indicile de sănătate și poziția patului sînt oferite gratuit; 3. Solicitări la pct. 2 și 7 necesită obligatoriu analiza (prealabilă) a celor prevăzute la pct. 1.

DIAGNOSTIC PRIN FIRUL DE PĂR

Stabilirea diagnosticului prin analiza firului de pîr a stîrnit, cum era și de așteptat, un mare interes în rîndul publicului larg. Asemenea metode sînt practicate în mai multe țări ale lumii, dar în România este vorba de o premieră absolută. Ea aparține unui grup de specialiști, condus de prof. dr. ing. Dan Alexandru. Metoda își demonstrează utilitatea cu deosebire în maladii cu etiologie ascunsă. În numeroase cazuri, după stabilirea diagnosticului pe această cale, pacienții au verificat autenticitatea rezultatelor, adresîndu-se în continuare unor laboratoare de analize medicale.

Ideii în licitație

Cultura cartofului fără cartofi!

Metoda de cultivare a cartofului fără cartofi a fost experimentată începînd din anul 1934 cu rezultate nebanuite și apoi aplicată an de an de către Ilie Gh. Isvoranu, inginer agronom și publicist agricol. S-a stîns din viață în anul 1975 în vîrstă de 81 ani. Această noutate în cultivarea cartofului a fost difuzată prin presă și radio, iar cei ce au aplicat-o i-au trimis scrisori de mulțumire. Ilie Isvoranu a constatat că în cultura obișnuită din culturile cu mai mulți vreji, la recoltare rezultă cartofi mulți dar mărunti, spre deosebire de acele cu vreji mai puțini, cu cartofi mai mari și mai puțini dar cu producție mai mare. Primăvara timpuriu cartofii încep să incolțească. Puși în pîmînt, din

fiecare colț se dezvoltă o nouă plantă, de sine stătătoare care devine independentă de cartoful mamă din momentul cînd încep să-i dea rădăcini. Pornind de la această observație, s-a născut metoda de cultivare a cartofului fără cartofi!

De ce fără cartofi? Foarte simplu. După ce vreji au ieșit din pîmînt și au ajuns la mărimea de 10-15 cm, cartofii se scot din pîmînt, cu grijă ca să nu se vatăme vreji, care se desprind ușor de pe tuberculi. Fiecare vrej este de fapt o plantă completă, un răsăd care, plantat din nou după toate regulile răsădării, se va dezvoltă de sine stătător, iar tuberculii se pot consuma cu mențiunea că au gust mai bun și au cîștigat în greutate pînă la

Important de reținut este însă faptul că analiza firului de pîr a precizat cauza unor stări patologice, neidentificate pînă atunci prin mijloace clasice de investigație.

Cei care doresc să obțină o asemenea analiză sînt invitați să completeze formularul alăturat, indicînd, prin marcarea căsuței respective, investigația pe care o solicită (una sau mai multe). Se atașează un eșantion de pîr (o suviță subțire) și un plic timbrat cu adresa expeditorului. Anvelopa va fi adresată revistei „Flacăra” (cu mențiunea: „Pentru ecosinergetica firului de pîr”). Plicurile recepționate vor ajunge, prin mijlocirea redacției, la laboratorul profesorului Dan Alexandru. Din acel moment, dialogul prin poștă va avea loc între colectivul de ecosinergeticieni și persoana în cauză.

25 la sută, în funcție de mărimea cartofului pus în pîmînt și gradul de deshidratare. Explicația acestui fenomen: din momentul în care vreji au dat rădăcini în pîmînt, nu se mai alimentează din cartoful mamă ci din contră i se improspătează miezul.

Practic, se procedează astfel: primăvara timpuriu, cînd este timpul de pus cartofii în pîmînt, cartofii incolțiți (iarovizați) se pun în șanțuri, unul lîngă altul, fără să se atingă și se acoperă cu pîmînt, care se tasează ușor ca să nu se rupă colții, apoi se greblează toată suprafața. După 20-26 zile plantele acoperă toată suprafața răsădinei și sînt bune pentru plantat. Se scot cu hîrlețul (cazmaua), se desprind plantele de pe tuberculi, se sortează pe trei mărimi și se răsădesc pe rînduri la distanță de 35 de cm plantă de plantă și la 70 de cm distanță între rînduri, (aproximativ 40 000 plante la hectar). Se va ține seamă să se răsădească pe cele trei mărimi ca plantele mai mari să nu le acopere pe cele mai mici și să le înăbușe. Mai departe celelalte lucrări se fac ca la cultura obișnuită: prașit, bilona, combaterea dăunătorilor etc. Atragem atenția că prin această metodă vegetația se face pînă toamna cînd cade bruma, nemaexistînd posibilitatea să înceteze în timpul căldurilor mari și a precipitațiilor slabe din lunile iulie-august. De aceea mai recomandăm ca după înflorire să se rezeze inflorescențele care pentru dezvoltare folosesc seva plantei în dauna dezvoltării tubercurilor.

În cultura mare se pot folosi mijloace mecanizate la răsădire și recoltare. Folosește obținute prin aplicarea acestei metode la scara întregii țări ar fi:

1. 800-900 milioane kg cartofi cît reprezintă anual sîmînța care este lăsată să putrezească în pîmînt și care se recuperează pentru hrana oamenilor și a animalelor, tocmai cînd criza de cartofi este mai mare și care practic reprezintă prima recoltă.
2. Obținerea unei cantități mult mai mari de cartofi la recoltare: 30-60 tone/ha.
3. Stăvilirea degenerării cartofului.

GABRIELA și EMIL ISVORANU

Cupa salvează campionatul

Vrem nu vrem, sintem martorii unui campionat care și-a cam încheiat de mult socotelile, ceea ce înseamnă că, în bună parte, s-a cam stins la capitolul privind spectaculozitatea, interesul și așa mai departe. Noroc cu marile dezbateri despre celebrul meci dintre Unirea Alba Iulia și UTA. Și noroc cu meciurile pentru Cupa României. Întimplarea face ca în ultimele două etape 'semifinaliste' să se cam întîlnească și în campionat. Astfel, în etapa a 29-a, Universitatea Craiova, o posibilă finalistă, făcea meciul la Timișoara, o altă posibilă finalistă, în timp ce Steaua, una din finaliste aproape sigure, îi călca în picioare pe cei de la Farul, chiar pe terenul acestora, cu 5-0. Șanse mari pentru fi-

nală are, însă, Farul, care, după cum bine știu chibiții, a pierdut la Timișoara, în fața lui „Poli”, cu numai 1-0. A venit etapa a 30-a, și timișorenii smulg un punct de aur pe Ghencea, acumînd un promițător plus 4 la „adevăr”. Acestea fiind zise, vom avea oare o finală Steaua — Farul, sau Steaua — „Poli”, timișorenii dovedindu-se, lată, foarte puternici în deplasare? Sau vom avea o finală cu Universitatea — Farul, sau Universitatea — „Poli”? Răspunsul la aceste întrebări îl vom avea miercuri, cînd semifinaliste își vor disputa cu ardore șansele. Și astfel se face că plictisul campionatului este salvat de imprevizibilul Cupei. Mai mult decât atât, tot Cupa va lămuri și dilema locurilor pentru Cupa

UEFA. Va participa sau nu ocupanta locului al patrulea, pentru care luptă F.C. Ploiești, Electroputere Craiova, Universitatea Craiova și, mai nou, „Poli” la sus-numita cupă europeană? În ceea ce privește ultimele trei locuri ale clasamentului, acestea par a fi definitiv adjudecate de Corvinul și ASA Electromureș, practic și teoretic retrogradate, și, aproape sigur, F.C. Argeș, care a avut „ghinionul” ca Sportul studentesc să remizeze, așa cum mulți prevedeau, pe stadionul din Giulești. Altfel spus, revenind la partea superioară a clasamentului, Cupa salvează campionatul. Dar cine va salva fotbalul nostru care se cam duce, săracul, de ripă?

VICTOR NIȚĂ ■

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gatu

Motive de îngrijorare

Încă înainte de a veni la Departamentul Sport m-am temut de un pericol, pe atunci potențial, din păcate, acum deja intrat în practică: punerea în prim plan a interesului material și trecerea în planul... trei a pasiunii, care ar trebui să fie principala armă în obținerea unei performanțe. Condiționarea performanței sportive sau uneori a promisiunii de a face performanță sportivă de obținerea de avantaje materiale, nemaivorbind de pretențiile fără legătură cu realitatea, reprezintă manifestări ale unei situații, care din nefericire, se extinde în sportul românesc. Cred cu tărie în puterea pasiunii de a fructifica talentul sau de a motiva efortul. Cred cu tărie și în puterea motivației materiale; lucrul acesta poate fi confirmat de ultimele nivele de premiere aprobate de guvern și aplicate cu mare plăcere de Departamentul Sport pentru campionii europeni sau mondiali din ultimul timp.

Situația tensionată din ultima perioadă, existentă la lotul național de handbal masculin, aflat în pregătiri pentru Barcelona, are la origine tocmai o cerere nejustificată a jucătorilor, cerere făcută la terminarea turneului din Franța. Conducerea lotului le-a promis, la începutul turneului, în afara diurnei și 50 la sută din prima oferită de organizatori conform locului ocupat în clasament. În momentul respectiv nu au fost comentarii. Evoluția echipei a fost ascendentă, nu și concludentă. I-am învins pe cehi, dar rușii ne-au bătut la o diferență de 10 goluri. Cert este că la premiere, jucătorii, în bloc, au cerut să primească toți banii, că este dreptul lor, că altfel nu mai joacă, nu se mai prezintă la lot, ș.a.m.d. Poziția conducerii echipei a fost fermă: ce s-a stabilit rămîne în vigoare, rezultatele obținute nu justifică o schimbare. Săptămîna trecută, convocarea lotului la Oradea în ziua de joi, ora 20, a fost în pericol să nu mai aibă loc, datorită „promisiunii” jucătorilor că nu vor veni! Totuși, spre satisfacția mea, întreaga echipă a fost prezentă joi seara la Oradea, poate și datorită punerii în gardă a cluburilor care furnizează jucătorii lotului. Analizînd rezultatele noastre și pe cele ale adversarilor din grupa de la Barcelona, rezultate din ultima vreme, urcarea pe podium a jucătorilor noștri la Olimpiadă nu este de loc o certitudine, poate nici ocuparea unui loc în primii șase. Spun acest lucru cu amărăciune, dar asta este. Pe de altă parte, practicarea comerțului la nivelul echipei naționale nu poate fi acceptată. Onoarea de a participa sub culorile unui stat nici nu se cum-pără, nici nu se vinde. Face parte din minimum de patriotism, pe care unii l-au cam uitat. În ciuda unui program foarte încărcat, voi încerca să discut cu membrii lotului, chiar la Oradea, împreună cu conducerea Federației de Handbal. Situația trebuie clarificată cit mai repede cu putință, pentru că J.O. bat la ușă.

Caii putere nu obosesc niciodată

Nu puțini sînt cei care s-au cam mirat că am început să ne preocupăm de un sport cum este cel al cailor putere, adică automobilismul. Ei bine, datorită transmisiilor televizate ale Formulei 1, între care cea de la Monte Carlo a avut un dramatism și o tensiune rar întîlnite, sportul acesta a început să intereseze pe foarte multă lume. Tot transmisiile tv. au început să urce în atenția iubitorilor de sport și baschetul, unde supra-nația Steaua — Dinamo a fost tăiată, la masculin, de Universitatea Cluj, oras în care baschetul feminin se impusese de cîteva ani buni. Un alt sport care se arată a fi cu o deosebită priză la public, mai ales la tineri, ar fi cel ce reunește artele marțiale. În deplină consonanță cu aceste mutații ale publicului, ne-am aplecat, cum era și firesc, asupra automobilismului. Așa s-a făcut că într-un număr precedent ne-am referit la primele competiții ale sezonului automobilistic, vitează în coastă de la Brașov și Cupa Texaco. Am fost prezenți, acum 10 zile, și la primul raliu al anului, Ra-

liul „Marea Neagră”, desfășurat în județul Constanța. Sigur că da, iubitorii acestui sport știu că laureații acestui concurs sînt echipele de la Trinx Brașov, care au cucerit primele trei locuri la clasele A și H: Dorin Toma și Ion Popdan, Gunther Graf și Victor Pop, Heinz Gollner și Sorin Itu. La clasa Aro s-au impus alergătorii de la AS Muscelul: Ion Mihăilă și Sorin Tentu, Nicolae Boeru și Ion Mărgescu, Cătălin Petcu și Dan Mărgescu. În fine, la clasa Națională cîștigă principalul l-au avut sportivii de la Olciit: Constantin Duval și Constantin Hodorog, Ciprian Păsculescu și Constantin Munteanu, Corneliu Bușulescu și Valentin Chirică. Clasamentul general pe echipe este următorul: Trans — Trinx Brașov, Automobil Dacia SA și Rally Team Club Olciit. Între timp, însă, au mai avut loc alte două concursuri, două circuite, asupra cărora vom reveni imediat ce vom avea rezultatele definitive. Precizînd că Raliul României, competiție cu caracter internațional, urmează a se desfășura între 12—

14 iunie la Baia Mare, să revenim la raliul „Marea Neagră”. A plouat, ca și la prima ediție, ca la balamuc, iar vîntul a bătut ca turbat, inclusiv rece ca gheața. Traseul a măsurat, în total 384,2 km. Au participat 26 de echipe, s-au înregistrat 130 km pe oră. Un amănunt nu lipsit de importanță: sponsorul principal al raliului, firma Pennzoil, prin reprezentantul ei în România Ioachim Pura, un român stabilit în Germania. Abordîndu-l am aflat că are gînduri mari și frumoase, primul fiind acela că renumita firmă care îl are ca președinte de onoare pe George Bush, va sponsoriza numeroase alte competiții. Al doilea mare și frumos gînd este acela că firma intenționează să pună pe picioare o rafinărie, la Cîmpina, ceea ce va însemna că în România se vor produce toate uleiurile de mașini din gama celor cu care firma Pennzoil și-a creat o bînermeritată faimă internațională. Între aceste uleiuri se disting cele hidraulice, cele mai bune din lume. Ce bine ar fi ca proiectele să devină realitate! Dar, pînă să se înlătuască această speranță, să aplaudăm implicarea firmei Pennzoil în sportul românesc.

VICTOR NIȚĂ ■

Viața în B

1. Cine va promova în A?

2. Se vor aranja unele meciuri?

Ancheta noastră a fost realizată înaintea ultimei hotărîri a Federației prin care echipele UTA și Unirea au fost penalizate, scăzîndu-li-se cîte 8 puncte. De asemenea, meciul dintre ele a fost declarat pierdut cu 3-0 de către ambele formații. Probabil că dacă s-ar fi cunoscut această decizie, cei intervievați ar fi răspuns la unison... C.S.M. Reșița!

V. Simionas (Progresul): 1) Progresul, U.T.A., „U”. 2) Cînd interesele unor echipe primează, meciurile devenind decisive, orice rezultat pare suspicios.

A. Drăgan (Gloria C.F.R.): 1) În prima serie va fi o egalitate perfectă și se va da un meci de baraj între Gloria și Progresul; în seria a doua U.T.A., iar în

a treia „U”. 2) Fotbalul nostru e poluat. Este posibil. Gloria a jucat întotdeauna cîștit și va juca și în continuare corect.

V. Copil (Autobuzul): 1) Progresul, C.S.M. Reșița, „U”. 2) Cred că da, mai ales în seria I, iar în seria a II-a, poate, în zona inferioară a clasamentului.

I. Smădea (Unirea): 1) Progresul, în seria a doua primele trei clasate au șanse egale, tot depinzînd de ultima hotărîre a federației, iar în ultima serie „U”. 2) Cred că nu, avînd în vedere cazul Unirea — U.T.A., care desigur va avea un ecou benefic în fotbalul nostru.

I. Pop (U.T.A.): 1) Progresul, U.T.A. (dacă se va renunța la depunctare), „U”. 2) Nu există etapă în care să nu se aranjeze ceva, dar din păcate nu poate exista un control eficient.

I. Sdrobiș („U”): 1) Autobuzul, în seria a doua în funcție de ultima hotărîre a federației, „U”. 2) Se vor aranja mai mult ca sigur.

A. Rosznai (F.C. Maramureș): 1) Progresul, Unirea, F.C. Maramureș. 2) În prezent aranjamentele nu mai intră în discuție. Se va juca numai corect, rezultatele depinzînd exclusiv de valoarea echipelor.

V. Niță (Ceahlăul): 1) Progresul, C.S.M. Reșița, „U”. 2) Cred că se vor aranja doar în partea inferioară a clasamentelor.

ADRIAN MITU ■

DE MIERCURI PÎNĂ MIERCURI

HANDBAL. În al nouălea cer... Dramatic final în cea de-a 34-a ediție a campionatului național feminin! După ce a fost lider aproape permanent, Chimistul Rimnicu Vilcea s-a văzut în postura de-a juca, la Bacău, în ultima etapă, cu trofeul și tricourile de campioane pe masă. Avînd un parcurs de excepție în retur, crezînd în șansa sa, Știința din localitate (este drept, profitînd și de cele două sincope ale Chimistului, de la Constanța și Zalău) și-a adjudecat (cu 25-21), după o dispută aprigă, cel de-al nouălea titlu din palmares. La încheierea partidei, componentele

sale (antrenor prof. Eugen Cucu) erau în al nouălea cer, pe cînd adversarele...

Deși Relonul Săvinești a învins cu 36-34, Rapid — Meftin București și-a păstrat poziția a treia și, deci, a obținut dreptul de participare în Cupa I.H.F. Politehnica A.E.M. Timișoara — Terom Iași 27-23, gazdele salvîndu-se în extremis de la retrogradare. C.F.R. Craiova — Rulmentul Brașov 24-18, echipa oaspete părăsind prima divizie, alături de C.S.M. Sf. Gheorghe (o singură remiză!).

RUGBY. Din nou ca la Ver-

P.L.D. ■

Cadril perpetuu

● Întortocheate mai sînt căile Domnului... Fotbal! Hazardul programării divizionarelor din primul eșalon și al sortilor în „competiția K.O.” a făcut ca, în scurt rîstimp, un cvartet alcătuit din Steaua, Universitatea, Farul și „Poli” să se întîlnească

într-un adevărat serial de „aranjamente, permutări și combinații”, primele și ultimele două susținînd chiar cîte o „triplă”. ● Miercurea trecută, în prima manșă a semifinalelor Cupei României, Steaua a întrecut cu 3-1 pe Universitatea, iar „Poli” cu 1-0 pe Farul, însă în partidele retur gazdele au nevoie de același scor: 2-0. ● Intrucît partida de la București a fost televizată, ne vom limita la cîteva spicuiri de la conferința de presă, la care cei doi antrenori, foști atacanți de valoare, au continuat duelul elevilor din teren. ● Victor Pițurcă: Rezultatul de 3-1 nu poate fi liniștitor. Este ca și cum am fi învins cu 1-0. Ne pregătăm să abordăm partida retur astfel încît să nu pierdem sau să pierdem la un gol diferență. Steaua evoluează mult mai bine în deplasare, dispunînd de spații libere de joc mai mari, iar în plus lipsește presiunea publicului propriu, care are un rol negativ asupra jucătorilor tineri. To-

tuși, diferența de două goluri constituie un rezultat bun. La 1-0 pentru Universitatea, și cum se derula jocul, îmi intrase puțin frica în oase. ● Sorin Cîrțu: Rezultatul nu mă avantajează, însă 1-3 nu este un scor care să nu fie remontat, deși nu prea la îndemînă, pentru că jucăm împotriva unei eipe foarte bune. În ultimele minute puteam să înscrim și altfel erau datele la 2-3. Sînt convins că nici „Piți” nu este sigur de calificare, așa cum nici eu nu sînt sigur că am putea remonta. Sînt două echipe bune și într-un joc de fotbal se pot întîmpla multe. În momentul de față mă interesează mai puțin returul cu Steaua și mai mult meciul din campionat, de la Bistrița. Anul trecut le luam pe toate și acum ne gîndim dacă mergem în Cupa UEFA. ● Cadrilul continuă! Schimbați partenerii! Deci, după ce s-a confruntat duminică cu „Poli” Timișoara, Steaua va poposi în Bănie pentru „dubla” cu Universitatea: astăzi în Cupă și peste patru zile în întrecerea pe puncte!

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

TIBCO '92

SIMOL Impex

tel. 87.53.77; fax. 12.77.72

s.c. SIMOL IMPEX S.R.L.

oferă la prețurile cele mai avantajoase mașini pentru sucuri, vitrine frigorifice, precum și instalații de producere, comercializare și stocat înghețată.

Marilyn 1960

O scurtă poveste de dragoste care face din Yves Montand o vedetă internațională

«Marilyn, disoit Simone (ici entre Arthur Miller, Montand et la star), démaquillée, «démouillée», pieds nus — ce qui la fascine un peu — avait le visage et l'allure de la plus belle des paysannes de l'île de France, telles qu'on les a chantées. Elle n'aura jamais su combien je ne l'ai jamais détestée.»

„Dacă Simone ar fi trinit ușa în urmă după aventura mea cu Marilyn, aș fi rămas, probabil, cu ea...” a recunoscut Yves Montand. „A ținut cită ținut...” dar atitudinea Simonei a făcut ca problema rupturii să nu se pună. A depus un efort imens ca viața noastră de familie să reînceapă. S-a comportat ca un mare om... ceea ce eu n-am fost.”

În 1960, cuplul Signoret-Montand se instalează la Hollywood, la hotelul vedetelor — Beverly Hills, în apartamentul 20. Alături, la 21, se află Marilyn Monroe împreună cu soțul ei, Arthur Miller. Montand și Marilyn joacă împreună în „Miliardarul”. Nu trece mult și presa americană transformă relația dintre cele două cupluri (după cum afirmă Simone) într-o poveste cu „o blondă distrugătoare de căsnicii, un frumos plin de mister, un soarece de bibliotecă și o admirabilă nevastă ascunsă într-o carapace în demnitatea ei”. Idila celor doi actori face inconjurul lumii.

„Ceea ce ne-a apropiat pe mine și pe Marilyn a fost faptul că proveneam amândoi din același mediu, de oameni simpli”. Într-o seară în care Marilyn făcea pe suferinda, Montand a vrut s-o sărute pe obraz. „Capul i s-a răsucit, buzele mi-au alunecat. A fost un sărut superb și tandru. Am fost aproape innebunit, întrebându-mă ce mi s-a întâmplat. Nu m-am întrebat însă multă vreme...”

Versiune de MANUELA VASILIU

temporană, autoare a volumului „Poezii pentru copii” (Violeta).

VERTICAL: 1) Naivitățile specifice celor mici — Copil de sex feminin, considerat în raport cu frații săi. 2) Copil (fig.) — Marea bucurie estivală a elevilor. 3) Cădoarea copiilor — Primii dintre fii! 4) Morale — Macagii. 5) Mătușă copiilor — „Baba din poveste” — Lac artificial. 6) Monedă din Laos — Horică Tudorache — În cămine! — Bărbat cu copii. 7) Numele unui film pentru copii din creația regizoarei Elisabeta Bostan — Autorul volumului de poezii „Un copil lovește cerul” (Matei). 8) Căteii — Programul copiilor de la școală — Prenume masculin — Corina Florescu. 9) Copilăros — Blond. 10) Așternut în parcuri pentru jocul celor mici — Sigla pentru „Pan American World Airways” — Ris! 11) Odaie de culcare — Autorul unor „Schife în pantaloni scurți”, precum și al unor „Scrieri pe adresa băieților mei” (Octav) — Fire textile. 12) Calapod — Ochi de lanț — Cu o zi în urmă — Plin de risc! 13) Autorul romanului „Cartea fiilor” (Mircea) — Bucată de pinză cu care se înfașă sugarii. 14) Tuș amestecat! — Băiat măricel.

Dictionar: ITAIT, ZAB, ATT, PAA, UTS.

MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea careului din numărul trecut

În fața micului ecran: ACTUALITĂȚI; NI; NN; DECOR; TRADUCE; TI; ECRANE; SO; S; NUM; TEATRU; ARATA; DU; NE; ITI; CADRU; P; ARS; MIE; A; OF; ZUA; OLAR; SERIALE; UCI; TELEVIZOARE.

Vremurile sint cum sint DAR VREMEA?

Ultima săptămână a lunii mai a fost caracterizată de o vreme răcoasă și instabilă. A plouat frecvent, în toată țara dar mai ales în regiunile din jumătatea de nord a țării. La munte trecător a nins.

Luni și marți, vremea s-a încălzit treptat, temperaturile apropiindu-se de cele normale ale acestei perioade.

Miercuri, vremea va continua să se încălzească și va fi predominant frumoasă. Cerul variabil va prezenta înnoirări temporare în regiunile vestice și nordice unde izolat va ploua slab și trecător. Temperaturile minime vor fi cuprinse între 4° și 14° C, iar cele maxime între 22° și 30° C.

Joi, va fi mai cald decât miercuri. Temperaturile la amiază se vor încadra între 22° și 32° C, valorile mai ridicate fiind posibile în sudul țării. Cerul va fi degajat în cea mai mare parte a țării.

Vineri, în regiunile din jumătatea de est a țării se va menține vremea frumoasă și caldă. În Banat, Crișana, Oltenia, Transilvania și Maramureș vremea va fi în general instabilă. Cerul va fi temporar noros. Va ploua în averse repelate și se vor produce descărcări electrice.

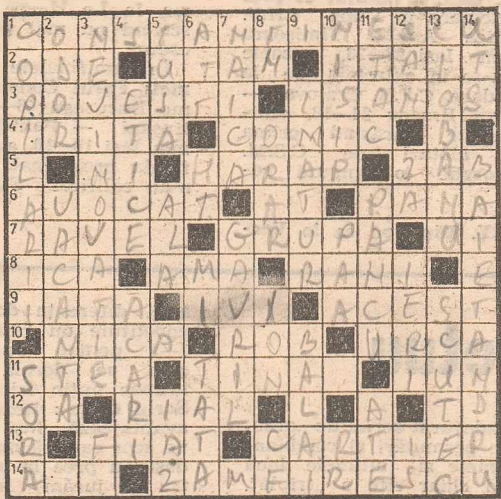
Sâmbătă, aria de nebulozitate va cuprinde majoritatea zonelor țării.

Va ploua temporar pe arii relativ extinse în jumătatea de vest a țării și doar răzleț în sud-est. Temperaturile maxime se vor încadra între 20°—30° C.

Duminică și luni, se va menține caracterul de instabilitate a vremii.

OTILIA DIACONU

UNIVERSUL COPILOR

ORIZONTAL: 1) Cunoscut autor de literatură pentru copii, semnată al volumelor „Ne jucăm”, „Prietenii mei cel mici” și „Fetița, soarele și costicul” (Titel). 2) Cîntece de slavă — Liric român care a dăruit copiilor „Isprăvile lui Ciorpîlă” (Tiberiu) — Apărut pentru scurt timp (pop.). 3) Scrieri... de adormit copii — Poetă plin de sensibilitate, autoare a poemelor „Copilăria mea” și „As vrea un basm” (Magda). 4) A enerva — Hazliu. 5) Inima bunicii! — „Alb”, cunoscut basm de Ion Creangă — Virf în Munții Rodnei. 6) Apărător la bară — Băiatul din dreapta! — Crescută în puf... 7) Cunoscut compozitor francez, semnată al operei „Copilul și vrăjile” (Maurice) — Clasă... la grădiniță — Ultimii pui! 8) Vasilica cea răsfățată... — Mamă (inv.) — A jignit pe cineva (fig.). 9) Uit! (in-

terj.) — A apărea — Cel de față. 10) Personajul principal din „Amintiri din copilărie” de Ion Creangă — Sclav — A se căța. 11) „Doi feți cu... în frunte”, cunoscut basm de Ioan Slavici — Abia ieșit din copilărie — Inceput de iunie! 12) Prima vorbă a copilului... — Unitate bănească în Iran — Tiberiu Deleanu. 13) Marcă de automobil din Italia — „Copiii...”, roman în versuri de Cicerone Theodorescu (nom.). 14) Primăverile copilăriei... — Poetă con-

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București

Cont (dolari) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general: GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef: ION D. GOIA

REDACTIA Actualitatea politică: Eugen Mihăescu, Tudor Octavian; Realitatea imediată: Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihăilă, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; Cultură: Liana Tatos; Știință: Liviu Timbus; Drepturile omului: Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; Foto: Elena Ghera, Florin Ionită; Secretariat de redacție: Gabriela Nicolescu, Adrian Petrescu, Mircea Popp; Corectură: Marja Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REDACTIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Simona Simzianu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra Basarabiei

Flacăra BIS

ALMANAH

„FLACĂRA”

FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu.

SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (175969)

PUBLICITATE: Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile (2634)

DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Florin Enache, Ștefan Grosu, Mircea Octavian Popp, Emanuel Popp, tel. 14 78 91.

FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET” S.A. — P.O. Box 33-57, telex 11 995. 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.

Tiparul: Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei